Linda Howard

Intre dorinta si pericol

calibre 0.8.44

LINDA HOWARD

Între dorinţă şi pericol

Traducere: MIHAELA MARCULESCU

EDITURA ORIZONTURI
2004

1

Iran, 1994

În micuţa baracă improvizată era foarte frig. În ciuda păturilor atârnate peste unica fereastră, pentru a camufla lumina, şi peste uşa dărăpănată, aerul îngheţat pătrundea înăuntru. Niema Burdock sufla

în palme ca să şi le încălzească şi respiraţia ei lăsa un uşor abur în lumina chioară a singurei lămpi cu baterie, la care avea dreptul doar Tucker, conducătorul echipei.

Soţul Niemei, Dallas, părea că se simte la largul său, în tricoul cu mâneci scurte,şi împacheta calm calupurile de explozibil Semtex,aşezându-le în compartimentele echipamentului pe care urma să-l poarte. Niema îi urmărea cu atenţie mişcările, încercând să-şi ascundă neliniştea. Nu în privinţa materialului exploziv îşi făcea ea griji; explozibilul plastic era atât de stabil încât soldaţii din Vietnam îl utilizaseră chiar şi în loc de combustibil. Dallas şi Sayyed trebuia însă să- l amplaseze în fabrică, iar treaba aceasta constituia partea cea mai periculoasă a misiunii lor, care şi-aşa era destul de dificilă. Deşi bărbatul ei ştia cu precizie ce are de făcut, Niema nu putea fi la fel de calmă ca el. Detonatorul acţionat prin unde radio era unul artizanal. Optaseră pentru el în mod deliberat, ca o precauţie pentru cazul în care ar fi încăput cumva pe mâini străine. Nimic din ceea ce foloseau nu trebuia să trădeze vreo legătură cu Statele Unite. Din acelaşi motiv se alesese Semtex-ul în locul explozibilului C-4. Pentru că dotarea lor nu era de cea mai bună calitate, Niema se străduise din răsputeri ca măcar funcţionarea să nu ridice probleme, în definitiv, degetul soţului ei urma să apese pe declanşator.

Dallas sesiză privirea Niemei aţintită asupra lui şi îi făcu cu ochiul. Trăsăturile ferme ale feţei lui se îndulciră când îi zâmbi.

— Hei, o încurajă el cu blândeţe. Sunt priceput la treburi de felul ăsta. Nu-ţi face griji.

Cuvintele lui o ajutară în efortul de a-şi masca îngrijorarea. Ceilalţi trei bărbaţi se întoarseră ca s-o privească. Nedorind ca aceştia să creadă că nu putea să-şi stăpânească tensiunea generată de misiunea pe care o aveau de îndeplinit, Niema ridică din umeri.

— Iartă-mi, te rog, stângăcia. Ca nevastă sunt doar o începătoare. Mă gândeam că, în această postură, se presupune că e obligatoriu să mă arăt neliniştită.

Sayyed surâse, în timp ce îşi pregătea propriul echipament.

— A dracului modalitate de a-ţi petrece luna de miere! Născut în Iran şi devenit între timp cetăţean american, bărbatul subţirel şi vânos, să tot fi avut vreo cincizeci de ani. Engleza lui, rezultat al unei munci asidue şi al celor aproape treizeci de ani de când se afla în SUA, era impecabilă. În ce mă priveşte, continuă el, aş fi preferat insulele Hawaii, pentru călătoria de nuntă. Cel puţin acolo ar fi fost ceva mai cald decât aici.

— Sau Australia, interveni pe un ton melancolic Hadi. Acolo e vară acum. Hadi Santana era un arabo-mexican născut în SUA. Crescuse în sudul fierbinte al statului Arizona şi ura, la fel de mult ca şi Niema, munţii friguroşi din Iran. În timp ce Dallas şi cu Sayyed ar fi

plantat încărcăturile explozive, el urma să stea de pază, omorându-şi timpul cu verificarea şi răsverificarea armei sale, precum şi a muniţiei.

— Am apucat să petrecem două săptămâni în Aruba, după ce ne-am căsătorit, zise Dallas. Extraordinare locuri!îi făcu Niemei din nou cu ochiul, iar ea se văzu nevoită să zâmbească. Dacă Dallas n-ar mai fi fost până atunci în Aruba, ar fi văzut prea puţin, în perioada călătoriei lor de nuntă, cu trei luni în urmă. În timpul celor două săptămâni petrecute împreună, dormiseră până târziu epuizaţi de partidele de sex.

Tucker nu participă la conversaţie, însă ochii lui întunecaţi şi reci zăboviră o vreme asupra Niemei, ca şi când ar fi evaluat-o din priviri, întrebându-se dacă nu cumva greşise atunci când o acceptase în echipă. Ea nu avea experienţa celorlalţi, dar nici începătoare nu era. Mai mult decât atât, putea monta cu ochii închişi un dispozitiv de ascultare pe o linie telefonică.

Dacă Tucker avea vreo îndoială cu privire la îndemânarea ei, Niema ar fi preferat ca el să i-o spună direct. Iar dacă se îndoia de ea cu-adevărat, atunci ar fi fost mai cinstit din partea lui să o fi respins. De altfel nici Niema nu era liniştită în privinţa lui. Nu că el ar fi spus sau ar fi făcut ceva rău în ce-o privea; nesiguranţa care o făcea să fie circumspectă era de ordin instinctual, fără nicio motivaţie concretă. Niema ar fi preferat ca Tucker să fie unul dintre cei trei bărbaţi care urmau să intre în fabrică, nu să rămână împreună cu ea, în ariergardă. Gândul de a-şi petrece acele ore în compania lui nu era nici pe departe la fel de chinuitor ca acela de a-l şti pe Dallas în pericol, însă nu avea nevoie de altă sursă de stres, acum când nervii ei erau şi-aşa întinşi la maximum.

Iniţial, Tucker intenţionase să-i însoţească, dar tocmai Dallas fusese acela care se împotrivise.

„Uite ce e, şefule, rostise în felul acela calm care-l caracteriza, nu-i vorba că n-ai fi în stare să te descurci cu treaba asta, pentru că eşti la fel de bun ca şi mine, însă nu e absolut necesar să îţi asumi riscul. Dacă n-am avea încotro, atunci aş înţelege, dar nu e cazul. Apoi între cei doi bărbaţi avusese loc un indescifrabil schimb de priviri, după care Tucker dăduse scurt din cap, în semn de acceptare.

Dallas şi Tucker se cunoscuseră încă dinainte ca Tucker să formeze această echipă şi chiar lucraseră împreună. Faptul că soţul ei îl respecta şi avea încredere în Tucker o mai liniştea pe Niema. Dallas Burdock nu era un găgăuţă, ci unul dintre cei mai puternici şi mai periculoşi oameni pe care îi întâlnise vreodată. Niema îl considerase chiar cel mai periculos, asta până în clipa în care îl cunoscuse pe Tucker. Constatarea o speriase, deoarece Dallas nu era chiar la fel. Cu cinci luni în urmă, ea nu-şi putuse închipui că asemenea oameni există în realitate. Acum Niema era de altă părere. I se puse un nod în gât, în

timp ce îşi urmărea cu atenţie bărbatul, care-şi controla, concentrat, echipamentul. Dallas putea face abstracţie de orice altceva în afara sarcinii pe care o avea de îndeplinit; puterea sa de concentrare era teribilă. Niema mai văzuse o asemenea capacitate de concentrare doar la un singur alt bărbat, iar acela era Tucker.

Niemei aproape că nu-i venea să creadă că era măritată, şi nu cu fitecine, ci cu un bărbat ca Dallas. Îl cunoscuse cu exact cinci luni în urmă, îl iubea cam tot de atâta vreme, dar din multe puncte de vedere era un străin. Ei doi învăţau încet să se descopere reciproc, instalându-se în rutina căsniciei - mai bine zis în atâta rutină câtă îşi puteau permite, date fiind slujbele lor de agenţi plătiţi, pentru diverse afaceri, în special de către CIA.

Dallas era calm, priceput şi de neclintit. Cândva ea ar fi identificat aceste caracteristici cu tipul ideal al bărbatului de casă, prea puţin atrăgător. Acum nu mai gândea la fel. În ceea ce îl privea pe Dallas, nu exista nimic tihnit. Aveai nevoie ca cineva să-ţi dea jos pisica dintr-un copac? Dallas se putea căţăra în acel copac, ca şi cum el însuşi ar fi fost o pisică. Aveai nevoie de un instalator pentru o reparaţie? Dallas îţi repara totul, în doi timpi şi trei mişcări. Trebuia să fii salvat din nişte valuri înalte cât casa? El era un înotător desăvârşit. Aveai nevoie de cineva care să lovească o ţintă dificilă? El era un trăgător de elită. Aveai nevoie de cineva ca să arunci în aer o clădire din Iran? Dallas era persoana ideală.

Părea extrem de greu ca cineva să fie mai dur şi mai periculos decât Dallas, şi totuşi Tucker... părea că este. Niema n-ar fi putut explica de ce credea asta. Nu aspectul fizic al lui Tucker era de vină. Bărbatul era înalt şi suplu, dar nu la fel de musculos ca Dallas. Exista însă ceva în privirea lui, în calmul pe care-l afişa, care îi spunea că acest bărbat, pe nume Tucker, reprezenta un pericol mortal.

Niema păstrase pentru ea îndoielile referitoare la liderul echipei. Ar fi vrut să poată merge pe mâna lui Dallas în aprecierea lui Tucker, deoarece avea mare încredere în soţul ei. În afară de asta, ea fusese cea care dorise ca el să accepte acest angajament. Dallas înclina mai mult spre o excursie în Australia, pentru a face scufundări. Poate că era doar încordarea firească provocată de situaţia în care se aflau. În definitiv, participau la o acţiune în care îşi puteau pierde viaţa dacă ar fi fost descoperiţi.

Mica fabrică ascunsă în aceşti munţi reci producea un agent biologic care urma să fie transportat la o bază teroristă din Sudan. Cea mai rapidă şi mai eficace modalitate de a o distruge ar fi fost un raid aerian, însă s-ar fi declanşat o criză internaţională, iar o dată cu fabrica ar fi fost distrus şi fragilul echilibru din Orientul Mijlociu. Un război nu era dorit de nimeni.

O dată ce orice atac aerian era exclus, fabrica trebuia distrusă de

pe sol, ceea ce presupunea ca explozibilii, cât mai puternici, să fie plantaţi manual. Dallas nu se baza doar pe Semtex; în fabrică se aflau combustibili şi reactivi pe care intenţiona să-i folosească pentru a fi sigur că va distruge din temelii obiectivul.

Cu cinci zile în urmă, intraseră în Iran legal. Niema purtase straie tradiţionale, care nu lăsau să i se vadă ochii. Ea nu vorbea limba farsi - studiase franceza, spaniola şi rusa însă conta pe faptul că, fiind femeie, nimeni nu se aştepta ca ea să vorbească. Sayyed se născuse în Iran. Tucker vorbea la fel de bine farsi ca şi el, Dallas aproape la fel de bine, iar Hadi ceva mai puţin bine decât Dallas. Niema constatase amuzată că toţi cinci aveau ochi întunecaţi la culoare şi păr negru, şi se întrebase dacă nu cumva acest lucru jucase, pentru acceptarea ei ca membră a echipei, un rol la fel de important ca şi priceperea dovedită în ale electronicii.

— Gata. Dallas îşi prinse de echipament emiţătorul radio şi îşi săltă pe umeri raniţa plină de explozibil plastic. El şi Sayyed purtau încărcături identice.

Niema asamblase emiţătoarele, din piese de schimb, fiindcă cele cumpărate se dovediseră a fi defecte. După ce le dezmembrase până la nivel de componente elementare, reconstruise alte două emiţătoare cărora le tot testase şi răstestase buna funcţionare, până când se convinsese că nu vor da greş. Niema se conectase, de asemenea, la liniile telefonice ale fabricii respective, ceea ce pentru ea fusese floare la ureche, date fiind echipamentele de telecomunicaţii demodate aflate în dotarea acesteia. Nu obţinuseră pe această cale prea multe informaţii, însă li se confirmase faptul că ceea ce ştiau ei era adevărat - mica fabrică producea un stoc de antrax pentru teroriştii din Sudan.

Sayyed se furişase în fabrică cu o noapte înainte, iar la întoarcere desenase o schiţă a zonei de testare şi de incubare, ca şi a celei de depozitare, unde el şi cu Dallas ar fi urmat să plaseze cea mai mare parte a explozibilului. De îndată ce fabrica sărea în aer, Tucker şi cu Niema trebuia să distrugă întreg echipamentul - care nu valora cine ştie cât - şi să părăsească zona împreună cu ceilalţi. Apoi urmau să se împrăştie, să se descurce pe cont propriu cu ieşirea din ţară, şi să se întâlnească la Paris, pentru încheierea socotelilor. Niema, bineînţeles, ar urma să fie însoţită de Dallas.

Tucker stinse lumina, şi cei trei bărbaţi se strecurară afară, în întuneric. Niema se gândi că ar fi trebuit să-l îmbrăţişeze pe Dallas, să-l sărute pentru a-i ura noroc, indiferent de ceea ce ar fi gândit ceilalţi trei. Lipsită acum de prezenţa lui, ea simţea parcă mai acut frigul.

După ce se asigură că păturile se află din nou la locul lor, Tucker reaprinse lumina şi începu să împacheteze grăbit lucrurile pe care urmau să le ia cu ei. Nu erau multe: câteva provizii, un schimb de haine, ceva bani, nimic din ceea ce ar fi putut stârni suspiciuni, în

cazul în care ar fi fost opriţi. Niema i se alătură ca să-l ajute şi, în tăcere, amândoi împărţiră i proviziile în cinci porţii egale.

După ce terminară nu le mai rămase altceva de făcut decât să aştepte. Niema se apropie de radio şi îi verifică reglajele, cu toate că mai făcuse acest lucru; în unicul difuzor nu se auzea nimic, fiindcă bărbaţii nu vorbeau. Niema se aşeză în faţa radioului, aşteptând zgribulită.

Nimic în această acţiune nu fusese asemenea unui picnic, însă aşteptarea aceasta era cel mai greu de suportat.

Întotdeauna se întâmpla la fel, dar acum când Dallas se afla în pericol, neliniştea Niemei era de zece ori mai mare. Se uită la ceasul ieftin pe care-l purta la mână. Trecuse doar un sfert de oră, deci cei trei nu ajunseseră încă la fabrică.

O păturică îi acoperi deodată umerii. Tresărind, Niema se uită la Tucker, care stătea în picioare, lângă ea.

— Tremurai, rosti el ca o explicaţie a gestului său neobişnuit, după care se îndepărtă.

— Mulţumesc. Se înfăşură în păturică, stingherită, deşi gestul lui nu fusese decât unul amabil. Niema şi-ar fi dorit să poată ignora faptul că nu se simţea în apele ei în preajma lui Tucker, sau cel puţin să-şi dea seama de ce era mereu în gardă. Încercase să-şi ascundă încordarea şi să se concentreze doar asupra misiunii, dar Tucker nu era un naiv, el ştia foarte bine că, în apropierea lui, nu se simţea la largul ei. Uneori avea impresia că ei doi purtau o bătălie surdă, despre care nu ştia nimeni altcineva. În rarele ocazii în care privirile lor s-ar fi întâlnit în mod întâmplător, ochii ei ar fi mărturisit neîncrederea, iar ai lui o uşoară ironie care ar fi trădat faptul că este conştient de ceea ce se întâmplă.

În ciuda acestui fapt, Tucker nu făcuse niciun pas greşit, ci evitase orice situaţie care ar fi putut evidenţia încordarea latentă care mocnea între ei. Relaţia lui cu toţi ceilalţi trei bărbaţi era destinsă şi profesională în acelaşi timp. Faţă de Niema, se dovedea de o politeţe absolut neutră; această purtare ireproşabilă demonstra dimensiunea reală a profesionalismului său. Tucker îl respecta pe Dallas şi nu avea de gând să dezbine echipa sau să pună în pericol reuşita acţiunii, printr-un conflict vădit, cu nevasta acestuia. Un asemenea comportament ar fi trebuit s-o liniştească pe Niema, însă lucrurile nu stăteau deloc aşa.

De când plecaseră ceilalţi şi până în momentul în care el îi pusese pătura pe umeri, ei nu schimbaseră niciun cuvânt. Niema ar fi preferat ca această tăcere să continue. După părerea ei, cel mai sănătos lucru era să-l ţină pe Tucker la distanţă.

Bărbatul se aşeză şi adoptă o poziţie relaxată. Părea să nu simtă frigul, deşi era îmbrăcat într-un tricou cu mâneci scurte, şi cu nişte

pantaloni de salopetă. Dallas avea probabil acelaşi tip de cuptor intern, deoarece şi el arareori simţea frigul. Oare ce se întâmpla cu acest gen de bărbaţi, ce îi făcea să ardă cu mult mai tare decât restul lumii? Poate că era vorba despre condiţia lor fizică, dar şi ea era într-o formă foarte bună şi totuşi suferise de frig, pe tot parcursul perioadei de când se aflau în Iran. Niema nu dorea ca şi ei să sufere de frig, ci regreta doar că blestemata asta de fabrică de antrax nu fusese construită în deşertul fierbinte.

— Ţi-e teamă de mine.

Acea constatare, venită pe nepusă masă, o făcu să tresară chiar mai tare decât atunci când el îi pusese păturica pe umeri, însă nu suficient de tare încât să-şi piardă stăpânirea de sine. Rostise cuvintele calm, de parcă ar fi vorbit despre vreme. Niema îl privi cu răceală.

— Sunt doar precaută, îl corectă ea. Dacă el îşi închipuia că se va grăbi să-şi nege stinghereala, aşa cum ar face-o foarte mulţi, atunci când se simt încolţiţi, ei bine, se înşela amarnic. Aşa cum ajunsese să afle Dallas, de cele mai multe ori amuzându-se, nu prea existau multe lucruri care s-o poată face să dea înapoi.

Tucker îşi sprijini capul de zidul rece de piatră din spatele lui şi puse picior peste picior, rezemându-şi cu lejeritate braţul pe genunchi. Ochii lui căprui o studiau cu interes.

— Fie, precaută, acceptă el. Aş putea să ştiu de ce?

Niema ridică din umeri.

— Poate din cauza intuiţiei mele feminine?

Bărbatul izbucni în hohote de râs. Râsul nu era ceva pe care ea să-l fi asociat până atunci cu persoana lui Tucker, dar i se păru sincer şi spontan.

Niema îl urmărea, cu o sprinceană ridicată, cum încerca să se stăpânească. Nu-i venea nici măcar să zâmbească şi cu atât mai puţin să râdă. Situaţia nu i se părea deloc amuzantă. Erau în mijlocul Iranului, făceau o treabă care-i putea costa viaţa, şi, vai, ca să vezi, ea nu avea încredere, nici cât negru sub unghie, în conducătorul echipei, ha ha ha. Al dracului de nostim!

— Dumnezeule, gemu el ştergându-şi ochii de lacrimi. Şi totul numai din pricina intuiţiei feminine? O nuanţă de îndoială se detecta în glasul lui.

Niema îi aruncă o privire rece.

— Vorbeşti ca şi când eu te-aş fi atacat pe toate fronturile.

— Măcar n-ai făcut-o făţiş, recunoscu el şi zâmbi uşor. Dallas şi cu mine am mai lucrat împreună, doar ştii asta. Ce părere are el despre suspiciunile tale?

Bărbatul se relaxă în aşteptarea răspunsului, de parcă ar fi ştiut ceea ce ar fi spus Dallas în cazul în care ea i-ar fi mărturisit simţămintele care o încercau. Dar Niema nu-i suflase lui Dallas o

vorbă cu privire la presimţirile ei negre. Deocamdată nu avea nimic concret de spus şi nu obişnuia să agite spiritele având drept argument doar intuiţia ei. Ea nu îşi minimaliza neliniştea, însă Dallas era un om care avea de-a face cu realităţi dure; el se deprinsese să nu ţină seamă de emoţii, pentru a se putea descurca în periculosul domeniu pe care şi-l alesese. Mai mult decât atât, era evident faptul că lui îi plăcea de Tucker, că îl respecta şi îl considera demn de toată încrederea.

— Nu am vorbit cu el despre asta.

— Nu? Şi de ce nu i-ai spus nimic?

Niema ridică din umeri. În afara faptului că nu avea nicio dovadă palpabilă, motivul principal pentru care nu discutase cu Dallas era acela că soţul ei nu fusese deloc încântat de participarea ei la această acţiune, iar ea nu voise să-i dea ocazia de a spune că avusese dreptate să gândească aşa. Niema era foarte bună în domeniul ei, însă nu poseda experienţa celorlalţi în teren. Ca atare, era foarte atentă să nu producă necazuri. Şi, recunoscu ea, chiar dacă ar fi ştiut dinainte că nu se va simţi bine alături de Tucker, tot ar fi venit. Ceva primar din constituţia ei psihică o atrăgea spre primejdie, spre risc şi aventură. Nu-şi dorise niciodată o muncă de birou; îi plăcea aventura şi dorea să fie în prima linie. În consecinţă, nu intenţiona să facă ceva ce ar fi putut periclita succesul unei acţiuni la care se luptase să participe.

— De ce nu? insistă Tucker, de data asta pe un ton dur. Bărbatul ţinea neapărat să primească un răspuns, iar Niema intuia că, de obicei, obţinea ceea ce voia.

În ciuda acestei convingeri, Niema nu se simţea câtuşi de puţin intimidată. Într-un fel, această discuţie explicativă cu Tucker, care scotea la iveală animozitatea dintre ei, îi făcea plăcere.

— Ce importanţă are? Niema îl privi cu răceală. Indiferent de bănuielile pe care le am în privinţa ta, eu îmi văd de treaba mea şi nu vorbesc în plus. Nu sunt obligată să-ţi dau socoteală, însă pun pariu că numele tău real nu este Darrell Tucker.

Pe neaşteptate el râmji, surprinzând-o.

— Spunea Dallas că eşti încăpăţânată. „O femeie cam îndărătnică”, aşa s-a exprimat.

Niema îl auzise pe Dallas mormăind ceva foarte asemănător, după una dintre cele câteva ciondăneli pe care le avuseseră, aşa că se trezi zâmbind.

— De ce crezi că numele meu adevărat nu este Tucker?

— Nu ştiu precis. Darrell Tucker este un nume tipic texan; eu am sesizat adesea un vag accent texan în glasul tău, deci accentul şi numele s-ar potrivi - însă nu pari a fi texan.

— Am mai hoinărit şi eu de când am plecat de-acasă, spuse el tărăgănând vorbele.

Îl aplaudă zâmbind ironic.

— Bine jucat, n-am ce zice! Un exemplu strălucit de frazare, cu un accent ceva mai apăsat.

— Care pe tine nu te-a convins.

— Aş putea să jur că poţi vorbi foarte bine şi cu alte accente.

Tucker râse:

— Perfect, zise el, nu ai de gând să mă crezi, am înţeles. Dar asta n-are nicio importanţă. N-am cum să-ţi dovedesc cine sunt. Totuşi, măcar un lucru ai putea să crezi, şi anume că priorităţile mele actuale sunt distrugerea acelei clădiri şi întoarcerea noastră acasă.

— Cum poţi tu să asiguri întoarcerea noastră? Ai uitat că urmează să ne împrăştiem?

— Pregătind în prealabil foarte bine acţiunea, prin anticiparea a cât mai multor probleme care s-ar putea ivi şi prin luarea măsurilor adecvate de contracarare a acestora.

— Ştii bine că nu poţi anticipa niciodată tot ce s-ar putea întâmpla.

— Dar mă străduiesc. De-aia mi-au şi ieşit peri albi. Stau şi mă frământ nopţi întregi.

Părul lui era negru, fară un fir alb. Umorul lui se confunda cu maliţiozitatea. Niema ar fi preferat ca el să tacă. Se întreba de ce începuse acel dialog. De ce încălcase chiar acum armistiţiul?

— Am intrat.

Niema se repezi spre staţia de radio; cuvintele şoptite se auzeau cu claritate în difuzor. Neîncrezătoare, ea se uită la ceas; trecuseră deja treizeci de minute de la ultima verificare. Fusese aşa de absorbită de înfruntarea cu Tucker încât uitase să-şi mai facă griji. Îi trecu prin minte că Tucker vorbise tocmai pentru a o face să nu se gândească la ce se întâmpla. Se folosise de unicul subiect pe care nu ar fi fost în stare să-l ignore.

Tucker se afla lângă radio, cu căştile Motorola pe urechi.

— Vreo problemă?

— Niciuna.

Asta a fost totul, doar patru vorbe rostite în şoaptă, însă de soţul ei. Aflase însă că, cel puţin până în acel moment, el era teafăr. Niema se rezemă de spătarul scaunului străduindu-se să-şi controleze respiraţia accelerată de emoţie.

În clipa aceea Tucker nu ar mai fi putut face nimic pentru ai distrage atenţia. Verifică reglajele radioului, deşi ştia că erau corecte. Ar fi vrut să mai poată verifica încă o dată şi detonatorul radio, doar ca să fie sigură. Era însă convinsă că acesta va funcţiona ireproşabil. În plus, Dallas ştia tot ce are de făcut.

— Ţi-a povestit vreodată Dallas despre pregătirea lui?

Niema îl fulgeră pe Tucker cu o privire agasată.

— Nu-i nevoie să-mi mai distragi atenţia. Îţi mulţumesc pentru că

ai făcut-o adineauri, dar acum te-aş ruga să renunţi. Bine?

Arcuirea abia perceptibilă a sprâncenelor trădă surprinderea bărbatului.

— Aşadar ţi-ai dat seama, spuse el în şoaptă şi Niema se întrebă dacă n-o făcuse decât ca să-i distragă atenţia. Tucker era atât de afurisit de evaziv încât atunci când credeai că l-ai „citit", de fapt aflai numai ceea ce intenţionase el să te facă să crezi. De data asta nu încerc doar să te liniştesc. Eşti la curent cu pregătirea lui?

— Cu faptul că a fost instruit la GIS/S? Da. GIS/S însemna centrul de pregătire al Grupului de Intervenţie Subacvatică al trupelor SEAL şi presupunea efectuarea unui stagiu de instruire atât de dur, încât doar un infim procentaj din numărul celor care încercau să-l urmeze reuşea să-l încheie cu succes.

— Ţi-a povestit cumva ce anume a învăţat la acel curs?

— Nu, nu în mod amănunţit.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt. Dallas poate face lucruri pe care un om obişnuit nici măcar nu visează că le-ar putea face vreodată.

— Ştiu asta. Şi îţi mulţumesc. Însă este şi el doar un om, iar planurile pot da greş.

— El ştie ce risc şi-a asumat. Ca şi ceilalţi de altfel. Sunt pregătiţi pentru orice eventualitate.

— Mă întreb de ce n-a vrut să-l însoţeşti.

Urmă o pauză atât de scurtă încât Niema nu-şi dădu seama dacă fusese într-adevăr vorba despre o ezitare, după care, Tucker rosti:

— În ciuda a ceea ce a declarat, Dallas nu mă crede la fel de bun ca el.

Niema se îndoia de afirmaţia lui. Pe de-o parte, pentru că Dallas îl respecta prea mult şi pe de altă parte, pentru că pauza aproape insesizabilă dinainte de a-i răspunde îi spunea că Tucker cântărise în minte răspunsul, iar ceea ce spusese nu fusese ceva ce necesita timp de gândire.

Oricine ar fi fost şi orice ar fi ascuns era clar că ea nu avea să primească din partea lui niciun răspuns direct. Probabil că era genul acela, uşor paranoic, care vede peste tot numai spioni şi duşmani şi care, întrebat fiind dacă se prognozează pentru ziua următoare ploaie, îşi închipuie că tu ai pus la cale acea vreme rea.

Glasul lui Sayyed se auzi şoptit în radio:

— Probleme. Activitate în depozit. Pare că se pregăteşte un transport.

Tucker înjură printre dinţi. Era imperios necesar ca armele bacteriologice stocate în magazie să fie în întregime distruse înainte de expedierea oricărui transport. De obicei depozitul era pustiu noaptea, santinelele fiind postate în exterior, însă acum activitatea ce se desfăşura îl împiedica pe Sayyed să planteze încărcăturile

explozive.

— Câţi? întrebă Tucker.

— Eu văd... opt... ba nu, nouă. M-am ascuns în spatele unor butoaie şi nu mă mai pot strecura în nicio direcţie.

Nu puteau permite ca transportul respectiv să părăsească depozitul.

— Dallas. Tucker îi rostise numele încet.

— Am pornit-o înspre el, şefule. Eu mi-am plasat deja „ marfa”.

Niema strânse pumnii. Dallas se pregătea să sară în ajutorul lui Sayyed, însă cei doi aveau să fie copleşiţi de numărul adversarilor. Mişcându-se, soţul ei risca să se expună, întinse mâna după cealaltă pereche de căşti; nu ştia ce ar fi putut să-i spună lui Dallas, dar nici nu avu ocazia să încerce deoarece Tucker smulse conectorul din mufa radioului şi azvârli cât colo căştile suplimentare, privind-o cu asprime.

Niema sări în picioare, cu umerii încordaţi şi cu pumnii încleştaţi.

— Este bărbatul meu, rosti ea cu înverşunare.

Tucker acoperi cu palma minusculul microfon.

— Şi nu are nevoie să fie tulburat, auzindu-ţi vocea. Apoi adăugă pe un ton ferm: Dacă o să încerci ceva, o să te leg şi o să-ţi astup gura.

Nu era nici ea vreo neştiutoare în ale instrucţiei militare, iar Dallas, o dată ce înţelesese faptul că n-o va putea convinge să aleagă calea sigură şi să rămână acasă, precum orice nevestică bună, o învăţase câteva tehnici de luptă corp la corp despre care Niema nici nu visase, în cadrul cursului de autoapărare pe care îl urmase. Cu toate acestea nu avea nicio şansă în faţa unor adversari ca Dallas sau Tucker. Unica posibilitate de a-l învinge pe Tucker era să-l atace prin surprindere, din spate. Dar Tucker avea dreptate. Avea a dracului de multă dreptate. Niema renunţă să comenteze, pentru a nu îl împiedica pe Dallas să se concentreze. Ridică mâinile într-un gest de renunţare, se îndepărtă la trei paşi distanţă de Tucker şi se aşeză pe un pachet cu provizii, încercând din răsputeri să-şi potolească neliniştea care o năpădea.

Minutele se scurgeau extrem de încet. Niema ştia că Dallas se furişa acum către zona depozitului, utilizând fiecare ascunziş disponibil, pentru a reduce riscul de a fi detectat. Şi mai ştia că fiecare secundă care trecea le era favorabilă teroriştilor. Dallas trebuia să facă un compromis între prudenţă şi grabă.

Tucker rosti în microfon:

— Sayyed, raportează!

— Nu mă pot clinti. Camionul e aproape complet încărcat.

— Încă două minute, adăugă Dallas.

Două minute. Niema închise ochii simţind o transpiraţie rece pe şira spinării. „Te rog”, îl invocă ea pe Dumnezeu. „Te rog.” Doar atât mai putea să gândească.

Două minute pot fi uneori o viaţă de om. Timpul însuşi se dovedea elastic şi fiecare secundă părea fară sfârşit.

— Am ajuns.

Aceste două cuvinte o făcură aproape să-şi piardă controlul. Îşi muşcă buzele până la sânge.

— Cum se prezintă situaţia?

— Sayyed e într-adevăr la la-nghesuială. Hei, amice, câte boabe ai plantat deja ?

— Una.

— La dracu !

O singură încărcătură nu era de-ajuns. Niema ştia câte încărcături estimase Dallas că trebuia plasate pentru a distruge integral fabrica.

— Hadi?

— Pe poziţie. Nu prea am cu ce să vă ajut.

— Retrage-te. Dallas vorbea cu o voce egală. Sayyed, armează toată încărcăturile.

După câteva clipe de linişte, se auzi din nou glasul lui Sayyed:

— S-a făcut.

— Pregăteşte-te. Aruncă întreg pachetul sub camion şi apoi fugi de-acolo cât te ţin picioarele. Eu rămân în urmă şi îţi acopăr retragerea. Voi lăsa să treacă cinci secunde înainte de a apăsa pe buton, ca să ne putem retrage.

— Drace! Poate că ar fi mai bine să laşi şase, zise Sayyed.

— Fii gata. Dallas nu-şi pierduse calmul. Start!

2

Zgomotul sacadat al împuşcăturilor năvăli din difuzor. Niema se crispă, ca şi când ar fi fost lovită de câteva gloanţe, şi îşi duse palmele la gură, pentru a-şi opri urletul gata să izbucnească.

Tucker se întoarse spre ea, de parcă n-ar fi avut încredere că se va stăpâni. Nu avea de ce să se teamă; Niema încremenise acolo unde se afla.

Apoi se auzi un muget, ca de animal rănit.

— Nenorocitul dracului! Sayyed a încasat-o.

— Ieşi de-acolo, spuse Tucker, însă un nou val de împuşcături îi acoperi vorbele.

Din difuzorul dogit ieşi un zgomot care îi făcu Niemei părul măciucă, un soi de horcăială acoperită de împuşcături şi de o lovitură surdă.

— Ah... la dracu! Cuvintele erau gâtuite şi ea izbuti cu greu să recunoască vocea lui Dallas.

— Hadi! lătră Tucker. Dallas e lovit. Ia-l de-acolo...

— Nu.

— Rezistă, amice, pot ajunge la tine. Îngrijorarea din glasul lui Hadi era evidentă.

— Nu te mai... osteni. Am fost împuşcat în burtă.

Totul în jurul Niemei deveni dintr-o dată cenuşiu. Se opunea din răsputeri disperării care o asaltase, senzaţiei de leşin, de greaţă şi de sufocare. Împuşcat în burtă. Chiar dacă Dallas s-ar fi aflat în clipa aceea în SUA, cu o ambulanţă la dispoziţie, situaţia lui tot critică ar fi fost. Aici, în aceşti munţi reci şi izolaţi, cu cel mai apropiat spital aflat la o depărtare de zile întregi de mers, rana aceasta reprezenta condamnarea la moarte. Mintea ei ştia foarte bine acest lucru, dar ea nu accepta evidenţa.

Împuşcăturile se înteţeau şi se apropiau. Dallas încă trăgea, încă le ţinea piept adversarilor.

— Şefule... Şoapta lui pluti în toată coliba.

— Sunt aici. Tucker rămăsese cu faţa la Niema, fixând-o cu privirea.

— Este... Mă aude Niema?

Dallas trebuie să fi intrat în stare de şoc, dacă întreba aşa ceva. Ştia că ea auzea totul.

Privirea lui Tucker nu o slăbea nicio clipă. El răspunse:

— Nu.

Mai multe împuşcături. Sunetul respiraţiei accelerate a lui Dallas.

— Bun. Mai... mai am la mine detonatorul. Nu pot să-i las să plece cu... rahatul ăla.

— Nu, nu poţi, rosti din nou Tucker. Glasul acestuia era aproape tandru.

— Să... să ai grijă de ea.

Faţa lui Tucker era doar o mască imobilă, în timp ce o privea pe Niema.

— O să am, spuse Tucker, iar după o pauză adăugă: Fă-o!

Explozia zgudui coliba, făcând să cadă moloz din crăpăturile tavanului. Nici nu trecuse bine şocul exploziei, că Tucker se pusese în mişcare, scoţându-şi căştile de pe urechi şi aruncându-le cât colo. Puse mâna pe un ciocan şi începu să distrugă cu meticulozitate staţia de emisie-recepţie. Hotărâseră să nu lase nimic ce ar putea fi folosit.

Apoi Tucker o dădu pe Niema la o parte de pe pachetele cu provizii şi începu rapid să le refacă, redistribuind ceea ce urma să ia cu ei. Niema rămăsese năucită în mijlocul colibei, incapabilă să se mişte sau să gândească. Simţea durere; o gheară nemiloasă îi prinsese inima ca într-un cleşte.

Tucker îi aruncă o haină groasă. Niema se holbă la ea, incapabilă să înţeleagă ce dorea bărbatul să facă ea cu haina respectivă. Fără nicio vorbă, el o îmbrăcă, băgându-i braţele pe mâneci ca unui copilaş, trăgându-i fermoarul şi ascunzându-i părul lung sub guler, ca

pe un fel de protecţie suplimentară. Apoi îi puse mănuşile şi o căciulă de blană călduroasă.

Tucker îmbrăcă un pulover gros, şi apoi haina. În timp ce îşi trăgea mănuşile, de afară se auzi un şuierat slab şi el stinse lumina. Hadi intră în colibă şi închise uşa în urma lui. Tucker reaprinse lumina.

Faţa lui Hadi era palidă şi posomorită. O privi pe Niema.

— Dumnezeule, începu el, însă fu redus la tăcere de un gest scurt al lui Tucker.

— Nu e timp acum. Trebuie s-o luăm din loc. Tucker îi puse lui Hadi în braţe unul dintre pachetele cu provizii, iar pe celelalte două le săltă în spinare. Apucă o puşcă, o luă pe Niema de braţ şi o conduse spre uşă.

Maşina lor, un antic Renault, se defectase încă din prima noapte; cu toată măiestria în ale mecanicii, Tucker nu avu cum să repare osia ruptă. Hadi o privea cu îngrijorare pe Niema. Ea nu şovăise niciun moment, pe parcursul celor două zile de când se puseseră în mişcare; acţiona ca un robot, ţinând ritmul cu ei, indiferent cât de mult îi solicita Tucker. Când i se punea vreo întrebare, răspundea; când Tucker îi punea în faţă de mâncare, mânca. Un singur lucru nu făcuse - nu reuşise să doarmă. Se culcase ori de câte ori îi spusese Tucker, dar nu izbutise niciodată să adoarmă şi ochii ei erau încercănaţi de oboseală. Cei doi bărbaţi ştiau că ea nu va mai rezista mult, dacă nu va dormi.

— Ce intenţionezi să faci? îl întrebă Hadi, în şoaptă, pe Tucker. Ne despărţim, aşa cum plănuisem, sau rămânem împreună? S-ar putea să ai nevoie de ajutor, ca s-o poţi scoate de-aici.

— Ne despărţim, îi răspunse Tucker. E mai bine aşa. Atrage mai mult atenţia o femeie care călătoreşte împreună cu doi bărbaţi, decât un bărbat însoţit de nevasta lui.

O luară spre nord-vest, trecând prin zona cea mai populată a Iranului, calea cea mai scurtă şi în acelaşi timp cea mai sigură pentru a ajunge în Turcia. La vest era Irakul, la est Afganistanul şi Pakistanul, la nord-est statele create după fărâmiţarea fostei Uniuni Sovietice, la nord Marea Caspică, iar la sud Golful Persic, şi un deşert care nu se arăta câtuşi de puţin ospitalier. Turcia era unica destinaţie rezonabilă. Până acolo, Niema ar fi trebuit să poarte tradiţionala costumaţie musulmană.

La început au călătorit numai noaptea, pentru a nu fi localizaţi de eventualii lor urmăritori, deşi exista posibilitatea ca Sayyed şi Dallas să fi fost consideraţi singurii sabotori. Tucker miza şi pe posibilitatea ca nici măcar să nu se fi auzit de atacul asupra fabricii, dat fiind că era amplasată într-o zonă izolată, cu o singură linie telefonică în

funcţiune. Poate că Dallas a apăsat pe buton înainte ca cineva să fi ajuns la telefon, presupunând că vreunul dintre cei de-acolo s-ar fi gândit să sune.

Clădirea era acum un morman de moloz. Tucker fusese în recunoaştere, lăsându-i pe Hadi şi pe Niema să-l aştepte, îngrijoraţi. Ca de obicei, Dallas fusese foarte pedant: ceea ce nu reuşise să distrugă explozibilul, desăvârşise incendiul provocat de acesta.

La întoarcere Niema îl întrebase cu o licărire de speranţă în ochi:

— L-ai găsit?

Luat pe nepregătite, Tucker izbuti să-şi ascundă surprinderea:

— Nu.

— Dar - trupul lui.

Ea nu se agăţase de nicio speranţă iraţională: se gândise doar că Dallas ar trebui înmormântat.

— Niema. n-a mai rămas nimic din el. Tucker rostise aceste vorbe cu multă blândeţe, conştient fiind că nu avea cum să atenueze lovitura, dar încercând totuşi s-o facă. Niema se dovedise o luptătoare pe tot parcursul acţiunii, însă acum părea de o fragilitate extremă.

N-a mai rămas nimic. Tucker ştia că răspunsul lui o şocase. Din clipa aceea Niema n-a mai scos o vorbă, n-a cerut nici măcar apă. Tucker era foarte rezistent şi putea trece mult timp până să-şi dea seama că i s-a făcut sete, aşa că nu se putea baza pe propriile lui nevoi ca să-şi amintească de ale ei. În consecinţă, a stabilit nişte repere temporale. Din două în două ore, el îi dădea femeii să bea apă. Din patru în patru ore, îi dădea să mănânce. Niema accepta, fără să protesteze.

Sosise timpul ca grupul să se risipească, după cum fusese stabilit anterior, dar Niema, în loc să fie însoţită de Dallas, urma să-şi continue drumul împreună cu Tucker. Hadi trebuia să iasă din ţară de unul singur.

Odată ajunşi la Teheran, urma să se piardă în mulţime. Pe Tucker îl aştepta acolo un om de legătură de mare încredere care, dacă nu se iveau probleme, trebuia să le facă rost de un mijloc de transport. A doua zi ar fi părăsit şi Turcia. Planul prevedea abandonarea vehiculului şi continuarea drumului pe jos, noaptea, până într-un loc izolat, pregătit dinainte. Hadi urma să traverseze graniţa în alt punct.

Hadi îşi frecă barba. Cei doi bărbaţi nu se mai răseseră de două săptămâni.

— Poate o să dau o raită mâine, când ajungem în Teheran, ca să găsesc o farmacie şi să-i cumpăr nişte pastile de dormit, rosti Hadi. Trebuie neapărat să doarmă.

Se opriseră pentru a se odihni puţin, la adăpostul unui zid singuratic al unei mici cărămidării, de mult abandonată. Niema se aşezase mai la o parte, izolându-se de cei doi bărbaţi. Stătea

nemişcată, cu privirea pierdută în gol. Poate că ar fi mai bine dacă ar plânge, îşi zise Tucker. Poate că, dacă sar exterioriza, ar putea să doarmă.

Niema nu plânsese deloc; şocul fusese mult prea puternic, iar ea nu-şi revenise. Mai târziu, aveau să vină şi lacrimile.

Tucker se gândi la sugestia lui Hadi, deşi nu agrea ideea de a-i da Niemei medicamente, deoarece s-ar fi putut să fie nevoie să se mişte repede. Şi totuşi.

— Poate, zise el fără să mai comenteze.

După câteva minute Tucker se ridică în picioare, semn că pauza se terminase. Se ridică şi Niema, iar Hadi se gândi să o ajute să treacă peste câteva cărămizi împrăştiate. Ea nu avea nevoie de ajutor, însă Hadi devenise protector ca o cloşcă. El călcă pe o scândură. Aceasta se mişcă, mobilizând câteva cărămizi pe care tocmai călca Niema. Femeia îşi pierdu echilibrul, alunecă şi căzu, lovindu-se la umărul drept. Ea nu scoase niciun sunet, antrenată fiind să nu facă zgomote inutile. Hadi înjură printre dinţi, cerându-şi scuze şi o ajută să se ridice în picioare..

— La dracu, iartă-mă! Ai păţit ceva?

Ea scutură din cap, netezindu-şi hainele şi frecându-şi umărul lovit. Tucker observă uşoara ei încruntare, atunci când îşi masă din nou umărul. Expresia contrasta cu indiferenţa exprimată de faţa ei în ultimele două zile, încât el îşi dădu imediat seama că se întâmplase ceva.

— Te-ai lovit. Tucker ajunse într-o clipă lângă ea.

— Te-ai lovit la umăr? o întrebă şi Hadi, îngrijorat.

— Nu. Niema părea uimită, atâta tot. Apoi întoarse capul ca să îşi examineze umărul. Tucker o răsuci cu spatele la el. Cămaşa i se rupsese şi sângele şiroia.

— Probabil că ai căzut pe ceva ascuţit, îi spuse el, gândindu-se că rana fusese produsă de un colţ de cărămidă, însă imediat după aceea văzu cuiul ruginit al cărui vârf ieşea cu vreo doi centimetri din scândură putredă. A fost un cui. Bine că ai făcut vaccinul antitetanos. Tucker îi descheie repede nasturii de la cămaşă. Niema nu purta sutien, aşa că el nu îi desfăcu decât primii nasturi de sus, după care îi trase cămaşa dezvelindu-i doar umărul rănit.

Cuiul intrase în partea cărnoasă de lângă braţ. Tucker apăsă rana pentru a face sângele să curgă. Hadi deschisese deja sumara trusă de prim ajutor, din care scosese câteva feşe pentru a şterge sângele.

Niema rămăsese în tot acest timp nemişcată, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să se ocupe de rana ei, pe care Tucker o găsea insuficient de gravă pentru a justifica îngrijorarea manifestată de amândoi. Orice rană care ar fi putut să-i întârzie pe drum era periculoasă, deoarece i-ar fi obligat să zăbovească mai multă vreme în Iran, fapt ce justifica

îngrijorarea lor. Totuşi Tucker fii nevoit să recunoască cum că, în mare măsură, această îngrijorare se datora instinctului masculin de a proteja femeia. Niema nu numai că era singura femeie aflată în preajma lor, dar era deja rănită emoţional, iar acum şi fizic. În plus, era o tânără minunată, care se alăturase cu trup şi suflet echipei lor. Toate astea explicau de ce ambii bărbaţi săriseră cu promptitudine în ajutorul ei.

Tucker accepta toate aceste motivaţii de ordin instinctual, dar şi pe cele de ordin personal. În ce-l privea ar fi fost în stare să mute şi munţii din loc, numai să nu-i sporească durerea care o apăsa. Îi promisese lui Dallas că va avea grijă de ea, şi avea de gând să-şi respecte promisiunea, indiferent cât l-ar fi costat asta.

Soarele făcea ca pielea de pe umărul Niemei să capete o tentă sidefie. Femeia avea tenul destul de deschis la culoare, în ciuda părului şi a ochilor ei negri. Tucker îi privea eleganta curbură a cefei şi, în timp ce îi ungea rana cu o alifie cu antibiotic, nu se putu abţine să nu-i admire silueta graţioasă. Niema era extrem de feminină, în ciuda îmbrăcăminţii austere, a părului nepieptănat, şi a faptului că avea într-adevăr urgentă nevoie de o baie bună. Părea atât de delicată şi de elegantă, încât bărbatul fusese permanent surprins de forţa ei lăuntrică.

„îţi vine să o aşezi pe un piedestal şi să ai grijă ca nimic să nu o murdărească sau să o rănească, îi spusese Dallas lui Tucker, înainte ca acesta să o fi cunoscut. Cei doi stabileau componenţa echipei care urma să plece în Iran. Dallas adăugase: „Este în stare să te doboare cu o bine plasată lovitură de picior în gură, în cazul în care ai avea nefericita inspiraţie de a o provoca”. Rostise aceste vorbe cu satisfacţia masculului, deoarece Niema era a lui. Tucker scuturase uimit din cap, constatând faptul că Dallas Burdock însuşi era atât de îndrăgostit, încât nu se sfia să-şi arate sentimentele.

Tucker acoperi rana Niemei cu un pansament şi îi trase la loc cămaşa acoperindu-i umărul. Se pregătea să-i încheie nasturii, însă femeia făcu singură acest lucru, cu mare încetineală şi meticulozitate. Reacţiile ei erau încetinite şi mult atenuate, din cauza şocului şi a epuizării. În cazul în care ar fi apărut vreo situaţie neprevăzută care ar fi necesitat un răspuns rapid, Niema n-ar fi fost la înălţimea aşteptărilor, îşi zise Tucker. Trebuia să doarmă.

Tucker grăbi pasul şi i se alătură lui Hadi.

— N-am de gând să mai trag de ea. Conform hărţii, la vreo douăzeci şi cinci de kilometri mai la nord, se află un sătuc. Crezi că poţi face rost de o maşină?

— Nimic mai simplu.

— Să nu rişti în mod inutil. Nu ne putem permite să fim deconspiraţi. Dacă e nevoie, aşteaptă să acţionezi după căderea nopţii.

Hadi dădu afirmativ din cap. Dacă nu te întorci până în zori, nu te mai aşteptăm.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Dacă nu reuşesc să mă întorc până în zori, ia-o de-aici.

— Asta şi intenţionez să fac.

Hadi luă ceva de mâncare, nişte apă şi, curând, dispăru din raza lor vizuală. Niema nu întrebă nimic, ci se aşeză şi începu să privească în gol. Nu, nu în gol, îşi zise Tucker, sesizând imensitatea suferinţei care se citea în ochii ei.

Ziua era pe sfârşite. Tucker încropi un adăpost sumar, care să-i apere de soare pe timpul zilei şi de vânt după lăsarea întunericului. Odată cu trecerea munţilor temperatura crescuse, dar nopţile erau încă foarte reci. Mâncară. De fapt mâncă el, deoarece Niema nu acceptă decât vreo două îmbucături. În schimb, bău multă apă, mult mai multă decât de obicei.

Seara, obrajii ei erau uşor îmbujoraţi. Tucker îi puse mâna pe frunte şi nu fu mirat să constate că frigea.

— Ai febră, îi spuse el. Din cauza înţepăturii de cui. Febra nu era foarte mare, aşa că nu se îngrijoră, deşi organismul ei numai de această nouă solicitare nu avea nevoie.

Tucker îşi luă cina la lumina lanternei. Febra îi răpise Niemei şi bruma de poftă de mâncare pe care o avusese. Ea nu mâncă nimic, în schimb bău multă apă.

— Încearcă să dormi, o sfătui Tucker, iar ea se întinse ascultătoare pe pătura pe care i-o pregătise el. Bărbatul îi urmări o vreme respiraţia şi-şi dădu seama că nu adormise. Pur şi simplu zăcea cu ochii deschişi, copleşită de dorul pentru soţul ei care nu mai exista.

Tucker o privi. Niema şi Dallas fuseseră reţinuţi în comportament şi se abţinuseră de la oricare efuziuni publice de afecţiune. Noaptea dormiseră unul lângă celălalt, Dallas lipindu-se protector de spatele ei şi îmbrăţişând-o. Niema dormise ca un prunc, simţindu-se în deplină siguranţă la pieptul bărbatului ei.

Poate că acum nu putea dormi pentru că era dintr-o dată singură şi simţea un fior rece pe şira spinării. Era un lucru obişnuit pentru cuplurile căsătorite confortul căldurii unui trup omenesc pe timpul nopţii şi sunetul respiraţiei fiinţei iubite. Poate că acea încredere deplină, acea intimitate însemna foarte mult şi acum îi lipsea, împiedicând-o să doarmă. Tucker însă nu era deprins cu acest gen de intimitate, însă ştia că dragostea şi încrederea existaseră între Niema şi Dallas. Moartea lui Dallas o deposedase de aceste sentimente şi nu-şi mai găsea confortul nocturn.

Tucker oftă în sinea lui. Oftatul era un fel de autocompătimire, fiindcă el ştia ce avea de făcut, şi cunoştea preţul care trebuia plătit în mod inevitabil. Luă o sticlă cu apă şi se apropie de Niema, întinzându-

se pe pătură în spatele ei şi punând sticla cu apă la îndemână.

— Şşşt, îi şopti el atunci când o simţi pe femeie crispându-se, dormi. Tucker se lipi de ea, transferându-i din căldura lui, din puterea lui. Trase peste ei o a doua pătură ca să le ţină de cald, şi îşi petrecu un braţ peste mijlocul femeii.

Trupul Niemei era fierbinte din cauza febrei şi tremura uşor. Tucker se lipi de trupul ei.

— Febra e un semn că organismul se luptă cu infecţia, spuse el pe un ton scăzut. În trusa de prim ajutor există aspirină. Pot să-ţi dau, dacă te simţi prea rău, însă dacă febra nu se ridică prea mult, te-aş sfătui s-o laşi să-şi facă treaba.

— Bine, rosti ea cu o voce stinsă.

El îi mângâie cu blândeţe părul şi încercă să găsească un subiect care să-i abată gândurile. Dacă ea ar reuşi să nu se mai gândească la unul şi acelaşi lucru, poate că ar izbuti să adoarmă.

— Am văzut cândva o eclipsă de soare. Eram în America de Sud. Căldura era atât de mare, încât aerul părea lipicios. Duşurile cu apă rece nu aveau niciun efect. Toţi eram îmbrăcaţi sumar. Tucker nu ştia dacă ea îl asculta; de altfel, nu avea nicio importanţă. El continuă să vorbească în şoaptă, cu un ton egal, liniştitor. Spera ca vocea lui monotonă să o ajute să adoarmă. La radio se anunţase că în acea zi va avea loc o eclipsă de soare, dar din cauza căldurii sufocante nimeni nu acordase atenţie acelei ştiri. În acel sătuc, existau puţini amatori pentru a privi o eclipsă de soare. Până şi eu uitasem de ea. Era o zi însorită, atât de strălucitoare încât nu rezistam fără ochelari de soare. Eclipsa m-a luat prin surprindere. Totul strălucea, cerul era albastru, şi brusc am avut impresia că un nor mare acoperise soarele. Păsările s-au oprit din cântat, iar animalele din sat s-au ascuns. Unul dintre săteni a privit cerul şi a spus: „Uitaţi-vă la soare!” Abia atunci mi-am amintit de eclipsă. Le-am spus să nu se uite direct la soare, deoarece puteau să orbească. Lumina era ciudată, cerul devenise de un albastru intens, iar temperatura aerului scăzuse cu câteva grade bune. Se întuneca din ce în ce mai mult, dar cerul rămânea de un albastru închis. În cele din urmă soarele a fost total acoperit; haloul luminos din jurul lunii a fost. spectaculos. Aveam impresia că suntem într-un bizar amurg total. Amurgul acela straniu a durat câteva minute, timp în care întregul sat a rămas încremenit. Bărbaţi, femei, copii, nimeni n-a mişcat şi nici n-a rostit vreun cuvânt. Când a revenit lumina, păsărelele au reînceput să ciripească, găinile au ieşit din coteţe, şi câinii s-au pornit pe lătrat. Luna înaintase pe traiectoria ei şi aerul redevenise la fel de fierbinte ca înainte de eclipsă, dar nimeni nu se mai plângea de vremea aceea caniculară.

Două zile mai târziu, locuitorii acelui sătuc fuseseră masacraţi, însă Tucker nu-i mai povesti şi acest lucru.

Bărbatul aşteptă. Niema respira mult prea des ca să fi adormit, dar părea mai puţin încordată. Dacă s-ar fi relaxat total, poate că ar fi reuşit să adoarmă.

Pe urmă el îi povesti despre un câine pe care îl avusese când era copil. În realitate Tucker nu avusese niciun câine, însă ea nu avea de unde să ştie acest lucru. Câinele era de fapt o armă Heinz 57, cu un corp lung şi subţire ca al unui şoricar şi cu o husă pluşată, asemenea blăniţei unui pudel.

— Pocitania, spuse el cu duioşie.

— Cum îl chema?

Vocea ei îl făcu să tresară. Era stinsă, aproape ezitantă. I se strânse inima de milă.

— Era, de fapt, o căţeluşă, spuse el. Eu i-am spus Fifi, considerând că e un nume potrivit pentru un pudel.

Tucker îi spuse poveste după poveste despre năzbâtiile lui Fifi. Fusese o căţeluşă formidabilă. Putea să se urce în copaci, să deschidă singură uşile, iar mâncarea ei preferată era - Dumnezeule, cum se numeau cerealele acelea pentru copii? — Parcă „Ineluşe cu fructe”. Fifi dormea împreună cu pisica, ascundea pantofii sub canapea şi o dată rosese caietul de teme.

Tucker brodă timp de o jumătate de oră pe tema căţeluşei pe nume Fifi, păstrând un ritm melodios şi oprindu-se adesea pentru a-i asculta respiraţia care devenea tot mai rară şi mai profundă, până când, în cele din urmă, Niema adormi.

Tucker se lăsă şi el pradă somnului, însă unuia iepuresc, rămânând atent la orice zgomot suspect. De câteva ori se trezi de-a binelea, şi îi controlă Niemei temperatura. Febra crescuse, deci erau semne de vindecare. O trezi totuşi de câteva ori şi îi dădu să bea apă. După cum bănuise, o dată ce reuşise să adoarmă, oboseala îşi spuse cuvântul. După ce o trezea ca să-i dea de băut, Niema adormea din nou.

Orele treceau, fără ca Hadi să apară. Tucker avea răbdare.

Cel mai sănătos somn este cel dinainte de ivirea zorilor, iar Hadi aştepta probabil ca să nu-i deranjeze. Cu toate acestea, de fiecare dată când se trezea din moţăială, Tucker se uita la ceas şi se gândea la ceea ce avea de făcut. Dacă ar lăsa-o pe Niema să doarmă mai mult ea ar prinde puteri şi ar izbuti să meargă mai repede. Din păcate, nu-şi putea permite să aştepte prea mult.

La ora cinci dimineaţa, Tucker aprinse lanterna şi bău puţină apă, după care o trezi cu blândeţe pe Niema. Bău şi ea apă din sticla pe care i-o ţinea el la gură, apoi se ghemui la pieptul lui,
suspinând somnoroasă.

— E timpul să te trezeşti, îi şopti el.

Niema ţinea ochii închişi.

— Încă nu. Se întoarse cu faţa spre el şi îşi petrecu un braţ pe după

gâtul lui. Mmmm. Se cuibări şi mai bine, lipindu-şi faţa de pieptul bărbatului.

Era clar că îl confunda cu Dallas. Somnoroasă, cu mintea buimăcită de somnul adânc, probabil că îşi visase soţul. Era obişnuită să se trezească în braţele bărbatului ei, să se cuibărească la pieptul lui chiar dacă nu făceau dragoste.

Din nefericire, trebuia să o trezească, să-i dea de mâncare, să-i examineze rana de la umăr şi s-o pregătească de plecare, indiferent dacă Hadi se întorcea sau nu. Tucker ştia exact ce ar fi trebuit să facă, dar, pentru prima oară în viaţa lui, nu procedă în consecinţă. El o prinse pentru o clipă în braţe şi o strânse, bucurându-se de senzaţia îmbrăţişării ei de răspuns.

Nu, nu despre el era vorba. Ea pe Dallas îl strângea în braţe, pe soţul ei pe care probabil că îl visase.

Îi trebui mai mult efort decât ar fi vrut, dar el inspiră adânc şi se desprinse din încleştarea ei.

— Niema, trezeşte-te, spuse el pe un ton blând, dar ferm. Visezi.

Niema deschise nişte ochi somnoroşi negri, la fel de negri precum bezna nopţii. Tucker sesiză trezirea ei la cruda realitate, uimirea şi apoi groaza din privirea ei. Femeia se retrase cu buzele tremurându-i.

— Eu am, începu ea, dar nu reuşi să continue şi izbucni în plâns.

Trupul îi era zguduit de hohote. Scoase un tânguit slab şi prelung. Nu se mai putu controla. Niema plânse până la epuizare. Tucker spera că durerea ei se mai potolise, însă se înşela. Niema încă mai plângea când el auzi zgomotul unui autovehicul care se apropia. Ieşi din adăpostul improvizat, pentru a-l întâmpina pe Hadi.

3
Atlanta, Georgia, 1999

Cursa aeriană Delta 183, Atlanta - Londra, avea toate locurile ocupate. Pasagerii de la clasa întâi se îmbarcaseră deja şi aşteptau decolarea citind sau bând ceva. Însoţitoarele de bord luaseră paltoanele şi le atârnaseră în garderoba avionului, conversaseră cu cei care se dovediseră prietenoşi şi trecuseră şi pe la cabina piloţilor, pentru a vedea dacă nu cumva aceştia aveau nevoie de ceva.

Congresmanul Donald Brookes şi soţia acestuia, Elaine, plecau în vacanţă, în prima vacanţă după mulţi ani. Lui Elaine aproape că nu-i venea să creadă că Donald acceptase în sfârşit să-şi ia un concediu. De cincisprezece ani, de când fusese ales prima oară, el dedicase cu regularitate între optsprezece şi douăzeci de ore zilnic activităţii profesionale. Deşi lucra de atâta vreme în guvern, era animat de un idealism care îl determina să muncească pe măsura banilor încasaţi de la contribuabili, dacă nu şi mai mult. Ea se obişnuise să meargă

singură la culcare, dar se trezea întotdeauna când soţul ei venea şi atunci cei doi se ţineau de mână şi stăteau îndelung de vorbă. În primii ani, nu se aflaseră pe lista VIP-urilor de prim rang, şi ea îşi petrecuse multe seri singură cu copiii.

Lucrurile însă se schimbaseră între timp. Donald devenise preşedintele Comitetului guvernamental pentru relaţii externe. Elaine era nevoită acum să-l însoţească la tot felul de recepţii, dar cel puţin petreceau mai mult timp împreună.

E adevărat că, ocazional, merseseră acasă, în Illinois, în perioadele în care Congresul lua vacanţă, dar atunci Donald obişnuia să rezolve problemele din circumscripţia electorală pe care o reprezenta. De la prima lui alegere şi până acum, ei nu mai avuseseră o vacanţă adevărată.

Elaine se gândea cu plăcere că va putea dormi până târziu, că va apela la room service şi va explora Londra pe îndelete. Urmau să petreacă cinci zile la Londra, apoi alte cinci la Paris. Veneau apoi la rând Roma şi Florenţa. Era vacanţa la care visase.

Aflat la două rânduri în spatele lor, absorbit de lecturarea ziarelor pe care şi le scosese din servietă, Garvin Whittaker era preşedintele unei mari firme de software care în ultimii şapte ani ajunsese la un profit de cincizeci de miliarde de dolari. Nu era chiar de talia corporaţiei Microsoft, dar nici de lepădat. Garvin estima că firma lui îşi va dubla profitul în următorii cinci ani, după ce proiectele la care lucra vor fi lansate pe piaţă. Cel puţin aşa spera el. Nu se grăbea, îşi construia solid piaţa şi îşi consolida puterea având grijă să nu-i deranjeze pe cei mari, însă visa că, atunci când va socoti că a venit vremea, va dezvălui sistemul realizat de el, unul atât de elegant, de simplificat şi de protejat împotriva viruşilor, încât îi va lăsa pe toţi ceilalţi în urmă.

În primul rând, şedea un delegat ONU din Germania, care îşi ţinea lipit de frunte paharul cu băutură şi cuburi de gheaţă, sperând că astfel îi va trece durerea de cap şi va izbuti să doarmă în timpul zborului. Pe locul 2F, se afla o funcţionară a băncii mondiale, adâncită în lectura Wall Street Journal. În adolescenţă, visase să devină neurochirurg sau stea de cinema, însă între timp aflase că banii erau cel mai puternic stimulent,
mult mai puternic decât oricare drog. Călătorise în toată lumea: cinase la Paris, îşi cumpărase haine în Hong Kong, schiase în Elveţia. Viaţa era frumoasă, iar ea intenţiona să şi-o facă şi mai frumoasă.

Pe locul 4D, stătea un diplomat de carieră. În perioada în care la Casa Albă era şef Bush senior, fusese ambasador în Franţa, dar ulterior primise doar însărcinări de importanţă secundară. Era căsătorit recent, cu o femeie din lumea bună din Chicago, a cărei avere îi oferea perspective frumoase: se aştepta să fie numit din nou ambasador, şi nu

în cine ştie ce ţară bananieră, greu de reperat pe hartă.

La clasa bussines, Charles Lansky îşi ştergea sudoarea de pe frunte, încercând să nu se mai gândească la iminenta decolare. Nu-l deranja zborul cu avionul, o dată ce aeronava se afla în aer, însă era înnebunit de frică la decolare şi la aterizare. După o scurtă şedere la Londra, urma să zboare la Frankfurt, iar asta însemna două decolări şi două aterizări. Doar o foarte importantă întâlnire de afaceri l-ar fi putut convinge să îndure un asemenea supliciu.

Avionul era plin de studenţi care mergeau în excursie în Anglia, Scoţia şi Irlanda, fiecare purtând în spate eternul rucsac burduşit cu toate cele vital necesare: o sticlă de apă minerală Evian, un Cd player portabil, un teanc de CD-uri, o trusă de machiaj în cazul în care persoana era de sex feminin, un joc electronic în cazul în care era de sex masculin; şi unul sau două obiecte de îmbrăcăminte de schimb. Cu toţii erau bronzaţi, plesneau de sănătate, semănau unii cu alţii, dar erau îndeajuns de tineri încât fiecare să fie convins că este unic.

Obişnuita paletă de oameni de afaceri şi de turişti formând un şir disciplinat umplu până la refuz avionul. Toţi pasagerii se aşezară cuminţi pe locurile lor. O tânără strângea nervoasă în poală o sacoşă, până când însoţitoarea de bord îi atrase atenţia că bagajul trebuia depozitat şi se oferi să-i găsească un loc disponibil în compartimentele de bagaje de deasupra. Tânăra scutură din cap şi băgă sacoşa sub scaunul din faţa ei, în ciuda spaţiului îngust care nu-i mai permitea să-i încapă confortabil şi picioarele. Femeia era foarte palidă şi transpira din abundenţă, cu toate că instalaţia de climatizare funcţiona din plin.

În cele din urmă, uriaşul L-1011 se îndepărtă de poarta de îmbarcare şi a fost direcţionat către şirul de avioane care îşi aşteptau rândul la decolare. Înaintea lui mai erau alte şaptesprezece aeronave. Unul dintre piloţi intervenea din când în când la interfon pentru a le oferi pasagerilor estimări ale orei de plecare. Cei mai mulţi dintre pasagerii de la clasa întâi îşi scoseseră deja pantofii şi îşi puseseră şosetele negre oferite gratuit pentru zborurile transoceanice de către compania aeriană. Se răsfoiau reviste, se scoteau cărţi de citit, câteva persoane începuseră deja să sforăie.

Într-un târziu a venit şi rândul cursei aeriene Delta 183. Imensele motoare începură să mugească şi avionul prinse viteză pe pista de decolare, până când îşi luă zborul. Se auzi zgomotul ridicării trenului de aterizare, roţile avionului pliindu-se şi intrând în burta aeronavei. Zborul 183 ţâşni spre bolta albastră, câştigând în mod constant altitudine. Undeva, pe lângă New York, avea să înceapă survolarea Oceanului Atlantic.

După treizeci şi trei de minute de zbor, deasupra munţilor din Carolina de Nord, aeronava se dezintegră, devenind o minge de foc care scuipa piese de fuzelaj în flăcări, fragmente

care apoi cădeau pe sol.

4
Washington, D.C.

Cei doi bărbaţi stăteau, faţă în faţă, la un birou din secolul al nouăsprezecelea, din lemn de nuc. Lemnul avea o strălucire roşiatică, iar blatul biroului era confecţionat din marmură trandafirie. Între ei se afla o superbă tablă de şah, cu piesele sculptate manual. Încăperea în care se aflau cei doi era mobilată confortabil, dar şi uşor demodat; şi asta nu pentru că Franklin Vinay nu şi-ar fi putut permite luxul de a o remobila, ci pentru că îi plăcea aşa cum era. Doamna Vinay o redecorase cu un an înainte de a muri, iar Franklin îşi regăsea întotdeauna liniştea între acele obiecte pe care ea le alesese special pentru el. Tot ea achiziţionase şi jocul de şah, la o licitaţie din New Hampshire. Lui Dodie îi plăcuseră dintotdeauna licitaţiile, îşi amintea cu duioşie Frank. Fusese o fiinţă care se bucurase din plin de viaţă, găsind plăceri deosebite în lucruri mărunte. Se împliniseră zece ani de la moartea ei, dar nu trecuse nici măcar o singură zi fără ca el să nu se gândească la ea, uneori cu tristeţe, dar de cele mai multe ori zâmbind, pentru că avea numai amintiri frumoase.

Ca de obicei, el şi John dăduseră cu banul pentru a stabili care dintre ei va face prima mişcare. Frank avea acum piesele albe şi deschisese, în mod agresiv şi convenţional, mutând cu două spaţii în faţă pionul din faţa regelui. Uneori prefera mutările comune, plecând de la principiul că lucrul cel mai obişnuit putea fi surprinzător pentru adversar.

Frank ştia că era un foarte bun jucător de şah, şi cu toate acestea i se părea întotdeauna greu să-l învingă pe John, un bun analist, foarte răbdător şi în acelaşi timp agresiv. Şi în şah, ca şi în domeniul lui de activitate, aceste trăsături făceau din John Medina un adversar extrem de periculos.

Kaiser, un imens ciobănesc german, moţăia satisfăcut la picioarele lor, scoţând din vreme în vreme nişte scheunături ca de căţeluş, cu totul nepotrivite cu dimensiunile sale, visând probabil că fugăreşte cine ştie ce iepuri apetisanţi.

Casa fusese controlată dimineaţa, pentru depistarea eventualelor nedorite dispozitive de ascultare şi încă o dată seara, după ce se întorsese acasă Frank. Un zgomot electronic de bruiaj făcea imposibilă interceptarea conversaţiei lor de către orice microfon parabolic, în cazul în care cineva ar fi încercat să folosească acest procedeu de ascultare. Sistemul de securitate era de ultimă generaţie, încuietorile de la uşi cât se poate de sigure, iar ferestrele protejate cu bare de oţel.

Casa, care pe dinafară semăna cu cea a unui om de o prosperitate

moderată, era în realitate o adevărată fortăreaţă. Cu toate acestea, cei doi bărbaţi erau conştienţi de faptul că până şi cele mai solide fortăreţe puteau fi penetrate. Pistolul de calibru 9 mm al lui Frank se afla în sertarul biroului. Arma lui John se odihnea în tocul ei, sub haină, camuflată în scobitura spatelui. Funcţia lui Frank, de director adjunct operaţional în cadrul CIA, făcea din el o ţintă în lumea spionajului şi din acest motiv, puţine persoane ştiau unde locuieşte. Numele lui nu figura pe niciun act şi pe nicio factură. Toate apelurile telefonice către şi dinspre casa lui erau redirecţionate prin mai multe centrale, fapt care făcea nedetectabilă orice convorbire.

Cu toate acestea, se gândea cu tristeţe Frank, dacă vreun guvern ostil ar fi fost în situaţia să aleagă între el şi John Medina, l-ar fi preferat pe acesta.

John se uită la tabla de şah şi atinse tura, în timp ce se gândea la următoarea mutare. Apoi se decise şi mută nebunul.

— Ce mai fac prietenii mei din New Orleans?

Pe Frank întrebarea nu-l surprinse. Treceau luni, poate chiar ani, fără să se vadă cu John, dar când se întâlneau îi punea întotdeauna aceleaşi întrebări.

— Bine. Acum au un copil, un băiat, s-a născut luna trecută. Detectivul Chastain nu mai lucrează în cadrul poliţiei şi nici ca detectiv. Este locotenent în armată.

— Şi Karen?

— Lucrează la un spital de urgenţă, sau cel puţin acolo a lucrat, până când a născut. Acum este în concediu, pentru cel puţin un an, poate chiar mai mult.

— Cred că se va întoarce la meseria ei, atunci când va putea, spuse John pe un ton blajin, însă Frank îl cunoştea mult prea bine ca să nu sesizeze în glasul lui ceva ce suna a rugăminte - sau poate că era un ordin. Deşi oficial Frank era superiorul lui John, acesta beneficia de autonomie.

— Cu certitudine, rosti Frank pe un ton plin de promisiuni.

Cu doi ani în urmă, tatăl lui Karen şi tatăl lui John fuseseră asasinaţi în urma unui complot care avusese drept scop acoperirea senatorului Stephen Lake, care ordonase asasinarea propriului său frate, în Vietnam. Pe parcursul acţiunii de anihilare a acelui complot, John devenise un admirator al curajoasei Karen şi al durului ei soţ. Deşi aceştia nu-l cunoşteau, el se străduise să înlăture anumite obstacole din calea lor.

— Şi doamna Burdock?

Frank se aşteptase şi la această întrebare.

— Niema e bine. A realizat un nou dispozitiv de supraveghere, aproape imposibil de detectat. Agenţia Naţională de Securitate a apelat la ea, pentru câteva proiecte.

John se arătă interesat.

— Un dispozitiv nedetectabil zici? Când va fi gata?

— Cât de curând. Drăcovenia interceptează convorbirile de pe firele existente, fără a produce scăderi de putere. Detectoarele electronice sunt incapabile să o depisteze.

— Şi cum a reuşit să facă asta? John mută unul dintre pioni.

Frank privi încruntat la tabla de şah. O mişcare aparent neînsemnată, dar care izbutise să mute jocul într-o cu totul altă direcţie.

— E ceva legat de modularea în frecvenţă. Dacă m-aş pricepe, aş avea şi eu o meserie ca lumea.

John râse. În rarele momente în care se putea relaxa alături de oameni de încredere devenea surprinzător de deschis. Dacă te agrea, puteai conta pe prietenia lui. Prudenţa în relaţiile cu ceilalţi se datora faptului că petrecuse mare parte din viaţă în situaţii primejdioase, sub diferite nume şi cu feţe de împrumut.

— S-a recăsătorit?

— Niema? Nu. Pe Frank îl îngrijora poziţia pionului, şi continua să se uite încruntat la tabla de şah, şi nu fusese tocmai atent la răspunsul pe care îl dăduse. Nu se vede cu nimeni în mod regulat, continuă el. Mai iese, din când în când, cu câte un bărbat.

— Au trecut cinci ani.

Pe Frank tonul lui John îl puse în alertă. Ridică privirea, şi-l văzu pe Frank încruntându-se uşor, de parcă ar fi fost nemulţumit că Niema Burdock tot necăsătorită era.

— Pare fericită?

— Fericită? Uimit de întrebare, Frank se rezemă de spătarul scaunului, lăsând baltă jocul de şah. Are foarte multă treabă. Îi place munca pe care o face, este foarte bine plătită, are o casă drăguţă şi o maşină nouă-nouţă. De lucrurile acestea mă pot ocupa, însă nu-i pot influenţa sentimentele şi nici nu i le pot cunoaşte. Dintre toţi cei pentru care John era un anonim înger păzitor, la Niema Burdock ţinea cel mai mult. De când o scosese din Iran, după moartea soţului ei, John veghease să-i meargă bine.

Într-o clipă de mare intuiţie, intuiţie care îl făcea atât de valoros în meseria lui, Frank Vinay spuse, aproape fără voia lui:

— Tu o doreşti pe femeia asta.

Arareori îşi exprima gândurile într-o manieră atât de sinceră, însă acum era foarte sigur de ceea ce afirma. Apoi se simţi dintr-o dată jenat pentru faptul că îi scăpaseră acele cuvinte.

John îl privi uimit.

— Bineînţeles, rosti el degajat, ca şi cum ar fi fost un lucru absolut evident şi de notorietate publică. În sensul cel mai pur al cuvântului.

— Adică?

— Nu sunt în situaţia de a-mi lega destinul de cel al vreunei persoane. Nu numai că lipsesc luni în şir, dar există şi posibilitatea de a nu mă mai întoarce niciodată. Rosti această tiradă fără pic de emoţie în glas. Era conştient de riscurile profesiei sale, le accepta, şi poate chiar avea nevoie de ele.

— La fel se întâmplă în multe alte profesii: militarii de carieră, anumiţi lucrători în domeniul construcţiilor. Cu toate acestea, se căsătoresc şi au copii. Şi eu am procedat la fel.

— Situaţia ta a fost cu totul alta.

Frank nu lucrase niciodată în operaţiuni „inexistente", asta voia John să spună, în vreme ce el era un specialist în asemenea misiuni strict secrete, finanţate din fonduri venite întotdeauna nu se ştie de unde şi care nu erau niciodată înregistrate. John avea grijă de toate cele necesare, fără ca guvernul să fie implicat, astfel încât să-şi păstreze, la o adică, dreptul de repudiere.

De multă vreme intenţiona să abordeze acest subiect într-o discuţie cu John, iar acum părea că venise momentul.

— Şi situaţia ta poate fi alta.

— Oare?

— Eu nu intenţionez să mor la datorie; pensia mă atrage din ce în ce mai mult. Mi-ai putea lua locul cât ai zice peşte.

— Să fiu funcţionar? John scutură din cap. Eu acţionez pe teren.

— Dar ştii bine că poţi acţiona oriunde doreşti. Eşti croit pentru această slujbă. Eşti chiar mai potrivit pentru ea, decât eram eu atunci când am preluat-o. Mai gândeşte-te. În clipa aceea sună telefonul, şi Frank tăcu. Nu aştepta niciun telefon. Ridică receptorul, vorbi scurt, după care închise. Un agent ne aduce raportul, îi zise el lui John.

Jocul de şah fu dat uitării, prioritar devenind motivul real al întâlnirii lor. De când se prăbuşise cursa 183, cu o săptămână în urmă, FBI-ul şi Biroul Naţional pentru Securitatea Transporturilor scotociseră munţii din Carolina, adunând fragmente, încercând să pună cap la cap faptele, pentru a înţelege cauza. Muriseră două sute şaizeci şi trei de persoane şi trebuia să afle de ce. Nu existase un trafic radio neobişnuit, iar zborul fusese unul de rutină, până când avionul se prăbuşise. Se găsise cutia neagră, şi rapoartele preliminare spuneau că piloţii nu semnalaseră nimic neobişnuit. Totul se întâmplase brusc şi, prin urmare, era extrem de dubios.

John auzise, de la unul din informatorii lui, că ar exista un nou tip de dispozitiv explozibil, care nu putea fi detectat de aparatele cu raze X din aeroporturi, şi nici măcar de aparatele CTX-5000, utilizate pe aeroportul din Atlanta. El îl informase pe Frank, care luase decizia de a obţine toate informaţiile disponibile despre cursa 183, în clipa în care acestea ar fi fost adunate de către FBI şi de Biroul Naţional pentru Securitatea Transporturilor.

Terenul pe care se prăbuşise avionul era foarte accidentat, şi deci dificil de cercetat. Zona era împădurită şi greu accesibilă. Resturile avionului fuseseră împrăştiate pe o arie imensă. S-au găsit resturi metalice cât şi umane în copaci. Echipele lucraseră nonstop, timp de o săptămână, adunând mai întâi rămăşiţele omeneşti, pe care le predaseră medicilor legişti, pentru aproape imposibila sarcină de identificare, după care căutaseră chiar şi cele mai mici fragmente din corpul aeronavei. Cu cât reuşeau să adune mai multe bucăţi din avion, cu atât ar fi crescut şansele de a descoperi adevărul despre tragedia petrecută.

După cincisprezece minute, la uşa lui Vinay sună un agent, alertându-l pe Kaiser. John rămase în bibliotecă, pentru a nu fi văzut, în timp ce Frank, avându-l lângă el pe Kaiser, preluă raportul adus.

Frank ceruse două exemplare din raport şi îi înmână lui John unul dintre ele. Apoi se afundă în fotoliul său şi citi încruntat raportul, care nu era câtuşi de puţin liniştitor.

— Este cert faptul că a avut loc o explozie.

Oamenii din zonă raportaseră că au auzit o explozie puternică şi că au văzut o lumină orbitoare. Nu se ştia exact dacă cineva a văzut ceva, deoarece avionul se prăbuşise în munţi, departe de eventualii martori. În general oamenii nu se prea uită la cer, însă dacă soarele se reflectase pe suprafaţa avionului şi atrăsese atenţia cuiva chiar în acel moment, putea exista cineva care să fi văzut avionul explodând. Totuşi era mai mult decât probabil că, la auzul zgomotului exploziei, oamenii au privit împrejur, şi abia apoi au zărit fumul şi fragmentele de avion căzând, mingea de foc fiind doar în imaginaţia lor.

Au început imediat să circule zvonuri, potrivit cărora avionul ar fi fost doborât de o rachetă. La bordul cursei 183 se aflase congresmanul Donald Brookes, preşedintele Comitetului guvernamental pentru relaţii externe. Probabil că cineva îl voia mort, dintr-un motiv sau din altul, însă toate informaţiile apărute pe internet fuseseră cel puţin exagerate. Susţinătorii teoriei atacului cu rachetă prezentau drept dovadă a complotului faptul că Brookes, care locuia în Illinois, plecase în vacanţă, nu se ştie de ce, cu un avion care decolase din Atlanta, şi nu din Chicago. Acest lucru era, în mod evident, dubios. Chiar şi după ce s-a descoperit faptul că fiul cel mai mare al lui Brookes locuia în Atlanta şi că părinţii lui îi făcuseră o vizită de câteva zile înainte de a pleca spre Europa, teoria distrugerii unui întreg avion pentru a ucide un singur om a continuat să fie susţinută, deşi nu exista nicio dovadă a existenţei vreunei rachete. Resturile de fuzelaj şi incendiul probau faptul că avionul fusese doborât de o explozie din interior, care-l făcuse pur şi simplu praf. Cea mai mare parte din fuzelaj, ca şi întreaga aripă stângă, se pulverizaseră.

Analiza chimică preliminară indica utilizarea unui explozibil

plastic, dar nu fusese găsit niciun indiciu că ar fi existat un detonator. Chiar şi într-o astfel de explozie catastrofală, tot ar fi rămas probe chimice şi microscopice.

— O asemenea deflagraţie presupune o bombă de dimensiuni foarte mari. Aparatele din Atlanta ar fi trebuit s-o fi detectat. Frank era extrem de îngrijorat; toate bagajele fuseseră verificate, atât manual cât şi cu aparate. În cazul în care dispozitivul era unul nedetectabil prin mijloacele tehnologiei curente, după cum credea John, însemna că ei se aflau în faţa unei mari probleme. Toate bagajele, inclusiv cele de mână, ar fi necesitat o verificare manuală amănunţită, în plus, nu numai companiile aeriene deveneau vulnerabile. Posibilele întrebuinţări ale unui asemenea dispozitiv erau înspăimântătoare. El putea fi trimis prin poştă, pentru a distruge clădirile federale sau oricare clădire publică sau pentru a sista transporturile şi comunicaţiile. Nimeni nu acorda atenţie, în America, siguranţei podurilor, iar în cazul în care câteva dintre acestea ar fi fost distruse, traficul ar fi fost paralizat.

Pentru a trece de aparatele din Atlanta explozibilul ar fi putut să fi fost prezentat sub forma unui obiect inofensiv. Sistemul de securitate mai dădea, din când în când, greş. Şi totuşi, ar fi trebuit să fie descoperită o urmă a detonatorului, existenţa unui receptor radio, a unui comutator cu mercur sau măcar a unui simplu temporizator prin intermediul căruia fusese declanşată explozia. În majoritatea cazurilor, bombele erau depistate din cauza detonatoarelor, acestea fiind mai uşor de detectat prin scanare.

John îşi frecă buza inferioară şi puse raportul pe biroul lui Frank. Pe el îl interesase mai mult analiza chimică. Explozibilul găsit avea câteva componente asemănătoare celui plastic, dar existau şi câteva deosebiri.

— Mă gândesc să nu fie cumva RDX.

RDX era un fel de ciclonit, care avea în compoziţie şi C-1.

Manipularea lui fiind periculoasă, era amestecat de obicei cu un plastifiant, şi prezenta, ca urmare, aceleaşi elemente chimice ca şi cele ale explozibilului plastic. RDX-ul putea fi turnat şi modelat sub orice formă, inclusiv sub aceea a unor şireturi de pantofi.

Frank ridică privirea.

— Nu-mi vine să cred. Ştii cu câtă neglijenţă sunt aruncate coletele şi bagajele; un exploziv atât de instabil ar fi sărit în aer încă la sol.

— Şi dacă iniţial acest explozibil nu este instabil? Dacă substanţa aceasta se modifică în timp şi, la un moment dat declanşează o reacţie chimică care îl va face să se autodetoneze? Presupunând că se ştie exact intervalul de timp necesar producerii modificării acelei substanţe, momentul exploziei ar putea fi uşor de stabilit.

— Ceva care începe prin a fi la fel de stabil ca şi explozivul plastic,

dar care se modifică în timp, devenind autodetonant? Fir-ar să fie! Frank închise ochii.

— Există posibilitatea ca un sociopat oarecare, din cine ştie ce laborator, să-l fi născocit, însă mie mi-a ajuns la urechi că treaba asta provine dintr-un laborator secret, de undeva din Europa.

— Să fie cumva amestecată şi IRA?

— Sunt sigur că şi IRA e foarte interesată să-şi procure o asemenea jucărie, dar n-am auzit să şi-o fi cumpărat.

— Şi atunci cine să fie?

— Ai de unde alege, nu ducem lipsă de clienţi.

Grupările teroriste proliferau în toată lumea. Existau cel puţin două mii cinci sute de organizaţii cunoscute; unele apăreau şi dispăreau la scurtă vreme, altele aveau mii de membri şi existau de zeci de ani.

— Şi toţi aceşti clienţi ar putea pune mâna pe noua invenţie sinistră.

— Cu condiţia să aibă banii necesari pentru a o cumpăra.

Organizaţiile teroriste puteau să coopereze, însă între ele existau diferende. Un nou explozibil putea aduce bani frumoşi, dacă răspândirea lui ar fi fost atent controlată astfel încât să nu existe decât un singur producător. Până la urmă, toţi ar fi ajuns în posesia lui aşa cum se întâmplă cu toate noile tehnologii. În acelaşi timp însă se realizează şi mijloacele de detectare a noului exploziv. Era ca un joc de şah, cu mutări şi contramutări.

— Dacă e vorba despre Europa şi despre mulţi bani, atunci trebuie să fie amestecat şi Louis Ronsard, adăugă John.

Faptul acesta nu constituia în sine o mare problemă. Ronsard, un francez dubios, care nu se aliniase nici unei grupări, era însă omul de legătură pentru multe organizaţii teroriste, serviciile făcute acestora aducându-i profituri imense. Probabil că nu el se afla în spatele acestei descoperiri, dar putea fi un mijlocitor, cel care se ocupa de plăţi şi de livrări, bineînţeles în schimbul unor onorarii grase.

Ronsard putea fi prins sau eliminat din joc deoarece nu se ascundea. Totuşi paza lui era atât de strictă, încât prinderea se putea dovedi mai dificilă decât eventuala lui eliminare. Şi chiar dacă ar fi fost prins, John se îndoia că Ronsard ar fi fost dispus să le ofere informaţii utile. Tehnicile cele mai sofisticate de interogare puteau fi contracarate printr-un intensiv antrenament şi printr-un autocontrol riguros. În plus, Ronsard avea prieteni foarte influenţi chiar în guvernul francez. El fusese lăsat în pace şi pentru faptul că nu era nici sursa şi nici utilizatorul acestor arme teribile, ci doar un intermediar. Dacă el ar fi fost eliminat, atunci un altul i-ar fi luat imediat locul.

Pentru John, cheia rezolvării enigmei consta în descoperirea sursei, dar şi a celorlalţi eventuali clienţi. Iată de ce trebuia să ajungă

la Ronsard.

Când se afla la Washington, John Medina nu dormea niciodată de două ori în acelaşi loc. De fapt, el nu avea nicio reşedinţă. O locuinţă ar fi fost un punct de plecare pentru oricine l-ar fi căutat. Aşa se făcea că el locuia numai prin hoteluri şi moteluri, în diverse apartamente, în case închiriate, în cabane, în cort, într-o peşteră sau într-o groapă în pământ, adică în orice loc pe care-l avea la dispoziţie.

John prefera apartamentele. Acestea erau mai discrete decât hotelurile şi, spre deosebire de moteluri, dispuneau de mai multe ieşiri de urgenţă. Nu-i plăcea să doarmă într-un loc în care ar fi putut fi încolţit.

Hotelul pe care îl alesese avea la fiecare cameră câte un balcon cu balustradă din fier forjat, lucru determinant în alegerea făcută. Se înregistrase la recepţie ceva mai devreme, verificase camera pentru a descoperi eventuale dispozitive de ascultare, studiase sistemul de pază a hotelului, după care plecase pentru a se întâlni cu Frank Vinay. La întoarcere, pe când trecea prin hol, către lifturi, nimeni nu l-ar fi luat drept cel care se înregistrase anterior la recepţie.

Nu îi fusese greu să se deghizeze. Atunci când se prezentase la recepţie, purtase ochelari, îşi dăduse pe păr cu un spray argintiu pentru a părea grizonat, îşi băgase vată în gură pentru a-şi mai umfla obrajii şi şchiopătase, folosise un accent nazal, din Rochester, New York, şi purtase haine comune, care puteau fi cumpărate de la orice magazin de solduri. Acum renunţase la ochelari, îşi curăţase părul de spray, îşi schimbase pantalonii din poliester gri cu nişte blugi, cămaşa cadrilată cu una albă, iar scurta verde, din fâş, cu un sacou negru, astfel croit încât să camufleze perfect arma pe care o purta.

Atârnase de clanţa uşii de la camera lui cartonaşul cu inscripţia NU DERANJAŢI, pentru a-i ţine la distanţă pe angajaţii hotelului. Mulţi oameni ar fi miraţi aflând cât de des pe parcursul unei zile, în timp ce sunt plecaţi, se perindă prin camerele lor personalul hotelier. Cameristele, oamenii de la întreţinere, cei din conducere - toţi au câte o dublură a cheii şi pot intra în orice cameră doresc. În plus, mai erau şi hoţii profesionişti specializaţi în hoteluri, care îi urmăreau pe oamenii de afaceri - pentru a şti când ieşeau, cât lipseau etc. Un hoţ priceput putea oricând să între într-o cameră încuiată. Pentru aceasta era suficient să-şi aleagă victima, să stea prin zona recepţiei ca să afle durata şederii acesteia, s-o urmărească discret, pentru a afla în ce cameră intră. A doua zi dimineaţă, suna la camera cu pricina, ca să vadă dacă răspundea cineva, după care urca şi ciocănea la uşă. Dacă nu-i răspundea nimeni, intra.

Cartonaşul cu inscripţia NU DERANJAŢI lăsa să se creadă că cineva se afla în cameră. John sunase şi la un număr de telefon greu de detectat şi lăsase receptorul scos din furcă; dacă cineva ar fi

telefonat, ar fi recepţionat un ton de telefon ocupat.

Pe dinăuntru atârnase de clanţă o mică alarmă alimentată de la o baterie electrică. Dacă cineva nu s-ar fi conformat inscripţiei de avertizare şi ar fi deschis totuşi uşa, s-ar fi pornit o sirenă stridentă care ar fi atras cu siguranţă atenţia. John deconectă alarma acţionând telecomanda pe care o avea în buzunar. Alarma aceea nu era decât o jucărioară care îl amuza, dar care ar fi speriat de moarte pe oricine ar fi încercat să pătrundă în cameră. Nu s-ar fi ostenit să o pună în funcţiune, dacă nu şi-ar fi lăsat laptop-ul în încăpere.

Camera era exact aşa cum o lăsase la plecare. Căută totuşi, din obişnuinţă, eventuale dispozitive de ascultare, gândindu-se la cel nedetectabil, inventat de Niema. Tehnologia era ca jocul hoţii şi vardiştii. Se inventa ceva nou şi pentru o vreme cineva era în avantaj. Apoi se concepea un sistem de contracarare. În momentul acela dispozitivul Niemei îl avantaja pe el. Dar tehnologia nu putea fi ţinută pentru multă vreme secretă şi, până la urmă, băieţii răi - teroriştii şi spionii şi guvernele ostile - ar fi ajuns şi ei în posesia dispozitivului respectiv. L-ar fi putut folosi şi împotriva lui. Probabil că Niema ar fi fost încântată dacă ar fi aflat că invenţia ei contribuise la moartea lui. Numai că asta nu s-ar fi întâmplat; foarte puţini oameni ar fi aflat de moartea lui. El nu avea familie, nu avea prieteni sau colegi, iar cei care lucrau cu el nu îi cunoşteau identitatea.

Bineînţeles că nu trebuia să-şi ascundă adevărata identitate şi faţă de Frank Vinay sau Jess McPherson, un bun prieten deal tatălui său. În acele rare momente când se afla împreună cu unul dintre cei doi, îşi putea permite să fie el însuşi, să se relaxeze.

Se aşeză la birou, întrerupse legătura telefonică, după care îşi deschise laptop-ul şi îl conectă la linia telefonică. Apoi accesă una dintre băncile de date ale CIA. John făcea parte dintre puţinii oameni care mai foloseau sistemul de operare MS-DOS. El îl prefera oricărui alt sistem, care avea nevoie de un mouse pentru a da comenzile. Un mouse era foarte potrivit pentru navigarea pe internet sau pentru jocuri, însă descoperise că, atunci când lucra pe calculator, acesta îi încetinea ritmul. Putea să tasteze, în MS-DOS, mult mai repede neluându-şi mâna de pe claviatură pentru a folosi morse-ul. În lumea în care activa, câteva secunde în plus sau în minus puteau însemna obţinerea informaţiei dorite şi descoperirea sau nedescoperirea lui.

Găsi numeroase date despre Louis Ronsard - despre părinţii acestuia, despre locurile în care crescuse, despre fişele matricole, despre prietenii acestuia, despre activităţile extrascolare. Tatăl lui Louis fusese un bogat industriaş, iar mama, o frumuseţe provenită tot dintr-o familie bună, îşi alintase copiii - Louis şi Mariette aceasta din urmă cu trei uni mai mică decât fratele ei.

Louis era student la Sorbona când mama lui a murit de cancer

ovarian. Cinci ani mai târziu a murit şi tatăl său, într-un accident rutier pe o autostradă din Germania, unde se afla într- o călătorie de afaceri. Louis preluase frâiele afacerii de familie şi, din motive necunoscute, a devenit cu timpul un renegat. Existau foarte puţine informaţii despre el, deşi era departe de a fi un pustnic.

Ronsard deţinea, în partea de sud a Franţei, o proprietate bine păzită de o mică armată care îi asigura protecţia; pentru u fi angajat acolo, trebuia să corespunzi unor standarde extrem de severe. CIA îşi infiltrase totuşi un agent, dar fară niciun rezultat palpabil; omul nu reuşise să descopere nimic interesant, deoarece activitatea lui era îngrădită. Cu toate astea, agentul se afla încă acolo. John îşi notă atât numele real, cât şi pe cel de acoperire, al agentului respectiv.

Exista şi o fotografie recentă a lui Ronsard, care înfăţişa un bărbat interesant, cu trăsături oarecum exotice şi cu un ten măsliniu. Avea un păr lung şi negru, strâns la spate. În fotografia cu pricina, Ronsard pleca de la un banchet, îmbrăcat într-un smoching, la braţul unei blonde splendide, Sophie Gerrard, o iubire pasageră, cu care acum nu mai avea niciun fel de legătură.

Lista iubitelor succesive ale lui Ronsard era lungă. Femeile îl considerau deosebit de atrăgător. Relaţiile lui cu sexul opus nu durau mult, însă cu siguranţă că era de fiecare dată un bărbat atent şi tandru, până când ochii îi picau pe o altă „victimă".

John mai găsi şi o schiţă a domeniului, dar nimic legat de casa propriu-zisă. Din când în când, Ronsard dădea petreceri, însă extrem de exclusiviste, iar CIA nu izbutise încă să infiltreze pe nimeni, nici printre invitaţi şi nici printre servitori. Adevărul era că Ronsard nu fusese cap de listă printre priorităţile CIA, şi nu se făcuseră prea mari eforturi pentru a infiltra un agent.

Acum, însă, lucrurile trebuia să se schimbe. Ronsard ajunsese în cele din urmă o urgenţă.

John mai parcurse câteva fisiere, căutând date despre situaţia financiară a lui Ronsard, despre cine proiectase şi instalase sistemul de securitate al proprietăţii încercând să afle dacă nu cumva existau nişte scheme ale cablajelor electrice şi de telefonie. Nu găsi decât puţine date în acest sens; fie Ronsard le şterse se, fie acestea nu existaseră niciodată.

Când John îşi termină treaba, era deja ora două dimineaţa. Se întinse ca să se dezmorţească. Mai avea încă o întâlnire cu Frank, în seara care urma, şi poate că până atunci amândoi vor avea acces la mai multe date în legătură cu prăbuşirea avionului. Între timp, se putea odihni.

John făcu un duş şi se culcă. De obicei adormea lesne, dar acum se surprinse uitându-se în tavan, la beculeţul de semnalizare al sistemului de prevenire şi stingere a incendiilor. Insomnia nu-l mină.

Ştia care este motivul: Niema.

Dallas era mort de cinci ani. Oare de ce nu se recăsătorise, sau de ce nu avea măcar un prieten stabil? Era tânără- împlinise douăzeci şi cinci de ani cu puţin înainte de moartea lui Dallas şi era frumoasă foc. În ultimii cinci ani, John evitase să se intereseze personal de ea. Îşi zise că sosise momentul ca să pună liniştit întrebări, să afle dacă avea cumva un soţ şi un copil sau chiar doi, dacă îşi trăise viaţa.

Oare se schimbase? Se îngrăşase, îi apăruseră fire albe? Mulţi începeau să încărunţească înainte de a împlini treizeci de ani. Oare ochii ei mari şi negri mai erau la fel de adânci ca odinioară, atât de adânci încât un bărbat putea să se înece liniştit în ei, fară ca măcar să-i pese?

Ar fi putut s-o vadă, fară ca ea să ştie. Şi-ar fi putut satisface curiozitatea, ar fi zâmbit la gândul de a o fi admirat în taină, dar ştia că n-o va face; unele despărţiri e bine să rămână definitive. El era cine era şi se ocupa cu ce se ocupa, aşa că nu avea niciun rost să viseze cu ochii deschişi, indiferent cât de plăcut ar fi fost acest lucru.

A fi conştient de realitate era pentru el un fapt obişnuit. A renunţa la aceste dorinţe era însă cu totul altceva. Avea de gând să facă ceea ce trebuia să facă, deşi ar fi dorit să o strângă măcar o dată în braţe şi să ştie că el era acela pe care îl săruta, că el era acela cu care făcea dragoste. Măcar o singură dată ar fi vrut să o dezbrace şi să fie a lui. O singură dată ar fi fost de-ajuns, deoarece nu ar fi îndrăznit să rişte mai mult.

Conştient că erau şanse infime ca acest lucru să se întâmple în realitate, în cele din urmă renunţă la a mai visa cu ochii deschişi, se întoarse pe-o parte şi adormi instantaneu.

John sosi la Frank, la fel ca în seara precedentă, într-o maşină cu geamuri fumurii. Parcă maşina, cu spatele, în garajul ale cărui uşi se ridicaseră în timp ce el se apropia, şi care coborâră după ce pătrunse înăuntru. Îşi petrecuse ziua încercând să afle amănunte despre Ronsard şi să conceapă un plan menit să-i permită să pătrundă pe domeniul acestuia pentru a obţine datele de care avea nevoie. Deocamdată nu reuşise, dar până la urmă era convins că va concepe un plan viabil.

Frank îi deschise uşa. Părea îngândurat şi ţinea în mână un teanc de hârtii. Se părea că Frank nu înceta nicio clipă să lucreze, nici măcar acasă; el doar schimba biroul de la serviciu cu cel de la domiciliul său. Cât trăise Dodie, se străduise să-şi lase treburile deoparte şi să stea cu ea, dar şi atunci cădea adesea pe gânduri, iar soţia îl trimitea în birou. Acum că Dodie nu mai era, Frank obişnuia să lucreze câte şaisprezece ore pe zi.

— Tocmai voiam să aduc cafeaua, îi spuse el lui John. Du- te în bibliotecă, am să ţi-o aduc acolo.

John se opri, uitându-se întrebător la bunul său prieten. Frank nu era genul de bărbat casnic. Se străduia, însă nu se simţea deloc la largul său atunci când făcea o cafea. După moartea lui Dodie, John aflase destul de repede că, dacă dorea să bea o cafea ca lumea acasă la Frank, cel mai bine era să şi-o facă singur.

Sesizând privirea înspăimântată a lui John, Frank îi explică nervos:

— Nu eu am făcut-o. A făcut-o Bridget.

Bridget era menajera lui, o salariată a CIA, care lucra pentru Frank încă de pe vremea când fusese numit şef de departament. Probabil că aceasta plecase acasă, după ce îi servise lui Frank masa şi după ce făcuse curat în bucătărie.

— Bine, în acest caz, o să beau împreună cu tine o ceaşcă de cafea.

John ieşi din încăpere rânjind, în timp ce Frank rămase să toarne cafeaua mormăind:

— Ia nu mai face tu pe deşteptul!

Uşa bibliotecii era deschisă. John intră şi rămase perplex. Apoi înjură în gând. Frank ăsta prea îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala!

Niema Burdock se ridică încet din fotoliul în care şedea, în lumina molcomă din încăpere părea palidă. Ochii mari şi negri deveniră tăioşi, şi ea rosti surprinsă:

— Tucker?

John se străduí să se urnească din loc şi să se mişte cu nonşalanţă, ca şi cum ar fi ştiut de prezenţa ei. În timp ce închidea uşa îşi zise: bine, Frank, fie cum vrei tu.

— Adevărul este, rosti el de parcă n-ar fi trecut cinci ani de la ultima lor întâlnire, că tu ai avut dreptate. Nu mă chemă Tucker. Numele meu este John Medina.

John nu se prea pierdea cu firea; fusese antrenat să-şi reprime panica, să nu scape lucrurile de sub control. Cu toate acestea, neaşteptata ei prezenţă avu efectul unei lovituri sub centură. John îşi dădu seama cât de mult îl luase gura pe L dinainte şi îi spusese pe nerăsuflate un lucru pe care, cu cinci I ani în urmă, i-l ascunsese cu îndârjire. Aproape niciunul I dintre cei cu care venea în contact nu-i cunoştea adevărata identitate. Acum se întreba de ce se grăbise să-i aducă la I cunoştinţă numele lui adevărat acestei femei care avea toate

Motivele, dacă nu să-l urască, cel puţin să-l evite. În definitiv, ea îl auzise spunându-i soţului ei să se sinucidă. În acea clipă i Niema îl privise încremenită, palidă de groază, auzind cum îl îndeamnă pe Dallas să apese pe butonul care avea să-i pună capăt vieţii, ca să asigure succesul misiunii lor. Nu era ţ un lucru pe care o femeie să-l poată uita sau ierta vreodată.,

Acum ea era aproape la fel de palidă ca atunci. O clipă, John se gândi că ar fi fost mai bine ca Niema să nu mai fi auzit niciodată nimic despre el. În fond, el lucra numai în cadrul unor acţiuni

„inexistente”, iar numele lui era rostit doar în şoaptă de către participanţii la diverse misiuni. Ea lucra în cadrul departamentului tehnic şi intra arareori în contact cu oamenii care activau în teren.

— John Medina nu este... decât o legendă, rosti Niema cu o voce încordată, iar bărbatul îşi dădu seama că ea auzise de el.

— Îţi mulţumesc, replică el pe un ton degajat, deşi nu prea agreez cuvântul „decât”. Sunt un om cât se poate de real. Vrei să muşti din mine, ca să te convingi? John se aşeză pe marginea biroului lui Frank, legănându-şi un picior şi afişând o atitudine total nonşalantă, în ciuda încordării care îl cuprinsese.

— Din câte ştiu eu, parcă ciupirea era procedeul folosit pentru aşa ceva.

— E-adevărat, însă mie mi-ar plăcea mult mai mult să mă muşti.

Niema roşi uşor, dar privirea îi rămase dură.

— Dacă îmi amintesc, atunci aveai ochi căprui, rosti ea pe un ton acuzator. Acum văd că sunt albaştri.

— Purtam lentile de contact. Adevărata culoare a ochilor mei este cea de acum, albastră.

— Sau cine ştie, poate că acum porţi lentile de contact.

— Apropie-te, ca să te poţi convinge, o invită John. Aşa după cum se aştepta, Niema ignoră invitaţia lui şi reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi puse picior peste picior, afişând la rândul ei o atitudine la fel de nonşalantă. Privirea lui John fu atrasă de picioarele Niemei. Până acum nu ştia cum arată deoarece ea purtase întotdeauna pantaloni, de cele mai multe ori acoperiţi de costumul tradiţional iranian. Niema avea picioare foarte frumoase: suple, uşor bronzate. De altfel părea că se afla într-o formă excelentă, de parcă ar fi făcut zilnic exerciţii fizice.

Conştientizând brusc efectul reacţiei reflexe de mascul, John se căzni să-şi ţină sub control emoţiile. Îşi ridică privirea şi observă că femeia îl examina cu mare atenţie. În clipa aceea se întrebă dacă nu cumva ea adoptase în mod intenţionat acea poziţie. În cazul în care răspunsul ar fi fost afirmativ, însemna că îşi atinsese scopul. John se simţi dintr-o dată furios pe sine însuşi; el ştia că sexul reprezenta una dintre cele mai vechi şi mai frecvent utilizate diversiuni şi, cu toate acestea, căzuse, ca un caraghios, în capcană.

Frank deschise uşa, rupând tăcerea care se aşternuse între cei doi. Ducea o tavă pe care se afla un termos plin cu cafea şi trei ceşti.

— Aţi făcut cunoştinţă? întrebă el cu prudenţă, privindu-l întrebător pe John, şi oferindu-i timpul necesar să opteze pentru numele pe care dorea să-l folosească cu această ocazie.

— El zice că, în realitate, îl cheamă John Medina, rosti Niema pe un ton calm. John se văzu nevoit să-i admire încă o dată perfecta

stăpânire de sine. În urmă cu cinci ani, ştiam că se numeşte Darrell Tucker.

Frank rămase uimit aflând că prietenul său îşi deconspirase atât de repede adevărata identitate.

— El foloseşte foarte multe nume; lucrul ăsta face parte integrantă din meseria lui.

— Înseamnă că şi John Medina ar putea fi tot un nume de împrumut.

— În privinţa asta nu-ţi pot oferi satisfacţie, spuse Frank mustăcind. Îl cunosc de-o viaţă şi te pot asigura că este Medina.

John o urmări pe Niema şi remarcă neîncrederea din privirea ei. Femeia se întreba dacă nu cumva minţea şi Frank. Nu era câtuşi de puţin o naivă, însă nu avea suficientă experienţă pentru a-şi ascunde gândurile şi sentimentele.

— Care este motivul prezenţei mele aici? întrebă ea pe nepusă masă, privindu-l ţintă pe John.

Frank îi răspunse făcând-o să-şi îndrepte atenţia spre el:

— Avem o. problemă. Frank turnă cafea într-o ceaşcă, şi i-o oferi.

— Şi ce amestec aş putea avea eu în problema voastră? îmi dai, te rog, nişte zahăr şi nişte frişcă?

Acea simplă întrebare îl descumpăni pe Frank, care conştientiză nepriceperea lui în treburile casnice. Privi disperat tava, ca şi când ar fi implorat în tăcere o materializare paranormală a produselor alimentare solicitate.

— Ăă... Eu.

— Lasă, nu e absolută nevoie, zise Niema sorbind din cafeaua neagră. Pot s-o beau şi aşa. Spune-mi, în ce anume constă problema voastră?

John îşi reţinu un hohot de râs. Din câte îşi amintea, ea obişnuia să bea cafeaua fără niciun fel de adaos. Niema se folosise de acest tertip doar pentru a-l pune în dificultate pe Frank. Se răzbuna astfel pentru că o pusese în situaţia de a face faţă unui asemenea şoc. Pe cât de uimit rămăsese John constatând cât de bună coechipieră se dovedise ea în Iran, pe atât de plăcut surprins era acum, când constata că se comportă ca o adevărată doamnă.

Frank se uită la John, de parcă i-ar fi cerut disperat ajutorul. John dădu din umeri. Dacă Frank regizase acest „spectacol”, n-avea decât să se descurce singur. John nu ştia de ce o chemase Frank pe Niema, exceptând stângacea încercare a prietenului său de a le face „lipeala”. Probabil că Frank se gândise că el avea nevoie de o parteneră, iar pentru că recunoscuse că se simţea atras de Niema, procedase în consecinţă. Numai că Frank nu fusese împreună cu ei în Iran şi nu văzuse expresia Niemei atunci când el îi ordonase soţului ei să se sinucidă. Dacă ar fi fost, şi-ar fi dat seama că demersul lui era inutil.

— Aaa! Ne interesează în cel mai înalt grad dispozitivul nedetectabil de supraveghere pe care l-ai realizat. Avem mare nevoie de aşa ceva. Tu ştii totul despre acest dispozitiv, deoarece tu l-ai inventat. De asemenea, ai şi ceva experienţă de teren.

— Nu, îl întrerupse cu hotărâre Niema, eu nu fac muncă de teren. Se ridică în picioare. Pălise şi chipul i se crispase. Dacă acesta este unicul motiv pentru care aţi vrut să staţi de vorbă cu mine, înseamnă că ne-am pierdut cu toţii timpul. Ar fi fost nevoie doar de un banal apel telefonic şi nu v-aţi mai fi ostenit atâta să mă aduceţi până aici. Făcu o pauză, după care adăugă, pe un ton ironic: La drept vorbind, nici nu ştiu unde mă aflu.

— Dar n-ai auzit încă toate detaliile, insistă Frank aruncând o privire scurtă în direcţia lui John. Sper că nu e cazul să-ţi amintesc că eşti o angajată a CIA, nu o agentă liber- profesionistă.

— Intenţionezi cumva s-o concediezi, în cazul în care te va refuza? îl întrebă John mimând preocupare şi reuşind astfel să-l mai potolească pe Frank, şi să-l determine să-şi măsoare cuvintele.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Atunci, nu mai avem ce discuta pe această temă, spuse Niema cu fermitate. Dacă se poate, aş vrea să fiu condusă acasă.

Frank oftă şi abandonă discuţia.

— Desigur. Îmi cer iertare pentru deranj, doamnă Burdock. Nu era obişnuit să-şi ceară scuze, dar se descurcă mai mult decât mulţumitor.

John îl lăsă pe Frank să pună mâna pe telefon, după care interveni şi el în discuţie:

— Nu te mai osteni, rosti el pe un ton degajat, ridicându-se sprinten în picioare. O s-o duc eu acasă.

Niema urcă în maşină şi îşi prinse centura.

— N-ar trebui să mă legi la ochi? întrebă ea mai în glumă, mai în serios.

Uşa garajului se ridică în faţa lor şi John ieşi cu maşina în stradă.

Tucker-nu, trebuia să se obişnuiască cu numele Medina — Zâmbi.

— Doar dacă ţii cu tot dinadinsul. Să nu-mi spui că te-au legat la ochi, atunci când ai fost adusă aici.

— Nu, însă am ţinut eu ochii închişi. Niema nu glumea. Nu dorise să afle unde locuieşte directorul adjunct operaţional al CIA. Cu cinci ani în urmă îi pierise definitiv gustul pentru aventură, iar cunoaşterea adresei la care locuia Frank Vinay făcea parte din informaţiile a căror deţinere se putea dovedi, după părerea ei, periculoasă.

Surâsul lui Medina se transformă într-un rânjet. Niema îi privi chipul luminat doar de licărirea verde a bordului maşinii. E un bărbat arătos, îşi zise ea. În ultimii cinci ani, îşi amintise de el doar ca de un participant la evenimentele petrecute şi amintirea figurii lui îi dispăruse din memorie. Cu toate acestea, îl recunoscuse imediat, în

ciuda faptului că nu mai avea barbă.

Revederea constituise pentru ea un şoc mai mare decât se aşteptase. Nu-şi închipuise că avea să-l mai întâlnească vreodată, deci fusese luată prin surprindere. Tucker - ba nu, Medina - era o parte intrinsecă din cel mai rău lucru care i se întâmplase în viaţa ei. Fusese suficient să-i audă glasul ca să se întoarcă brusc cu cinci ani în urmă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că lucrezi pentru CIA, nu eşti un simplu colaborator. Realiza că se comportase prosteşte, însă întotdeauna lucrurile devin mai clare după o vreme.

— Cum ai fi putut, când acoperirea mea era chiar aceea de agent independent, racolat prin contract de colaborare, pentru diverse misiuni?

Privind retrospectiv, Niema îşi dădu seama că Dallas ştiuse cum stau lucrurile, şi de aceea insistase ca Medina să nu se expună riscului de a fi capturat. Dallas, un fost luptător în trupele de elită, obişnuit cu tot felul de informaţii strict secrete, păstrase numai pentru el această taină. Acum ea lucra în cadrul CIA şi ştia că acesta era mersul firesc al lucrurilor, în astfel de cazuri, nu poţi dezvălui prietenilor sau vecinilor locul tău de muncă; discreţia devine o a doua natură.

— Dallas a ştiut, nu-i aşa? îl întrebă ea, deşi era sigură de răspunsul pe care avea să-l primească.

— Ştia că nu sunt agent mercenar, dar nu-mi cunoştea adevărata identitate. Când am mai lucrat cu el, ştia că mă cheamă Tucker.

— Şi de ce mi-ai dezvăluit mie adevărul? Nu era nevoie. Niema regreta că el se deconspirase. Dacă numai jumătate din legendele pe care le auzise ea despre invizibilul agent John Medina erau adevărate, atunci n-ar fi vrut să afle cine era el în realitate. În cazul acesta ignoranţa era mai sigură decât discreţia.

— Ba poate că era.

Medina părea îngândurat şi nu-i oferi alte explicaţii.

— Atunci de ce te-ai folosit de acoperire, faţă de noi? Doar am format o echipă. Niciunul nu te-ar fi trădat.

— Dacă nu-mi cunoşteaţi adevăratul nume, în cazul în care unul dintre voi ar fi fost capturat, nu ar fi existat nicio posibilitate de deconspirare.

— Şi dacă tu ai fi fost cel capturat?

— Aşa ceva n-ar fi fost posibil.

— Da? Şi cum ai fi putut împiedica acest lucru?

— Otrăvindu-mă, răspunse el sec.

Niema se crispă. Ştia că unii agenţi operaţionali, în timpul încordatelor zile ale războiului rece, purtaseră în permanenţă asupra lor o pilulă, de obicei cu cianură de potasiu, pe care trebuia s-o înghită pentru a nu cădea vii în mâinile duşmanului. Simţi că îi vine rău de la stomac.

— Bine, dar.

— E mai uşor aşa, decât să mori în chinurile torturii. John ridică din umeri. De-a lungul anilor, mi-am făcut mulţi duşmani. Cu siguranţă că mulţi dintre ei ar vrea să se răzbune, făcându-mă bucăţele.

Niema auzise multe despre isprăvile lui. Se zvonea chiar că îşi ucisese propria soţie, după ce aflase că era agent dublu şi intenţiona să deconspire un agent infiltrat în cercuri sus-puse. Niemei nu-i venea să creadă, dar ea nu crezuse nici că John Medina este o persoană în carne şi oase. Niciunul dintre cei care vorbeau despre el nu-l văzuse vreodată, aşa că se gândise întotdeauna la Medina ca la un fel de. mit, chiar dacă circulaţia acestuia era restrânsă la cercurile serviciilor secrete de informaţii.

Niemei nu-i venea să creadă că el era o persoană în carne şi oase, şi cu atât mai puţin că ajunsese să-l cunoască. O surprindea faptul că accepta atât de firesc statutul de „erou", de parcă notorietatea nu era decât preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a face lucrurile pe care le avea de făcut.

— Dată fiind situaţia ta, n-ar fi trebuit să-mi spui nici acum. Faptul că o făcuse îi trezea suspiciuni.

— Adevărul este că revederea m-a uluit şi mi-a ieşit din gură porumbelul, aproape fără să-mi dau seama.

Ideea că un asemenea superagent fusese luat prin surprindere era de necrezut şi Niema nu era dispusă s-o accepte.

— Nu-mi vine-a crede. E prea gogonată.

— Dar este purul adevăr, şopti el. N-aveam habar că tu vei fi acolo.

— Nu ştiai că domnul Vinay vrea să. să fac ceea ce intenţiona el să-mi dea de făcut? Şi tu ai apărut acolo doar din întâmplare? Ţi se pare verosimil?

— Nu prea, însă se petrec multe lucruri neverosimile.

— Frank se aşteaptă ca tu să mă convingi să accept misiunea?

— Posibil. Nu ştiu sigur ce are el în cap. În glasul lui Medina se putea desluşi iritarea. Presupun, însă, că el are cel puţin două unghiuri din care abordează problema. Va trebui să-l întrebi pe el care anume sunt direcţiile pe care le-a avut în vedere.

— Dat fiind faptul că nu voi accepta misiunea, indiferent care ar fi aceea, motivele care l-au determinat n-au nicio importanţă pentru mine.

Pe neaşteptate, John zâmbi.

— Sunt absolut convins că nu se aştepta să fie refuzat, şi încă într-un mod atât de categoric. Nu sunt mulţi aceia care îi pot spune nu.

— Avea nevoie şi de o asemenea experienţă.

John rosti pe un ton admirativ:

— Nu-i de mirare faptul că Dallas era atât de înnebunit după tine. Nu existau multe persoane care să se poată ridica la nivelul lui. Era la fel de puternic precum arăta.

Da, într-adevăr. Dallas fusese ditamai namila - înalt de aproape doi metri şi foarte bine făcut. Dar nu fizicului său i se datorase forţa, ci minţii lui ascuţite, voinţei şi puterii lui de concentrare. Aceste calităţi făcuseră din el bărbatul deosebit pe care îl iubise Niema.

Niema nu mai fusese în stare să vorbească cu nimeni despre Dallas. În cei cinci ani care trecuseră de la moartea lui, amintirile rămăseseră intacte. Nu avuseseră prieteni, căci meseria lor îi mâna dintr-o parte în alta. Se căsătoriseră în grabă la Reno, avuseseră acea minunată lună de miere în Aruba, iar după aceea Dallas lipsise şase săptămâni; ea lucrase la Seattle, în serviciul de supraveghere al Vămii. Prinşi cu treburile, nu avuseseră când să-şi cunoască, unul altuia, familiile.

După moartea lui Dallas, ea mersese în Indiana şi se întâlnise cu familia lui. Plânseseră împreună, dar ai lui fuseseră atât de afectaţi de cele petrecute încât nu se mai gândiseră şi la ea. Niema le mai trimisese din când în când câte o scrisoare. Cum n-avuseseră timp să stabilească o relaţie cu ea înainte de moartea lui Dallas, după tragicul eveniment nici ea şi nici ei nu mai simţiseră nevoia de a încerca o apropiere.

Familia ei din Council Bluffs, statul Iowa, fusese înţelegătoare, dar nu-şi putuse ascunde profunda dezaprobare privind hotărârea ei şi a lui Dallas de a pleca în Iran. Părinţii, fraţii ei, Mason şi Sam, sora ei, Kiara, nu pretindeau de la viaţă mai mult decât un banal serviciu. Se mulţumeau să-şi crească copiii, să trăiască toată viaţa în aceeaşi localitate, să se cunoască cu vecinii şi să facă în fiecare săptămână cumpărăturile de la aceeaşi băcănie. Nu ştiuseră ce să facă cu puiul de cuc din cuibul lor, nu îi înţeleseseră neliniştea şi setea de a vedea mai mult, dorinţa nestăvilită de a realiza mai mult. Toate acestea o făcuseră pe Niema să părăsească locurile natale şi să plece în căutarea aventurii.

În ultimii cinci ani, ea se autopedepsise izolându-se, trăind din amintiri pe care nu le putea împărtăşi nimănui.

Din vreme-n vreme, mai şoptea în gând numele lui Dallas, sau uneori, când se simţea însingurată şi îndurerată, îl mai striga chiar cu voce tare, un strigăt trist la care ştia că nu avea cum să primească vreun răspuns. Niema nu fusese în stare să vorbească despre el cu nimeni.

Medina, însă, îl cunoscuse, fusese acolo. El ar înţelege-o. Dintre toţi oamenii din lume, el era singurul care putea s-o facă.

Niema nu se împotrivise propunerii lui de a o conduce acasă; sentimentul ei de vinovăţie nu i se datora lui. Poate că ar fi trebuit să

stea de vorbă cu el, pentru a izbuti să lase în urmă acel capitol din trecutul ei. Se gândise s-o facă, dar nu ştiuse cum să ia legătura cu el. După ce ajunseseră amândoi cu bine la Paris, bărbatul se făcuse nevăzut. Stătea cu mâinile în poală, şi privea în faţă, în timp ce maşina gonea pe străzile pustii. Se întreba dacă Dallas ar mai iubi-o şi acum, dacă măcar ar mai recunoaşte-o pe femeia care devenise între timp. El se îndrăgostise de o tânără curajoasă, care avea gustul aventurii. Dar acele vremuri erau demult apuse. Nu mai voia să-şi asume riscuri.

— N-am apucat nici măcar să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine, şopti ea.

Bărbatul înălţă mirat din sprâncene, aruncându-i o privire scurtă.

— Să-mi mulţumeşti?

Niema avu impresia că el nu era doar mirat, ci de-a dreptul uluit.

— Pentru că m-ai scos din Iran, îi explică ea, întrebându-se în acelaşi timp de ce era nevoie să-i explice un lucru atât de evident. Ştiu că atunci am fost o povară pentru tine.

Cuvântul cel mai potrivit pentru a descrie starea în care se afla atunci era „letargie". Lungi perioade de timp din acele zile i se şterseseră complet din memorie. Nu-şi mai amintea cum plecaseră din colibă, însă îşi aducea aminte cum străbătuse acei munţi reci şi întunecaţi, marcată de o suferinţă sufletească atât de intensă, încât nu simţise niciun fel de durere fizică.

— Îi promisesem lui Dallas, spuse Medina.

O durea să audă numele lui Dallas rostit cu glas tare. În ultimii cinci ani nu trecuse o zi fără să se gândească la el. Nu mai simţea acea durere cumplită, însă o apăsa singurătatea, şi îi era dor de el. De cele mai multe ori îşi amintea de clipele fericite pe care le trăise alături de el. Regreta că nu apucaseră să trăiască mai mult timp împreună, că n-avuseseră şansa să se cunoască cu adevărat. Auzind numele bărbatului iubit, pe Niema o cuprinse dorul, acum ceva mai domolit, mai suportabil. Ea sesiză şi regretul din vocea lui Medina.

Ceea ce timpul nu reuşise câtuşi de puţin să domolească era propriul ei sentiment de vinovăţie, conştiinţa faptului că Dallas nu ar fi acceptat să participe la acea misiune, dacă ea nu ar fi insistat.

Şi poate că nu era singura care se simţea vinovată. Medina, sau cum s-o mai fi numit el, îi lăsase impresia unui om care îşi îndeplinea conştiincios misiunea, după care nu-i mai păsa ce se întâmplă. Şi totuşi, îi păsase. Avusese grijă de ea, aşa cum îi promisese lui Dallas, când i-ar fi fost mult mai comod s-o lase să moară de frig acolo, în munţi. Nu-şi dădea seama de ce o făcuse, dar îi era profund recunoscătoare.

— Tu crezi că te-am considerat vinovat? îl întrebă ea încet. Nu, niciodată n-am gândit asta.

Afirmaţia ei îl surprinse. Uitându-se la el, Niema îi observă maxilarele încleştate.

— Poate că ar fi trebuit, replică Medina.

— De ce? Ce-ai fi putut tu să faci? Ea trăise şi retrăise de mii de ori acea noapte cumplită, până când reuşise să accepte realitatea. N-am fi putut să-l scoatem viu din fabrică, şi cu atât mai puţin din Iran. Tu ai ştiut acest lucru. Şi el l-a ştiut. A preferat să-şi încheie misiunea cu succes, optând pentru o moarte rapidă, în locul uneia lente, cumplite. Niema încercă să zâmbească. Ca şi tine, cu pilula ta de cianură, îi mai spuse ea.

— Eu sunt acela care i-a cerut să apese pe buton.

— Ar fi făcut-o oricum. A fost soţul meu, iar eu am ştiut, atunci când m-am măritat cu el, că este un erou. Ea ştiuse ce fel de om era Dallas, ştiuse că şi-ar fi îndeplinit misiunea, chiar cu preţul vieţii.

Medina conducea în tăcere. Ea îi dădu indicaţii privind traseul.

Niema locuia în Melean, pe acelaşi mal al râului pe care se afla şi Langley.

Mai stătuse odată alături de John, în timp ce acesta conducea o maşină prin noapte. Aceasta se întâmplase după ce Hadi făcuse rost, din acel sat iranian, de un Ford Fairlane. Călătoriseră împreună până la Teheran. După aceea, Hadi plecase şi ei doi îşi continuaseră drumul împreună. Febra, durerile şi sentimentul de vinovăţie o copleşiseră.

Medina avusese grijă de ea. Când i se infectase rana produsă de cuiul care îi intrase în braţ, procurase o fiolă de antibiotic şi îi făcuse o injecţie. O convinsese să mănânce şi să doarmă, şi reuşise să o treacă peste graniţă, în Turcia. Îl simţise alături în primele momente de durere sfâşietoare, dar nu încercase s-o consoleze; ştia că era mai bine să o lase să plângă în voie.

Una peste alta, ea îi datora acestui om viaţa.

I-ar fi fost mai comod să-l învinovăţească pe Medina de moartea lui Dallas decât să se învinovăţească pe sine însăşi.

Dragostea ei pentru Dallas o făcea să refuze adevărul: atunci când Medina îi abordase în legătură cu acea misiune, Dallas fusese tentat să refuze, însă ea insistase să accepte. Considerase atunci că misiunea era una importantă, însă Medina ar fi putut recruta alţi oameni dacă Dallas l-ar fi refuzat. E adevărat că Dallas era un as în domeniul explozibililor, iar ea o expertă în electronică, ce putea confecţiona oricând un aparat radio, un detonator telecomandat sau dispozitive de ascultare pe o linie telefonică. Totuşi existau şi alţii, la fel de pricepuţi, care ar fi putut îndeplini la fel de bine misiunea, însă ea dorise cu tot dinadinsul să participe deoarece îi plăcea să rişte.

În copilărie, ea era aceea care se căţăra cel mai sus în copaci, cea care lega cearşafurile unul de altul pentru a coborî, pe fereastră, de la etajul al doilea. Îi plăceau la nebunie patinele cu rotile şi surfing-ul.

Încă din liceu cocheta cu ideea de a lucra în cadrul unui detaşament de genişti. Spre bucuria părinţilor ei, începuse să studieze electronica şi limbile străine, însă curând aceştia au constatat că preocupările ei o îndepărtau şi mai mult de casă, şi o puneau într-un pericol chiar mai mare decât acela de a face parte dintr-un detaşament de geniu.

Niema ştia de ce e în stare. Îi plăcea la nebunie riscul. Asta căutase şi atunci, însă rezultatul fusese moartea lui Dallas. Dacă n-ar fi fost ea, acum şi-ar fi căutat o casă prin Carolina de Nord, pe ţărmul Atlanticului, conform dorinţei lui Dallas.

Dacă n-ar fi fost ea, Dallas ar fi trăit şi acum.

Întoarsă acasă, renunţase definitiv la viaţa trepidantă care îi plăcuse atât de mult. Preţul plătit fusese prea mare. În ultima clipă a vieţii lui, Dallas se gândise la ea, şi acest lucru o determinase să nu-şi mai pună viaţa în pericol.

Medina opri maşina şi intră cu spatele pe aleea casei ei şi opri. Niema coborî cu cheia de la intrare în mână. Şi Dallas obişnuia să parcheze maşina la fel, o precauţie care-i permitea să demareze rapid.

I se părea ciudat că nu se gândise şi ea la acest lucru. Modalitatea de parcare adoptată de Medina o făcu să-şi reamintească de starea permanentă de atenţie, de ascuţimea simţurilor, de emoţiile care-i accelerau pulsul. Se trezi că scrutează întunericul din jurul ei, atentă să surprindă cea mai mică mişcare.

Medina procedă la fel, însă mult mai rapid.

— La naiba, rosti Niema pe un ton iritat, în timp ce înainta pe poteca betonată, îndreptându-se spre uşa casei.

— La naiba ce? John ajunsese lângă ea, mişcându-se cu agilitate, fară să facă zgomot. Ajunse primul la uşă fără să depisteze nimic. Niema îşi dorea să nu fi observat felul în care proceda el.

— La naiba, mi-am petrecut doar o jumătate de oră în compania ta, şi deja mă surprind căutând asasini prin boschete.

— E foarte bine să fii vigilentă, mereu atentă la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

— Asta în cazul în care aş lucra în Serviciul Secret sau dacă aş fi poliţistă, ceea ce nu e cazul. Eu mă ocup de nişte jucărioare. Prin boschetele de aici n-ar putea să se ascundă decât cel mult o pisică.

Medina întinse mâna ca să-i ia cheia, dar ea îl opri.

— Mă faci să mă comport ca o paranoică. Există vreun motiv pentru toate aceste precauţii? îl întrebă ea în timp ce descuie uşa şi o deschise. Nu se întâmplă nimic, nu se auziră nici împuşcături şi nici explozii.

— Scuză-mă. E un gest reflex.

Niema lăsase câteva lumini aprinse, şi el cercetă interiorul cu privirea.

— Nu vrei să intri? N-am apucat, acasă la Vinay, să ne bem

cafelele. Până nu-şi auzi cuvintele, Niema nu conştientiză că-l invita în casă. Ei doi nu se cunoşteau prea bine, însă rămăsese surprinsă constatând cât de uşor îi fusese să converseze cu el deşi era John Medina, nu un funcţionar, respectabil şi la locul lui, care o invitase la o cină în oraş.

John păşi înăuntru, cu simţurile încordate, privind în jurul lui, observând detaliile, urmărind-o cum deschide uşa de la debara şi cum decuplează sistemul de alarmă. Niema îşi zise că John i-ar fi putut spune cu exactitate tot ce văzuse în acest scurt răstimp, eventual chiar şi codul pe care ea îl folosise pentru dezactivarea alarmei. Era pe punctul de a închide uşa debaralei, când el spuse:

— Fă-mi o plăcere. Pune din nou în funcţiune sistemul de alarmă.

Ştiind că John avea toate motivele să fie prudent în ceea ce priveşte siguranţa lui, Niema se conformă fără să comenteze.

Niema cumpărase casa cu trei ani în urmă. O creştere de salariu îi oferise posibilitatea s-o cumpere în loc s-o închirieze, deşi preţul locuinţelor în zona respectivă atingea cifre impresionante. Casa era mult prea mare pentru o persoană singură; trei dormitoare şi trei băi. O preferase, totuşi, spunându-şi că va dispune de suficient spaţiu pentru eventualitatea în care i-ar fi venit în vizită toţi membrii familiei, cu toate că aceştia nu-şi manifestaseră niciodată dorinţa. De asemenea, se gândise că va putea s-o vândă mai repede dacă va fi nevoită s-o facă, tocmai datorită celor trei dormitoare.

Casa avea arcade la uşi şi la ferestre. Zugrăvise singură pereţii în culoarea piersicii. Mobilierul avea nuanţe de verde închis şi de turcoaz. Peste mocheta bej pusese un covor cu modele geometrice colorate în verde, albastru şi portocaliu. Interiorul era elegant şi primitor, fără prea mari pretenţii.

— Drăguţ, rosti John şi Niema se întrebă cum o caracteriza el după ce văzuse felul în care îşi mobilase casa.

— Bucătăria este în direcţia asta, zise ea şi o luă înainte, pentru a aprinde plafoniera. Îi plăcea la nebunie bucătăria ei. Încăperea, dreptunghiulară, avea un şir de ferestre pe peretele din dreapta şi era acoperită cu un mozaic de faianţă albastră şi cărămizie. La ferestre se aflau ghivece cu flori. În fundul încăperii crease o zonă intimă, pentru micul dejun; masa şi cele două scaune erau înconjurate de nişte ferigi luxuriante.

Niema se apucă să prepare cafeaua, în vreme ce Medina trase storurile la toate ferestrele.

— Nu te consumă, îl întrebă ea, să fii mereu la pândă?

— O fac de atâta timp, încât a devenit un automatism. Şi, apoi, oricum trebuia să tragi storurile.

Cu mâinile în buzunare, John începu să se plimbe prin bucătărie. Se opri în faţa stativului din lemn de stejar în care se afla setul de

cuţite de bucătărie, îl trase pe cel mai mare, îi testă pe deget tăişul, după care îl puse la locul lui. Apoi se opri în faţa uşii care dădea în spatele casei, a cărei jumătate de sus era din sticlă; trase şi acolo storul şi verifică încuietoarea.

— Aşa procedez şi eu, de obicei. Nu caut cu lumânarea necazurile. În clipa următoare, îşi dădu seama că minţea. O căutase cu lumânarea, invitându-l în casă pe John Medina.

— E nevoie de o încuietoare mai solidă, remarcă el în treacăt. De fapt, ai nevoie de o uşă nouă. La asta e suficient săi scoţi geamul ca apoi s-o descui.

— O să mă ocup de asta mâine dimineaţă, la prima oră.

Probabil că el sesizase ironia, pentru că se uită la ea şi rânji.

— Scuză-mă. Cu siguranţă că ştii şi tu toate astea, nu?

— Da, zise ea şi scoase din dulap două ceşti. În acest cartier rata criminalităţii este foarte scăzută, iar eu am un sistem de alarmă. Dacă cineva ar fi vrut, ar fi putut să-mi spargă oricare geam pentru a intra, nu neapărat pe cel de la uşa asta.

John trase unul dintre scaune şi se aşeză. Părea relaxat, dar Niema se întreba dacă el reuşea să se relaxeze vreodată, ţinând cont cu ce se ocupa. Turnă cafeaua în ceşti, îi oferi lui una, şi se aşeză faţă în faţă cu el.

— Ei, şi acum te rog să-mi spui de ce m-ai condus acasă, dar să nu invoci nostalgia după vremurile trecute.

— Dacă aşa vrei tu, n-o s-o fac. John sorbi din cafea îngândurat, însă oricare ar fi fost cauza îngândurării sale, aceasta dispăru rapid. Cât de nedetectabil este noul dispozitiv pe care l-ai realizat? Vorbeşte-mi, te rog, despre el.

Niema se strâmbă.

— Ştii, nu există nimic total nedetectabil. În orice caz, dispozitivul meu nu produce fluctuaţii de tensiune, deci nu poate fi detectat cu ajutorul unui osciloscop. Lucrurile se schimbă, dacă cineva foloseşte un detector de metale.

— Frank părea super încântat de drăcovenia asta.

Niema deveni dintr-o dată prudentă.

— Nu e chiar atât de grozav. După cum ţi-am spus, este folositor doar în anumite situaţii. Dacă se cunoaşte momentul utilizării detectoarelor de aparate de ascultare, dispozitivul meu este ideal. Mă întreb de ce ţi-a vorbit Frank despre el.

Dispozitivul era extrem de util, însă era departe de a revoluţiona lumea serviciilor de informaţii. Pentru ce se interesa de invenţia ei însuşi directorul adjunct operaţional? De ce hotărâse să o convoace de urgenţă, acasă la el?

— L-am întrebat eu despre tine, iar el mi-a spus cu ce te ocupi în momentul de faţă.

Prudenţa Niemei se transformă brusc în neîncredere. Nu era exclus ca Medina să fi întrebat de ea, dar asta nu explica cum de era Vinay la curent cu preocupările ei actuale.

— Cum de ştie Frank cu ce anume mă ocup eu în prezent? Lucrăm în departamente total diferite.

Foarte mulţi dintre angajaţii CIA nu aveau nimic în comun cu agenţii din filmele poliţiste; erau nişte funcţionari

— Analişti şi tehnicieni. Până la episodul din Iran, Niema îşi dorise din tot sufletul să participe la acţiuni în teren, dar acum n-o mai interesa. Era mulţumită de munca ei în departamentul de electronică şi de faptul că se putea întoarce în fiecare seară la ea acasă.

— Pentru că l-am rugat eu să vegheze asupra ta.

Mărturisirea lui o uimi.

— Ce te-a determinat să faci aşa ceva? Nu agrea câtuşi de puţin ideea de a fi urmărită în permanenţă.

— Am vrut să ştiu dacă totul e în ordine, în ceea ce te priveşte. În plus, eu nu îi pierd niciodată din vedere pe cei la a căror pricepere aş putea apela din nou.

Niema simţi un fior rece pe şira spinării. Acum ştia de ce o condusese acasă; dorea să o atragă din nou în lumea aceea de care ea se îndepărtase, după moartea lui Dallas. Procedând asemeni celui care plimba un pahar de whisky sub nasul unui alcoolic, John intenţiona să o ademenească, pentru a o scoate din lumea ei liniştită. El n-ar fi încercat, dacă ea n-ar simţi vechea chemare către aventură. Niema se sperie de acest gând. Dacă se schimbase cu-adevărat, John nu va putea s-o scoată din viaţa tihnită pe care şi-o construise între timp. Dar se schimbase sau crezuse doar că îi dispăruse setea de aventură? Dacă se schimbase, atunci de ce se simţea panicată, de parcă mirosul riscului o va face să cadă din cuib?

— Să nu îndrăzneşti să-mi ceri să. începu ea.

— Am nevoie de tine, Niema.

7

La naiba, oare de ce nu se recăsătorise? se întreba John cu disperare. Sau să aibă măcar o legătură stabilă cu vreun funcţionar aşezat şi la locul lui. Se ţinuse departe de ea, din mai multe motive, care mai de care mai întemeiat. Meseria lui nu-i permitea să întreţină relaţii de lungă durată. Avusese câteva legături, însă în niciuna nu se implicase emoţional. Era plecat cu lunile, şi nu putea comunica. Speranţa de viaţă a celor din branşa lui era destul de scăzută. Şi, apoi, fusese convins că era ultima persoană din lume pe care Niema şi-ar fi dorit s-o revadă. Rămăsese descumpănit atunci când îşi dăduse seama că ea nu-l învinovăţea de moartea lui Dallas, că nu făcuse niciodată

acest lucru. Chiar dacă nu avusese niciodată încredere în el, nu-i pusese în cârcă responsabilitatea nenorocirii petrecute. Numai o persoană deosebit de corectă putea gândi aşa.

John se obişnuise să nu se implice sufleteşte în hotărârile la care era obligat să recurgă. Unele presupuneau decizii foarte greu de luat, şi multe lăsaseră urme adânci în sufletul lui, ori în ceea ce mai rămăsese din acesta. Rar întâlnise oameni cu o filosofie de viaţă asemănătoare cu a lui şi învăţase să nu-i pese ce gândeau. După cum remarcase odată bunul prieten al tatălui său, Jess McPherson, se purta urât cu oamenii. Se folosea de ei, îi exploata, iar după aceea fie îi trăda, fie dispărea brusc şi definitiv din viaţa lor. Meseria lui îi cerea să nu permită nimănui să se apropie prea mult de el, ca să nu ajungă să se implice emoţional. O singură dată uitase de această cerinţă şi îi permisese unei femei să se apropie de el, ba chiar o luase de nevastă. Veneţia, căci aşa se numea femeia, avusese o influenţă dezastruoasă atât asupra activităţii lui profesionale, cât şi a vieţii personale. În urmă cu paisprezece ani divorţase şi de atunci trăia singur.

În ultimii cinci ani, atunci când se gândea că Niema Burdock îl ura de moarte, se simţea liniştit. Acest lucru o elimina din preocupările sale şi excludea orice tentaţie de a lua legătura cu ea. Era mult mai bine aşa. Hotărâse să se intereseze din când în când cum îi merge, pentru a se asigura că totul era în ordine - în definitiv îi promisese lui Dallas că va avea grijă de ea.

John se aşteptase ca Niema să-şi găsească între timp pe cineva. Abia împlinise douăzeci şi cinci de ani când rămăsese văduvă, era o femeie frumoasă şi inteligentă. De fapt dorise ca ea să se recăsătorească, pentru că astfel ar fi fost inabordabilă pentru el. Însă ea nu-şi găsise pe nimeni, iar el era hotărât să renunţe la atitudinea de neutralitate. N-avea de gând s-o mai lase să scape, însă Niema ar fi dat bir cu fugiţii dacă i-ar fi cerut o întâlnire. Trebuia să o abordeze cu multă diplomaţie şi să strângă, fără ca ea să simtă, laţul din jurul ei, până când ar fi fost prea târziu ca Niema să mai poată da înapoi. Atuul lui era propriul ei fel de-a fi, spiritul de aventură pe care ea părea atât de hotărâtă să şi-l reprime, precum şi o situaţie concretă, care se cerea abordată cu multă abilitate. Dezavantajul lui era acela că, în ciuda ciudatei legături create între ei în Iran, ea nu avea încredere în el. Nu greşise atunci când o catalogase drept o femeie foarte inteligentă.

Frank o invitase acasă la el sub un pretext imaginar, într-o încercare bine intenţionată, dar cam stângace, de a-i cupla. Mintea lui John lucra cu febrilitate, cântărind toate riscurile şi toate avantajele. Până la urmă se hotărî să meargă pe mâna lui Frank.

— Zborul Delta 183 a fost sabotat. Laboratoarele FBI au descoperit urme de material exploziv, însă nu şi un detonator. Se pare că este

vorba de o substanţă nouă, autodetonantă, probabil pe bază de RDX, produsă în Europa.

Niema îşi acoperi urechile cu mâinile.

— Nici nu vreau să aud.

Medina ocoli masa şi o apucă de încheieturile delicate ale mâinilor.

— De toţi explozibilii din Europa se ocupă Louis Ronsard, un traficant de arme care locuieşte în partea de sud a Franţei.

— Nu! se împotrivi ea.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să intru în fişierele lui, pentru a afla unde anume este produsă respectiva substanţă şi cui i-a fost livrată.

— Nu! spuse ea din nou, de data asta cu o nuanţă de disperare în voce, dar fără a încerca să se desprindă din mâinile lui.

— Ronsard este sensibil la frumuseţea feminină.

— Dumnezeule, vrei să mă culc cu el? îl întrebă ea privindu-l dezamăgită şi în acelaşi timp furioasă.

— Bineînţeles că nu, i-o reteză el. Pentru nimic în lume nu i-ar fi oferit-o lui Ronsard, şi nici oricui altcuiva. Vreau doar să-l determini să te invite la vila lui, pentru a avea ocazia să-i plantezi în birou un dispozitiv de ascultare.

— Cred că există, numai în acest oraş, cel puţin o mie de oameni capabili s-o facă. N-ai nevoie de mine pentru asta.

— Ba am nevoie de tine. Din acea mie de persoane care ar putea face treaba asta, câte sunt femei? Pot să-ţi garantez că niciun bărbat n-ar putea trezi interesul lui Ronsard suficient de mult încât să-l invite la vila lui din sudul Franţei. Să zicem că ar fi o sută de femei. Ronsard are treizeci şi cinci de ani; câte dintre cele o sută de femei sunt cam de vârsta lui? Şi dintre acestea, câte sunt la fel de atrăgătoare ca tine?

Niema încercă să-şi elibereze mâinile. John i le strânse puţin mai tare, având grijă să nu îi producă durere.

— Tu ştii limba franceză, zise el.

— Am uitat-o.

— O să ţi-o reaminteşti. Am nevoie de o femeie tânără, frumoasă, atrăgătoare, care să vorbească limba şi să aibă cunoştinţe în domeniul electronicii. Tu îndeplineşti toate aceste cerinţe.

— Caută pe altcineva! protestă ea furioasă. Este imposibil să nu găseşti pe cineva care să întrunească toate aceste calităţi, cineva care să nu-ţi cunoască adevărata identitate. Tu vorbeşti despre mine ca şi cum aş fi o Mata Hari, dar uiţi că n-am lucrat niciodată sub acoperire. Ne-am putea pierde viaţa amândoi.

— Ba nu. Tu ai participat şi la alte operaţiuni.

— Acum cinci ani. Şi atunci nu m-am ocupat decât de chestiuni tehnice. Nu am jucat niciodată teatru. Acesta este punctul tău forte,

nu al meu.

John tăcu o vreme, amuţit de duritatea cuvintelor Niemei. La urma urmei, femeia avea dreptate.

— Am nevoie de tine, repetă el într-un târziu. Numai de data asta.

— Numai de data asta, până când va mai apărea şi altceva, iar tu vei decide că ai din nou nevoie de mine.

— Niema. Medina îi frecă încheieturile cu degetele lui mari, într-o uşoară mângâiere, după care îi eliberă mâinile şi se întoarse la ceaşca lui de cafea. Abuzase de forţa fizică; acum venise timpul să se retragă, pentru a-i permite Niemei să-şi recapete controlul, fără a se mai simţi ameninţată. Te-am văzut la lucru. Eşti rapidă, pricepută şi poţi construi un radioemiţător din te miri ce. Parcă eşti făcută pentru misiunea asta

— Din misiunea precedentă, am revenit făcută ţăndări.

— Era normal, doar ai auzit cum ţi-a murit soţul. Nu încercă să îndulcească exprimarea şi o văzu pe Niema tresărind. Dar ai făcut faţă situaţiei, continuă el, n-a trebuit să te cărăm în spinare.

Niema întoarse capul, masându-şi încheieturile mâinilor.

— Te rog, rosti John.

Niema nu se aştepta ca el s-o roage.

— Nu încerca să mă linguşeşti, spuse ea.

— N-aş îndrăzni să fac una ca asta, murmură John.

— Eşti atât de viclean. Mi-am dat seama de asta, în clipa când te-am văzut prima oară. Manipulezi şi manevrezi şi. Tăcu, se întoarse cu faţa spre el, îl privi drept în ochi şi şopti: Du-te dracului!

John nu scoase o vorbă, lăsând-o să fie din nou cuprinsă de ispita aventurii. Pericolul este un drog, ca oricare altul. Pompierii, poliţiştii, luptătorii din trupele speciale, agenţii secreţi, până şi persoanele care lucrează în secţiile de reanimare ale spitalelor de urgenţă, cu toţii cunosc acea febră, acel fior teribil când simţurile se ascut la maximum. Echipele de elită, agenţii operaţionali - toţi sunt dependenţi de adrenalină. Ca şi el. Ca şi Niema.

Medina îşi alesese meseria pentru că îşi iubea ţara. Cineva trebuia să rezolve şi treburile murdare. În plus, îi plăcea la nebunie să se confrunte cu cele mai mari pericole, să umble mereu pe marginea celor mai adânci prăpăstii, şi să rămână în viaţă datorită măiestriei şi inteligenţei sale. Niema nu se deosebea de el. Ar fi vrut, însă nu putea.

— Ştii ce amploare a luat terorismul? o întrebă el pe un ton neutru. Şi nu mă refer la ceea ce se întâmplă undeva pe glob, ci la ceea ce se petrece, în permanenţă, la noi în ţară. Zborul 183 este doar cel mai recent episod. În 1970, oraşul Orlando, din Florida, a fost şantajat cu o încărcătură nucleară, cerându- i-se un milion de dolari. În 1977, musulmanii Hanafi au luat ostatici în birourile primăriilor din Districtul Columbia şi în alte câteva locuri. În 1985, FBI a prins

trei indieni Sikh trimişi să ucidă mai multe persoane. A urmat atentatul cu bombă de la
World Trade Center şi Lockerbie, Scoţia. La naiba, aş putea întocmi o listă lungă de asemenea atentate. Niema îşi plecă fruntea, însă rămase atentă la tot ce îi spunea Medina. În majoritatea cazurilor, găsim explozibilii detectând detonatoarele, şi nu încărcătura în sine. Dacă ticăloşii au descoperit un explozibil care la început este un compus stabil, iar după un timp determinat se deteriorează şi se autodetonează, înseamnă că am cam dat de dracu'. Un pod dărâmat poate paraliza transportul de mărfuri pe întreaga Coastă de Est. Un baraj aruncat în aer poate ameninţa întreaga reţea energetică. Sunt vulnerabile mai ales avioanele. Iată de ce trebuie să aflu unde se produce acest explozibil şi de ce îl vreau pe Ronsard. Până la urmă, voi găsi o altă modalitate, dar mă întreb câţi oameni vor muri între timp.

Niema nu reacţionă şi John continuă să vorbească, de parcă ea ar fi acceptat să participe la acţiune:

— Eu voi lucra sub acoperire. Am să mă folosesc de o identitate pe care am început să mi-o construiesc de ceva vreme. Te-aş putea lua cu mine, dându-te drept asistenta sau mai bine drept iubita mea, însă Ronsard nu invită la vila lui şi pe partenerul femeii vizate de el. Va trebui să faci în aşa fel încât să fii invitată.

— Nu. Nu vreau să fac acest lucru.

— Odată intraţi în casa lui, eu voi face în aşa fel încât Ronsard să ne prezinte unul altuia. Mă voi preface că mă îndrăgostesc de tine pentru a nu părea ciudat dacă vom fi văzuţi împreună.

Niema scutură din cap.

— Nu voi face aşa ceva.

— Trebuie. Ştii deja prea multe.

— Dacă mă încăpăţânez să refuz, vei fi nevoit să mă ucizi, nu-i aşa?

John îşi înfundă mâinile în buzunare, şi o privi amuzat.

— Nu mă gândeam la un scenariu asemănător cu cel al filmelor cu James Bond.

— Dar totul seamănă cu un astfel de film. Tu ai nevoie de cineva deprins cu mânuirea armelor, nu de mine.

— Vei avea tot timpul să-ţi perfecţionezi tehnica şi la acest capitol. Dacă totul va merge bine, nu va fi necesar să apelezi la armă. Intrăm, tu plantezi dispozitivul de ascultare, eu accesez fişierele lui, copiez ce mă interesează, iar după aceea plecăm. Asta-i tot.

— După spusele tale, totul pare simplu ca bună ziua. Dacă totul este atât de simplu, mă întreb de ce n-ai făcut-o deja. Sunt convinsă că tipul ăsta - cum ziceai că-l cheamă? Ronsard? — Are un sistem de securitate extrem de bine pus la punct.

— Şi o întreagă armată personală, care îi păzeşte proprietatea, recunoscu John.

— Deci misiunea este de fapt mult mai dificilă decât vrei tu s-o faci să pară.

— Nu şi în cazul în care totul decurge bine.

— Şi dacă nu decurge bine?

Medina înălţă din umeri, zâmbind.

— O să se lase cu tărăboi.

Niema şovăia. John îşi dădea seama că o tenta riscul. Apoi ea scutură din cap.

— Găseşte pe altcineva.

— Nu mai există altcineva care să întrunească toate cerinţele. Faptul că în ultimii cinci ani nu ai fost activă constituie un atu în plus; e mai mult ca sigur că nimeni nu te va recunoaşte. Comunitatea spionilor este destul de restrânsă. Îţi pot crea o identitate care să reziste oricărei investigaţii comandată de Ronsard în ce te priveşte.

— Dar tu? Tu n-ai prea fost inactiv.

— Nu, însă m-am străduit să nu ştie nimeni cum arăt sau cine sunt în realitate. Poţi să fii sigură de asta. Acoperirea mea este atât de bună încât, uneori, nici eu nu mai ştiu precis cine sunt.

Niema râse încet, clătinând din cap, şi John îşi dădu seama că o convinsese.

— De acord, spuse ea. Ştiu că voi regreta, şi totuşi. accept.

— John, zise Frank Vinay, tu eşti sigur de ceea ce ai de gând să faci?

— Probabil că nu, însă o voi face.

— Ronsard nu e uşor de păcălit.

John şedea într-unul dintre imensele fotolii de piele din biblioteca lui Frank. Îşi mângâia bărbia, în timp ce studia situaţia de pe tabla de şah. Cei doi reluaseră jocul întrerupt cu două zile în urmă, când un agent le adusese raportul preliminar despre prăbuşirea cursei Delta 183.

— Tu eşti acela care a introdus-o în joc, ţinu John să pună punctul pe i.

Frank roşi.

— M-am băgat ca musca-n lapte, mormăi el.

— Eşti un mare pişicher. Vrei să cred că nici nu ţi-a trecut prin minte că pot fi ademenit să-ţi calc pe urme, dacă ar exista un stimulent pentru a mă retrage din munca de teren? John mută un cal şi zise: Şah!

— Ei drăcie! Frank se încruntă. Privi o vreme tabla de şah, după care se uită la John. Va trebui la un moment dat să te retragi şi cel mai bun loc în care ai putea să-ţi valorifici experienţa este biroul meu.

— „La un moment dat” nu înseamnă acum. Mai pot acţiona cu

multă eficienţă în munca de teren înainte de a mă face de râs.

— Dacă o iei pe Niema Burdock în această acţiune, s-ar putea ca evenimentele să se precipite. Nu uita că ea ştie cine eşti în realitate şi apoi - Frank îl privi cu şiretenie -, ai fi în stare s-o abandonezi, dacă vei fi obligat?

Privirea lui John deveni rece.

— Voi face tot ce va trebui să fac. Cum putea să-l întrebe Frank aşa ceva, după cele întâmplate cu Veneţia? Niema este probabil cea mai bună opţiune de care dispunem momentan. N-aş folosi-o, dacă n-aş fi convins. Am nevoie de cineva care să mă însoţească acolo, iar ea are toate şansele să obţină o invitaţie din partea lui Ronsard.

— Dar dacă el nu cade în plasă? Dacă nu o invită?

— Atunci voi fi nevoit să mă descurc singur, dar riscurile vor creşte. Cu ajutorul ei, am mult mai multe şanse de a intra şi de a ieşi de acolo, fără să trezesc bănuieli.

— Foarte bine. Mă voi ocupa să primească un concediu pe termen nelimitat. Frank mută nebunul.

— Mă aşteptam să faci asta, spuse John, mutând pionul. Şah mai!

— Fir-ar să fie, bombăni Frank.

*

— Sunt nebună de legat, se autogratulă Niema, bodogănind, în timp ce se dădea jos din pat, înainte de ivirea zorilor. Căscând într-una, îmbrăcă mai întâi un pantalon de trening şi un tricou, după care se încălţă cu pantofi de sport. M-am ţăcănit de-a binelea.

Cum de se lăsase ademenită să-l ajute pe Medina, când se jurase că n-o să accepte niciodată un asemenea mod de viaţă? Oare nu învăţase chiar nimic din faptul că-l pierduse pe Dallas?

Dar John avea dreptate în ceea ce privea terorismul, şi pericolul creat de acel explozibil; avea dreptate şi în legătură cu toţi acei oameni nevinovaţi care puteau oricând să moară. La naiba, el avea a dracului de multă dreptate. Aşadar, dacă putea fi de folos, nu trebuia să mai ezite.

Niema intră în baie, se spălă pe faţă şi pe dinţi, după care se pieptănă. Faţa care o privea din oglindă era încă umflată de somn, însă avea culoare în obraji şi o sclipire în ochi care o enerva. De fapt, ea aştepta cu nerăbdare să înceapă misiunea. Dallas murise, şi ea nu învăţase nimic din acea tragică experienţă.

— Niema! Mişcă-te mai repede!

Tânăra încremeni. Nevenindu-i să creadă, deschise uşa de la baie şi se uită în dormitor. Nu văzu pe nimeni. Se apropie tiptil de uşa ce dădea în antreu şi o deschise brusc. În antreu era lumină şi se simţea un miros de cafea proaspătă, venind dinspre bucătărie.

— Ce naiba cauţi în casa mea, se răţoi ea năpustindu-se în bucătărie, şi cum ai intrat?

Medina şedea în faţa mesei, cu o ceaşcă de cafea în mână. Arăta de parcă ar fi fost ora nouă, nu patru şi jumătate dimineaţa - proaspăt bărbierit şi cu ţinuta în perfectă ordine.

— Ţi-am spus că ai avea nevoie de o uşă ceva mai sigură în spatele casei.

— Dar alarma? Sunt sigură că am activat-o.

— Iar eu am izbutit să trec de ea. Totul numai cu ajutorul unui briceag şi al unei bucăţi de circa cincisprezece centimetri de sârmă. Bea şi tu nişte cafea.

— Mulţumesc, nu. Se simţi tentată să-i arunce cafeaua în faţă. Avusese impresia că este în siguranţă în casa ei, iar acum acest sentiment dispăruse. Ştii câţi bani am dat pe sistemul de alarmă?

— Cu siguranţă mult mai mulţi decât a meritat. Mai bine ţi- ai fi cumpărat un câine. John se ridică în picioare. Dacă n-ai de gând să-ţi bei cafeaua, hai să alergăm un pic.

O jumătate de oră mai târziu, încă mai alerga în acelaşi ritm cu el. Este greu să vorbeşti în timp ce fugi, însă cei doi nici nu avuseseră această intenţie. Alergaseră aproape un kilometru până la parc, şi o apucaseră pe o alee pustie, luminată din loc în loc de câte un felinar. Furioasă, Niemei îi venea să le spargă pe toate.

Pietrişul de pe aleile parcului scrâşnea sub tălpile lor. Aerul dimineţii era răcoros şi proaspăt. Niema respira cu uşurinţă. Simţea cu satisfacţie cum muşchii i se încordau şi i se relaxau şi, încetul cu încetul, se calmă şi reuşi să se concentreze numai asupra alergării.

Lângă ea, John se mişca cu uşurinţă de parcă abia începuse să alerge, iar respiraţia îi era lină şi egală. La fel alerga şi Dallas, îşi aminti Niema, de parcă ar fi putut să menţină ore în şir acel ritm susţinut.

— Alergi de parcă ai face parte din forţele speciale, rosti ea enervată de faptul că începuse să gâfâie puţin.

— Aşa şi trebuie. Dacă n-aş alerga astfel, ar însemna că am irosit de pomană cele mai dure şase luni din viaţa mea.

Niema fu atât de surprinsă, încât aproape că se opri.

— Ai urmat un stagiu de pregătire alături de trupele de elită ale forţelor navale?

— L-am urmat chiar în cadrul trupelor de elită, o corectă el.

— Acolo l-ai cunoscut pe Dallas?

— Nu. Eu am terminat cu câţiva ani înaintea lui. Dar el... ăăă, şi-a dat seama, încă de la prima misiune în care am lucrat împreună, de nişte lucruri pe care eram în stare să le fac.

— Te-ai folosit de adevăratul tău nume, atunci când ai urmat cursul de pregătire?

— Nu. N-am vrut să mi se facă favoruri. Am fost primit la acel stagiu de pregătire doar pentru că am trecut testul de rezistenţă fizică, şi am rămas deoarece am făcut faţă tuturor cerinţelor.

— Şi care au fost criteriile pentru a fi acceptat la pregătire?

— Jumătate de kilometru de înot, în stilul bras ori liber, în mai puţin de douăsprezece minute şi jumătate; după o pauză de zece minute, patruzeci şi două de flotări, în maximum două minute. Urma

o altă pauză, de două minute, după care trebuia să execut cincizeci de genuflexiuni, în două minute. După încă o pauză de două minute, urmau opt tracţiuni în braţe, fără limită de timp. La zece minute după terminarea tracţiunilor în braţe, trebuia să alergi trei kilometri, în uniformă şi bocanci, în mai puţin de unsprezece minute şi jumătate. Acestea erau cerinţele minimale. Dacă cineva nu era în stare să realizeze ceva mai mult nu avea şanse să reziste, într-o acţiune reală.

Rostise toate astea fară să gâfâie. Impresionată, ea îl întrebă:

— Şi de ce ai urmat cursurile astea?

John tăcu o vreme, după care spuse:

— Cu cât eram mai bine antrenat, cu atât şansele mele de a rămâne în viaţă erau mai mari. Aveam atunci de îndeplinit o misiune care solicita toate resursele de care dispuneam.

— Câţi ani aveai? Nu putea să fi avut prea mulţi, dacă fusese doar cu câteva serii înaintea lui Dallas, ceea ce însenina că începuse activitatea în cadrul acelor misiuni „inexistente” la o vârstă destul de fragedă.

— Douăzeci şi unu.

Deci John, abia ieşit din adolescenţă, se dedicase total acestei meserii, şi se supusese de bunăvoie chinurilor unui curs de pregătire atât de dur, încât doar cinci la sută dintre toţi tinerii care îl începeau izbuteau să-l şi absolve. Abia acum îşi dădea ea seama de ce el şi Dallas semănau atât de mult.

— Cât mai alergăm?

— Ne putem opri oricând doreşti. Eşti în formă; nu-mi fac griji în această privinţă.

Niema începu să încetinească ritmul.

— Vom fi nevoiţi toată viaţa să alergăm aşa?

— Cine poate şti?

În clipa aceea Niema înţelese că era cu-adevărat nebună, deoarece nu se simţea câtuşi de puţin speriată.

8

--De unde ai ştiut că obişnuiesc să alerg în fiecare dimineaţă? îl întrebă ea, în timp ce alergau spre casă.

Efortul îi îmbunătăţise Niemei dispoziţia şi ea deveni mai conciliantă. Zorile erau pentru ea momentul favorit al zilei. Cerul începuse să se coloreze într-un roz-sidefiu, păsărelele se treziseră şi ciripeau. Ca întotdeauna după alergare, Niema era obosită, dar în acelaşi timp înviorată.

— Ţi-am mai spus, Frank a vegheat asupra ta, de-a lungul anilor.

— Rahat!

John izbucni în hohote de râs. Niema îi aruncă o privire iritată, în timp ce scotea cheia de la intrare şi descuia uşa.

— Ce-oi fi găsit atât de amuzant?

— Te-am auzit înjurând. Semeni atât de mult cu o madonă.

— Cu ce?! Niema îl privi uimită.

— Bine, atunci cu un înger. Datorită feţişoarei tale dulci. Bărbatul zâmbi, mângâindu-i cu un deget obrazul, după care se strecură îndemânatic pe lângă ea şi intră primul în casă. Niema nu sesiză de unde apăruse în mâna lui un pistol. Nimeni n-ar zice că înţelegi sensul unor înjurături, în cazul în care le auzi. În timp ce vorbea, el străbătea întreaga casă, cercetând-o cu de-amănuntul.

Niema pufni şi intră după el în casă.

— Atunci voi încerca să mă rezum la „Drace" şi „La naiba", pentru a nu te şoca. Şi să nu-ţi închipui că te poţi eschiva de la un răspuns limpede. Nu-i aşa că domnul Vinay n-a făcut numai să se intereseze, din când în când, de ceea ce fac, ci m-a pus sub o strictă supraveghere? Spune-mi de ce.

— Supravegherea nu mai este permanentă. A fost la început, pentru a se descoperi ce obiceiuri ai. Acum este efectuată doar pentru a ne asigura că nu ai niciun fel de probleme şi pentru a sesiza o eventuală schimbare.

— Spune-mi de ce ai irosit timpul şi forţa de muncă a agenţiei. Fu nevoită să ridice vocea, deoarece John intrase pe coridor, şi începuse să verifice dormitoarele.

— N-am irosit nimic. Frank a apelat la o agenţie particulară.

Dacă mai înainte fusese iritată şi mirată, acum rămase de-a dreptul înmărmurită. Niema închise uşa, trântind-o.

— Aţi plătit nişte detectivi particulari ca să mă urmărească? Pentru Dumnezeu, Tucker. Dacă voiai să afli ceva despre mine, de ce n-ai pus, pur şi simplu, mâna pe telefon?

John se îndreptă spre ea, în semiobscuritatea coridorului. Fiind îmbrăcat în negru, îi era greu să-l distingă.

— John, o corectă el.

— Ce zici?

— Mi-ai spus Tucker. Pe mine mă cheamă John. Bărbatul ajunsese chiar în faţa ei, atât de aproape încât femeia îi simţea căldura trupului şi mirosul transpiraţiei. Ea se dădu un pas înapoi şi îşi înălţă capul, pentru a se uita în ochii lui.

— Încă nu m-am obişnuit. Vreme de cinci ani, pentru mine ai fost Tucker. Ai devenit Medina doar de câteva ore.

— Nu Medina, ci John. Spune-mi, te rog, pe numele mic. Stătea nemişcat, privind-o ţintă şi Niema avu impresia că îl preocupa excesiv de mult felul în care ea i se adresa.

— Bine, fie, John. Însă nu este exclus să-mi mai scape şi câte un

„Tucker”, mai ales atunci când mă baţi la cap cu tot felul de prostii.

Bărbatul râânji, iar Niema se întrebă dacă râânjetul lui se datora faptului că reuşea să o enerveze atât de uşor.

Ea îşi propti un deget în pieptul lui şi avu impresia că împunge o platoşă de oţel, atât de musculos era.

— În Franţa vei folosi alt nume şi mă întreb dacă n-ar fi cazul să mă obişnuiesc cu el, ca să nu greşesc.

— O să mă străduiesc din răsputeri să nu te mai bat la cap.

— Totuşi, nu vrei să-mi spui sub ce nume o să te prezinţi în Franţa?

— Încă nu.

Niema trecu grăbită pe lângă el.

— Mă duc să fac duş. Încuie uşa după tine când pleci.

Intră furioasă sub duş, întrebându-se de ce îi ascunde numele lui de acoperire. Să fie doar încăpăţânarea şi obişnuinţa de a ţine totul secret? Nu, nu acestea erau motivele, ci faptul că John nu făcea nimic la întâmplare; observase încă din Iran acest lucru. Prin urmare, el îşi dăduse dinadins numele lui real, şi nu pentru că fusese surprins de apariţia ei. John Medina nu vorbea niciodată în plus. Nu ar fi putut să supravieţuiască atâta vreme dacă ar fi vorbit vreodată în plus. Întrebarea era, de ce procedase astfel? Ar fi putut să pretindă în continuare că îl cheamă Tucker, iar ea n-ar fi avut de unde să ştie dacă minte sau nu. Obosită, Niema renunţă să mai caute un răspuns plauzibil la această întrebare. Cine putea să ştie de ce făcea Medina tot ce făcea?

Zăbovi în baie timp îndelungat, pentru a-şi hidrata pielea, după care se unse cu laptele de corp a cărui discretă aromă se menţinea întreaga zi. Trebuia să ajungă la serviciu la ora nouă, aşa că nu avea de ce să se grăbească. Se scula întotdeauna devreme pentru că nu-i plăcea să facă totul în grabă şi să ajungă la serviciu deja epuizată. De obicei dormea mai mult decât apucase să doarmă în noaptea precedentă, însă Medina plecase mult după ora ei obişnuită de culcare.

Niema intră în dormitor şi îşi alese un set de lenjerie intimă bleumarin, dar nu îmbrăcă decât chiloţii. Purta sutien doar când mergea la serviciu sau când făcea jogging. Îmbrăcă un halat flauşat, pe care-l strânse cu cordonul, îşi scoase părul ud peste guler şi se îndreptă desculţă spre bucătărie, pentru a vedea dacă mai era caldă cafeaua făcută de Medina.

John şedea la bar, sorbind tacticos din cafea, la fel cum făcuse şi mai devreme. Descumpănită, Niema ezită o clipă, apoi luă cafetiera şi îşi turnă o ceaşcă.

— Parcă era vorba să pleci.

— De ce?

Niema se întoarse cu faţa la el, rezemându-se, cu ceaşca într-o mână, de un dulap. Remarcă faptul că şi părul lui era ud.

— Ţi-am folosit cealaltă baie ca să fac şi eu un duş, spuse el. Sper că nu te deranjează.

— Nu, nu mă deranjează. Totuşi, nu înţeleg de ce n-ai plecat. Eu trebuie să mă duc la serviciu.

— Ba nu trebuie. Ţi s-a acordat un concediu, pe o perioadă nelimitată.

Femeia sorbi din cafea, ascunzându-şi uimirea - şi, da, enervarea.

— Aflu de la tine lucruri noi.

— S-a ocupat de asta Frank. Până nu se termină misiunea, îmi aparţii în întregime.

Niema nu fu prea încântată de spusele lui. Un fior abia simţit i se strecură pe şira spinării şi ea se refugie în spatele ceştii cu cafea.

John semăna cu o panteră, aşa îmbrăcat în negru. Tricoul se mula, scoţându-i în evidenţă umerii laţi şi abdomenul plat. Era înalt, suplu şi mai musculos decât părea atunci când purta costum. Sensul cuvintelor lui fusese clar, însă Niema nu îşi putu reprima o pasageră speculaţie cu conotaţii sexuale. Oare era la fel de potent precum părea? Dacă potenţa lui ar fi fost pe măsura aspectului său fizic, atunci efectul s-ar fi putut dovedi de-a dreptul exploziv.

Niema făcu efortul de a se gândi la altceva. Pericolul era iminent.

— Şi ce-ar trebui să fac, până când vom fi gata de plecare? Apropo, când plecăm?

— Cam într-o săptămână. Durează ceva ca să-ţi asigurăm o acoperire beton. Între timp, ne vom pune la punct cu antrenamentele. Cum stai la capitolul autoapărare şi la cel al mânuirii armelor de foc?

— Destul de slab.

— Ai urmat vreun curs de autoapărare?

— Nu, cu excepţia unui curs elementar de autoapărare împotriva încercărilor de viol. Era adevărat că începuse să se antreneze cu Dallas, însă de atunci trecuseră cinci ani.

— Bine. Nu avem timp să aprofundăm pregătirea, însă într- o săptămână ai putea să ajungi să ţii piept majorităţii bărbaţilor. Ai o formă fizică excelentă, ceea ce este mare lucru.

Hodoronc-tronc! Asta însemna că urma să se afle întreaga săptămână în compania lui. Niema oftă resemnată şi scoase din dulap o tigaie.

— Nu mă apuc de nimic până nu-mi iau micul dejun. Tu ce preferi să mănânci?

— Alege, spuse Medina arătând către micul arsenal pe care îl etalase în faţa ei. Se aflau într-un poligon particular de tir, pe care îl utiliza personalul CIA. În imensa construcţie asemănătoare unui hambar, se aflau doar ei doi.

Clădirea fusese construită pentru a servi unor scopuri practice neglijându-se latura estetică. Zidul din capăt era protejat cu saci de nisip şi baloturi de paie, pentru a nu permite vreunui glonţ să treacă prin el şi să rănească pe cineva din exterior. Din tavan atârnau corpuri de iluminat, comandate individual, astfel încât să poată fi reglat nivelul de lumină.

John îi arătă primul revolver:

— Acesta este un Colt 45, o armă grea, cu un recul puternic. Următorul este un pistol Smith&Wesson 357. Şi acesta este destul de greu, însă amândouă sunt extrem de sigure. Cred că e bine să te antrenezi cu ele, însă nu ţi le-aş recomanda pentru utilizarea curentă, întrucât sunt prea masive. Ţie ţi s-ar potrivi ceva mai uşor. John îi prezentă şi celelalte arme din „arsenal". Cel de-aici este un SIG Sauer P226, de calibru 9 mm. Personal, îl prefer. Celălalt pistol automat este un HK P9S şi are cu vreo două sute de grame mai puţin decât Colt-ul. De altfel, firma HK fabrică nişte arme excelente. Nu poţi da greş, cu niciunul dintre ele.

Niema măsură din priviri armele, după care le luă în mână, rând pe rând. Primele două erau atât de grele, încât de-abia putea să le ridice până la linia de ochire. Pistolul HK era mai comod de mânuit, însă ea alese SIG-ul.

— Cred că voi opta pentru SIG. Nu era expertă în armele de foc, dar nici începătoare. Dallas nu suportase ideea ca nevasta lui să nu aibă idee de mânuirea unei arme, aşa că o iniţiase în noţiunile de bază şi insistase ca ea să se antreneze. Dar acest lucru se întâmplase cu mai bine de cinci ani în urmă, şi de atunci nu mai pusese piciorul într-un poligon de tir.

— SIG-ul n-are piedică pentru degetul mare, o atenţionă John. Pârghia aceea, de pe partea stângă a cadrului, acţionează percutorul. Niciodată să nu coborî percutorul decât prin intermediul acestei pârghii. Unele SIG-uri au dublă acţionare şi le lipseşte pârghia respectivă, însă e necesar să ştii s-o foloseşti.

— Este incomod, rosti ea după ce se familiariză cu pârghia. Nu pot s-o manevrez, fară să-mi tot modific priza.

— Încearcă să foloseşti degetul mare de la mâna stângă. Eu am învăţat să trag şi cu mâna stângă, deoarece am avut aceeaşi problemă.

Niema îi aruncă o scurtă privire.

— Şi tragi la fel de bine cu ambele mâini?

— Bineînţeles. Altfel nici n-aş încerca.

— Scuză-mă dacă ţi-am rănit orgoliul masculin.

— Orgoliul meu masculin n-are nicio legătură cu arma mea, iubito!

Femeia îşi muşcă buza, pentru a nu replica. Subiectul acela putea evolua pe o traiectorie periculoasă.

Niema progresă rapid în mânuirea armei. Ea încărcă SIG-ul, iar John fixă, la o distanţă de zece metri, prima ţintă în formă de siluetă umană.

— Atât de aproape? se miră ea, întrebându-se dacă trebuia sau nu să se simtă jignită.

— În majoritatea cazurilor te foloseşti de pistol în spaţii limitate, iar situaţia are loc în mai puţin de cinci secunde. Tu perfecţionează-ţi precizia, înainte de a-ţi face griji în legătură cu distanţa. De altfel, pentru o distanţă mai mare de treizeci de metri, e preferabil să utilizezi o puşcă sau o armă automată.

— Dar cum vom introduce armele la bordul avionului?

— Nu luăm nicio armă cu noi. Nu că n-aş putea, însă ar însemna să atragem prea mult atenţia asupra noastră. Odată ajunşi în Franţa, o să fac rost de arme. Apropo, nu vom călători împreună.

Niema dădu din cap, îşi puse apărătoarele pe urechi şi ridică pistolul. Dallas o învăţase cum să ochească şi cum să tragă. Studiile relevaseră faptul că oamenii puteau ochi cu foarte mare precizie, dar atunci când încercau să ţintească bine cu arma, intervenea cinematica întregii acţiuni, care se opunea îndemânării native. Ideea era că nu trebuia să ţinteşti, ci pur şi simplu să ocheşti.

Medina o cuprinse din spate cu braţele, lipindu-şi mâinile de ale ei şi corectându-i poziţia.

— Apasă delicat pe trăgaci, îi şopti el.

Niema inspiră adânc şi începu să expire încet, aşa cum o învăţase Dallas. Când ajunse cu expiraţia la jumătate, se opri şi apăsă uşor pe trăgaci. Arma zvâcni în mâinile ei ca şi cum ar fi avut viaţă, iar butoiaşul se roti în sus, datorită energiei eliberate. Având căştile pe urechi, ea auzi împuşcătura ca pe o pocnitură seacă, de parcă ar fi fost zgomotul unei scânduri care se rupe. În nări simţi mirosul de fum şi de praf de puşcă. Fără a rosti vreun cuvânt, ochi şi trase din nou.

De data aceasta Medina îi prinse încheieturile, dar ea era pregătită să întâmpine reculul armei.

— Perfect, spuse Medina şi îi eliberă mâinile.

Încet, fără să crească frecvenţa împuşcăturilor, Niema goli întreg încărcătorul. Apoi, conform instrucţiunilor lui Medina, scoase încărcătorul golit şi introduse altul, plin. Intre timp, el comandase ridicarea unei alte ţinte, de data aceasta la douăzeci de metri distanţă. Niema goli şi cel de-al doilea încărcător. John comandă apropierea ţintelor, pentru a le examina. Dintr- un încărcător cu cincisprezece cartuşe, la prima ţintă reuşise două focuri în cap, unul în gât şi cinci în piept.

— Doar opt, spuse ea oarecum dezamăgită.

— Nu suntem la concurs. Trebuie să priveşti lucrurile din următoarea perspectivă: cu celelalte şapte gloanţe, probabil că ai fi

speriat de moarte pe oricine s-ar fi aflat lângă ţintă.

Niema zâmbi cam acru:

— Mulţumesc de apreciere, zise ea.

— Cu multă plăcere. Uită-te acum şi la a doua ţintă.

Cea de-a doua ţintă o făcu să se simtă ceva mai bine. În ambele cazuri încercase să-şi împartă în mod egal gloanţele, între cap şi piept. Treburile nu merseseră prea bine la prima ţintă: erau doar trei gloanţe în zona capului. În pieptul celei de-a doua ţinte, nimeriseră opt gloanţe, ceea ce însemna că trăsese bine. Ea îi vorbi lui John despre tactica pe care o folosise.

— Renunţă la a mai încerca să tragi în cap, o sfătui el. Într-o situaţie încordată, pieptul constituie o ţintă mai mare, deci mai uşor de nimerit. Nu-i nevoie să-ţi ucizi adversarul, ci doar să-l opreşti. Acum să trecem la o altă armă.

— De ce?

— Pentru că nu poţi şti niciodată ce armă vei avea. La un moment dat trebuie să te foloseşti de orice armă ai.

John vorbea de parcă ea ar fi urmat să facă o carieră în meseria aceea, îşi zise Niema cu arţag, dar se conformă, luă un HK şi repetă tot şirul de exerciţii. Întâmpină însă dificultăţi cu cele două pistoale grele, Colt şi Smith Wesson. Acestea erau atât de grele, încât Niema avu nevoie de întreaga ei putere şi de ambele mâini pentru a reuşi să nu-i tremure încheieturile. La prima încercare cu pistolul Smith Wesson, avu impresia că primise un pumn în gură.

Medina trecu iar în spatele ei şi o apucă de încheieturi, pentru a o ajuta.

— Dacă n-o să fii lângă mine, n-o să mă descurc prea bine cu astea, murmură femeia printre dinţii încleştaţi.

— Te descurci foarte bine. Fă însă pauze mai lungi între împuşcături.

Abia acum înţelese Niema de ce acele pistoale mari erau supranumite tunuri de mână. Nu reuşi toate loviturile, dar cele valide făcură în panourile de carton nişte găuri cât toate zilele. După ce termină fii nevoită să-şi maseze îndelung antebraţele, pentru a-şi relaxa musculatura.

— Pentru astăzi e suficient, zise John. Te vor durea prea rău braţele, dacă mai continui.

— De acord, mormăi ea. Cred că nu prea am stofă de Rambo.

— Dar cine crezi că are? o întrebă John bănuitor.

Niema râse.

— Ce facem în continuare?

— Un antrenament, dacă eşti pregătită.

Ea îl privi curioasă.

— Ce fel de antrenament?

— Un antrenament în care te voi învăţa cum să ai grijă de tine.

— Ţin să-ţi aduc la cunoştinţă că deja am început să iau vitamine şi că îmi hidratez pielea.

— Faci pe grozava. John chicoti, şi-i înconjură umerii cu braţul. Vom fi o echipă nemaipomenită.

— Pentru o perioadă limitată, preciză ea, străduindu-se să nu dea importanţă faptului că inima începuse să-i bată mai repede. Nu avea intenţia să revină în acel gen de activitate, nici în regim permanent şi nici ocazional. Ceea ce urma era o misiune singulară.

Medina îi permise să aibă ultimul cuvânt, însă ea sesizase zâmbetul abia perceptibil rapid reprimat, care îi spunea că el avea cu totul alte intenţii, în ceea ce o privea. Acest lucru era la fel de îngrijorător ca şi misiunea în sine.

Spre bucuria ei, John nu forţă nota în timpul antrenamentelor. Locul în care o dusese el nu era o sală de gimnastică, ci un hambar abandonat, situat la circa cincizeci de kilometri sud de Washington. Şi totuşi, acolo se aflau aparate de forţă, haltere, saci de box şi o saltea foarte mare din buret, cu grosimea de aproximativ treizeci de centimetri.

— Nu e suficient de groasă, remarcă Niema.

— Ba e destul de groasă. N-am de gând să te arunc în cap.

John îşi scoase pantofii.

— Nu pentru cap îmi fac griji, ci mi-e teamă să nu-mi rup târtiţa.

Urmându-i exemplul, Niema se descălţă şi ea.

— Îţi promit că voi avea mare grijă de târtiţa ta.

Medina se ţinu de cuvânt. Antrenamentul nu conţinu nici aruncări şi nici piedici.

— Regula numărul unu: nu încerca să dobori pe nimeni, nu eşti îndeajuns de pregătită pentru asta. Tot ce poţi face este să eviţi să te doboare alţii. În consecinţă, ne vom concentra asupra acestui aspect. Ai de partea ta avantajul elementului- surpriză, deoarece eşti mică...

— Nu sunt câtuşi de puţin mică.

John privi exasperat tavanul sălii.

— Eşti mai mică decât majoritatea bărbaţilor, se corectă el.

— Dar sunt vânoasă.

— Bine, eşti vânoasă, râse John. Nu-mi dau seama unde anume eşti tu vânoasă, dar te cred pe cuvânt. În schimb arăţi ca...

De data asta, îşi dădu ea ochii peste cap.

— Ştiu, ştiu, arăt ca un înger.

— Nu-ţi place asta, nu? Atunci să zicem că arăţi ca o adevărată doamnă. Arăţi de parcă niciodată nu te-ai murdări, n-ai transpira, n-ai înjura.

— Cine nu e gata, îl iau cu lopata, bodogăni Niema.

— Şi nu pari, nici pe departe, chiar atât de încăpăţânată precum

eşti.

— Nu sunt deloc încăpăţânată, sunt doar pedantă.

— Şi cum îţi spuneam, rânji el, arăţi ca o savarină, cu multă frişcă imaculată. Ca o savarină angelică, princiară. În consecinţă, orice tip care va pune mâna pe tine nu se va aştepta la altceva decât la un hohot de plâns.

Ajungând la concluzia că deja îl blagoslovise destul, ea făcu două-trei mişcări pentru a se încălzi şi zise:

— Bine, atunci învaţă-mă cum să-l fac eu pe el să plângă.

— O să mă rezum la a te învăţa cum să eviţi să fii prinsă.

Datorită cursului de apărare antiviol pe care îl urmase, Niema cunoştea deja câteva dintre elementele de bază ale autoapărării. John o puse la curent cu majoritatea procedeelor de parare în caz de atac. O învăţă cum să scape din strânsoarea cuiva care ar fi înşfăcat-o din faţă, ridicându-şi braţele, cât putea ea de iute, între braţele agresorului. O lovitură rapidă, cu braţul încordat şi cu podul palmei, în nasul cuiva, s-ar putea nu să-l omoare, însă să-i producă o durere puternică. La fel şi lovitura cu ambele palme făcute căuş, aplicată peste urechea adversarului, care se solda cu spargerea timpanului. O lovitură puternică, aplicată în ochi sau în gât, cu degetele încordate, l- ar fi scos pe atacator, pentru o vreme, din circulaţie.

El îi arătă locul cel mai vulnerabil de la gât, care viza traheea. Fără un ajutor medical imediat, cel lovit astfel putea muri. Chiar dacă ea nu va izbuti să lovească suficient de puternic, procedeul, corect efectuat, l-ar fi năucit pe adversar.

Cei doi se antrenară pe saltea, imaginând diverse situaţii şi scenarii posibile. În mod inevitabil, antrenamentul presupunea contactul fizic. Niema se strădui să ignore senzaţiile generate de atingerea trupului musculos al lui John, de braţele lui care se încolăceau în jurul ei în diverse prize.

Munciră din greu până Niema începu să respire cu dificultate din cauza oboselii.

— S-o strig pe mama? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Ne putem opri, când simţi că nu mai poţi.

— Bine. Să-mi spui tu când să ne oprim.

— Nu vreau să ai febră musculară. Trebuie să ne antrenăm în fiecare zi, pentru a-ţi consolida puterea şi rezistenţa, şi n-o vom putea face dacă te vor durea muşchii.

John părea sincer îngrijorat, aşa că Niema spuse:

— Nu, nu cred că mă vor durea muşchii, însă sunt de acord să facem o pauză.

— Găseşti apă în frigider. Eu o să trag puţin de fiare, până te odihneşti tu.

Niema luă o sticlă cu apă rece din frigiderul hodorogit care zăcea

într-un colţ al sălii, şi se aşeză pe saltea, ca să-l urmărească pe John. Când acesta îşi scoase tricoul, Niema îşi întoarse privirea şi luă o înghiţitură de apă. Un bărbat dezgolit până la brâu nu era ceva neobişnuit însă. bărbatul respectiv era John Medina şi nu era câtuşi de puţin un om obişnuit.

Niema se lungi pe saltea şi închise ochii, pentru a nu se mai lăsa tentată să-l privească. N-ar fi putut să existe nimic între ei, în afara relaţiilor strict profesionale. El era un superspion, ea muncea într-un birou, deci aveau stiluri de viaţă diametral opuse. Dar cu toate astea, într-un moment de rătăcire, ei îi trecu prin minte ideea unei scurte aventuri cu el.

Oare cum ar fi fost? în ziua aceea, se simţise bine în compania lui, chiar şi atunci când o enervase. John o provoca permanent. Se simţea obosită, însă sângele parcă îi curgea altfel prin vene, dându-i o senzaţie pe care n-o mai simţise de foarte mult timp. Oare prezenţa lui reuşise să producă în ea acea schimbare fundamentală, sau ea se datora misiunii în care urma să plece? Oare nu cumva John se identifica cu acea acţiune, şi nu mai era în stare să separe lucrurile?

Niema îşi simţea trupul vibrând, după acel antrenament cu el. De câteva ori John îi atinsese antebraţul, sfârcurile, îi pusese mâinile pe picioare şi pe şolduri. Corpul lui se frecase de al ei şi, de câteva ori, în timp ce erau încleştaţi în luptă, unul dintre picioarele ei ajunsese între ale lui.

Niema se întoarse cu faţa în jos şi îşi cuprinse capul între braţe. Pe John Medina scria cu litere de-o şchioapă „Zonă periculoasă”, şi ea ar trebui să ia în considerare acel avertisment. Deja risca mai mult decât îşi putea permite.

— Savarina mea angelică, ar fi momentul să ne întoarcem la treabă, îi strigă el în timp ce făcea de zor tracţiuni în braţe.

— Pe dracu’ savarină, i-o reteză ea, ridicându-se sprintenă în picioare.

9

Vila lui Ronsard, din sudul Franţei

Louis Ronsard nu credea în ceea ce nu putea vedea cu ochii lui, şi nici atunci nu era convins. Din experienţa lui, încrederea era o marfa pentru care trebuia să plăteşti un preţ mult prea mare.

Avea încredere în sora lui, Mariette, de care era sigur că nu i-ar fi făcut niciodată rău în mod intenţionat, însă şi ea putea fi uneori la fel de inconştientă, pe cât era de încântătoare. În consecinţă, el nu-i dezvăluia nimic legat de afacerile lui. Prin forţa împrejurărilor, el încredinţa doar câtorva angajaţi de-ai lui unele date cu privire la afaceri, dar le verifica viaţa personală şi starea financiară, pentru a

descoperi o eventuală fisură care ar fi putut reprezenta un pericol potenţial pentru el.

Angajaţilor lui le era interzis cu desăvârşire consumul de droguri, de exemplu, însă Ronsard nu-şi făcea nicio iluzie că aceştia respectau interdicţia doar pentru că el hotărâse acest lucru. Prin urmare, îi obliga să facă teste antidrog, de la cel mai umil, până la cel mai important.

Era conştient că evolua pe muchie de cuţit. Oamenii cu care încheia zilnic afaceri nu erau nişte cetăţeni respectabili. După părerea lui, erau fie fanatici, fie psihotici, fie câte puţin din ambele variante în acelaşi timp. Ca atare, trebuia să discearnă care dintre ei depăşea limita admisibilă a dezechilibrului.

Exista doar un mod de a face afaceri cu asemenea oameni: cu extrem de multă precauţie.

Ronsard nu obişnuia să facă înţelegeri cu oricine. Maniacul care voia să pună o bombă la vreo şcoală, ca o formă de protest în sprijinul păcii în lume, nu avea nicio şansă să-şi procure de la el bomba sau materialele aferente confecţionării ei. Până şi în lumea teroriştilor trebuia să existe anumite standarde, nu? Ronsard prefera ca parteneri de afaceri organizaţii consacrate, care puteau avea ulterior nevoie de serviciile lui, şi care nu l-ar fi trădat cu prima ocazie.

În ceea ce-l privea, era deosebit de punctual în privinţa termenelor de livrare. Nu cerea niciodată nimic în plus faţă de comisionului stabilit conform înţelegerii. Ronsard ştia că beneficiile depindeau în mod direct de seriozitatea de care dădea dovadă. Pentru a fi considerat demn de toată încrederea, el făcea eforturi extraordinare pentru a se asigura că nu avea să se întâmple ceva neprevăzut, indiferent de valoarea transportului. Ca urmare, afacerile lui se dezvoltaseră, iar conturile bancare, atât cele din Elveţia cât şi cele din Insulele Cayman, erau. perfect sănătoase.

Obişnuit să fie extrem de grijuliu, orice lucru ieşit din comun îl făcea să devină prudent. La fel s-a întâmplat şi în cazul telefonului pe care-l primise în acea dimineaţă, pe linia privată, al cărei număr era cunoscut de foarte puţini oameni.

— Aşa deci, murmură ca pentru sine Ronsard, pe când se lăsa pe spate în scaunul său, răsucind între degete o ţigară de foi aromată, pe care o scosese dintr-o cutie din lemn de santal, aflată pe biroul lui.

— Deci? Cara Smith, secretară şi om de încredere - omul cel mai de încredere, după cum îi plăcea ei să se autointituleze

Îl privi lăsând baltă computerul pe care urmărea numeroasele investiţii ale şefului ei. Atunci când Ronsard primise informaţiile pe care le ceruse despre ea, fusese surprins să afle că Smith era numele adevărat al femeii şi că era originară chiar din localitatea denumită, absolut aiurea, Waterloo, din statul Kansas.

— Am primit o solicitare neaşteptată din partea unui... grup.

Dintre toate fiinţele de pe pământ, Cara era persoana care cunoştea cel mai bine aversiunea lui faţă de lucrurile neaşteptate. În acelaşi timp, îl cunoştea foarte bine, astfel încât remarcă imediat că telefonul primit îi stârnise interesul. Ceva îl intrigase, căci altfel ar fi refuzat din start afacerea.

Ea se întoarse înspre el cu scaunul rotativ şi îşi încrucişă picioarele lungi.

— Sub numele de...?

— Temple.

Ochii ei albaştri deveniră şi mai mari.

— Aoleu!!

Femeia era atât de americană, îşi zise el, dar îi preluă exprimarea lipsită de eleganţă:

— Aoleu, într-adevăr.

Temple, cunoscut numai sub acest unic nume, era doar o umbră, în şi-aşa mohorâta lume a teroriştilor. Numele lui fusese rostit în legătură cu mai multe asasinate şi atentate cu bombă. Individul nu-şi alegea la întâmplare ţintele, doar pentru a produce panică. El putea prăbuşi o întreagă aeronavă, dacă o persoană din respectiva cursă reprezenta ţinta sa. Nimeni nu ştia dacă făcea parte din vreo organizaţie ori dacă lucra de unul singur. În ce-l privea, nimeni nu putea spune că-i cunoaşte intenţiile. Temple era o veritabilă enigmă, însă Ronsard nu se dădea câtuşi de puţin în vânt după enigme. El prefera să ştie cu cine şi cu ce avea de-a face.

— Şi ce vrea?

— Vrea RDX-a.

Spre marea lui uşurare, ea nu-i răspunse cu un alt, Aoleu! ” Nici măcar nu puse întrebarea legitimă: „Cum naiba o fi aflat Temple despre RDX-a?” Explozibilul fusese testat abia cu o săptămână în urmă şi, cu toate că se comportase exact aşa cum fusese prevăzut, existenţa lui nu era cunoscută decât într-un cerc restrâns. Existau de altfel câteva probleme legate de producerea lui, probleme aflate în curs de rezolvare, cum ar fi tendinţa unora dintre loturi de a se descompune într-un ritm accelerat, cu consecinţe neplăcute asupra celui care le manevra. Era vorba de o foarte delicată acţiune de echilibrare, de semi stabilizarea unui amestec instabil de componente, atât cât să i se poată regla viteza cu care se va descompune.

— Găseşte-mi, te rog, orice informaţie disponibilă în legătură cu Temple, continuă Ronsard. Vreau să ştiu cum arată, unde s-a născut - absolut totul.

— Ai de gând să accepţi aşa ceva?

— Depinde. Bărbatul îşi aprinse trabucul, dedicându-se în exclusivitate acelui delicios ritual. Când capătul trabucului deveni

incandescent, el savură subtilul parfum de vanilie. Va trebui să-şi schimbe hainele înainte de a se întâlni cu Laure; acesteia îi plăcea mirosul ţigărilor lui de foi, însă fumul nu-i făcea bine.

Cara se întorsese la calculatorul ei şi lucra cu rapiditate. Computerele erau ceva în care el nu avea încredere, aşa încât nici imul dintre fişierele lui personale nu se afla în calculatorul pe care îl utiliza Cara şi care era conectat la acel univers electronic botezat de către americani Web. Existau, desigur, programe de încifrare, însă acestea erau mai tot timpul decodificate. Tot felul de adolescenţi piratau chiar şi cele mai sigure fişiere ale Pentagonului; corporaţiile cheltuiau miliarde de dolari pentru securizarea propriilor calculatoare şi, în ciuda acestui fapt, datele se scurgeau precum apa dintr-un ciur. Unicul calculator sigur era, după părerea lui, cel care nu era conectat la nimic altceva - unul aidoma celui aflat pe biroul lui, în care îşi ţinea fişierele proprii. Ca o precauţie suplimentară, Ronsard îşi schimba cu regularitate parola, alegând la întâmplare câte un cuvânt dintr-un exemplar cu colţurile îndoite al cărţii Povestea celor două oraşe, de Charles Dickens, exemplar pe care îl ţinea în permanenţă pe masa lui de lucru. El chiar citea, din când în când, din acel volum, mai ales pentru a evita eventuala suspiciune a Carei în legătură cu prezenţa continuă a acestuia pe biroul lui. Obişnuia să întoarcă pagina din care îşi alesese cuvântul- parolă şi să lase cartea deschisă, cu faţa în jos, ca şi când ar fi fost total lipsită de importanţă.

Nici sistemul lui nu era perfect. El îşi modifica atât de des parola încât uneori uita ce cuvânt alesese. De aceea lăsa cartea deschisă pe masă. Dacă se afla cuvântul în text îl recunoştea imediat.

— De unde este Temple? se interesă Cara. Nu găsesc nimic despre el. Am nevoie de date mai amănunţite.

— Cred că din America, dar umblă zvonul că, în ultimii zece ani, ar fi locuit în Europa. Încearcă la Scotland Yard.

Femeia oftă, şi se concentră asupra tastaturii.

— Din cauza unor treburi ca asta, o să fiu într-o bună zi arestată, bombăni ea.

Ronsard zâmbi. Îi plăcea Cara. Femeia ştia exact în ce constau afacerile lui, însă reuşea să se poarte de parcă ar fi lucrat la o firmă oarecare, perfect legală. Personalitatea lui n-o intimida şi, în ciuda faptului că în domeniul lui de activitate era necesar un anumit grad de dominare, atitudinea ei nu-l deranja.

Din fericire, Cara nu se îndrăgostise de el. Ronsard cunoştea femeile, cunoştea efectul pe care îl avea asupra lor, însă Cara îi spusese deschis că, deşi îl plăcea, nu o interesa câtuşi de puţin să se culce cu el. Ronsard răsuflase uşurat.

Cara avea diverşi amanţi, cel mai recent fiind Hossam, bodyguardul lui egiptean, care fusese de-a dreptul obsedat de blonda

înaltă, din prima zi în care o văzuse. Ronsard nu putea decât să spere că Hossam n-avea să-şi piardă uzul raţiunii şi să se lase pradă temperamentului său de arab din Orientul Mijlociu, atunci când zeiţa lui blondă îşi va pierde interesul faţă de el.

— La dracu', mârâi Cara, tastând furioasă.

Computerul Scotland Yard-ului se dovedea recalcitrant, îşi zise el.

— La dracu'! răcni ea după încă un minut şi îi dădu o palmă monitorului. Tâmpiţii au mai adăugat ceva la sistemul lor de securitate.

Cara începu să blesteme în şoaptă, în timp ce se căznea să pătrundă în baza de date a Scotland Yard-ului. Ronsard aştepta, pufăind din trabuc. Din fericire, mormăielile Cărei erau doar pe jumătate inteligibile deoarece, pe măsură ce lucra, calitatea limbajului ei se deteriora într-o măsură alarmantă.

Ronsard ridică din sprâncene, atunci când ea se sculă de pe scaun şi începu să se fâţâie, plină de draci, prin birou, gesticulând şi dând mărunt din buze, de parcă s-ar fi certat cu ea însăşi.

— Bine, o să încerc şi altfel, zise ea în cele din urmă şi îşi reluă locul pe scaun. După zece minute de muncă febrilă, Cara se rezemă de spătar, cu o expresie de încântare pe faţă.

I-am păcălit pe idioţi. Hai să vedem ce găsim la „Temple, prenumele necunoscut".

Pe ecran se deschise un fişier. Cara dădu comanda de printare, iar imprimanta se trezi la viaţă şi scuipă o singură coală de hârtie.

— Nu e cine ştie ce, şopti Ronsard, în timp ce ea se ridică să-i aducă hârtia. Încearcă şi la FBI; dacă este american, s-ar putea ca ei să aibă mai multe date despre el.

Ronsard începu să citească. Scotland Yard-ul nu avea prea multe date certe despre Temple. Se „presupunea" că lucrase cu Baader-Meinhoff, din Germania. „Se presupunea" că fusese asociat cu terorismul spaniol din Ţara Bascilor. „Se presupunea" că avusese legături şi cu IRA. În mod evident, Scotland Yard-ul „presupunea" multe în legătură cu Temple, însă ştia foarte puţine.

Temple era american sau canadian, „se presupunea", şi avea între 35 şi 45 de ani. Locul de reşedinţă nu se cunoştea.

Deşi informaţiile erau cât se poate de vagi, îi ofereau, totuşi, un punct de plecare, îşi zise Ronsard. El avea legături în toată Europa. În cazul în care cineva din cele trei organizaţii menţionate avea mai multe date despre Temple, pentru el nu era o problemă să între în posesia lor.

Cara mormăia şi înjura de mama focului, în timp ce încerca să între în baza de date a FBI-ului. Când Ronsard auzi din gura ei un triumfător „Aha!", îşi dădu seama că izbutise.

— Ei, la dracu', avem şi o fotografie! rosti ea uimită. Nu e ea prea

reuşită, căci are faţa pe jumătate ascunsă, însă tot e ceva.

Ronsard se ridică de la birou, traversă încăperea, se aplecă peste scaunul Cărei şi privi ecranul monitorului.

— Poţi s-o mai măreşti? o întrebă el studiind cu atenţie imaginea ştearsă şi neclară a unui bărbat brunet care tocmai se urca într-o maşină.

— Pot s-o măresc, dar nu voi obţine decât ceea ce a prins aparatul de fotografiat, adică jumătate de faţă.

— Are un inel la mâna stângă. Este cumva o verighetă? Interesant, îşi zise Ronsard. Nu-l intriga faptul că Temple ar putea fi căsătorit; asemenea lucruri se întâmplau şi în lumea teroriştilor. Ceea ce îl amuza era faptul că personajul purta un astfel de simbol convenţional.

În fotografie apărea un bărbat brunet, destul de înalt, ţinând cont de maşina lângă care se afla. Faţa parţial întoarsă oferea o imagine mai clară a urechii lui stângi. Fotografia putea fi făcută oriunde; nu se vedeau plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor din apropiere. Nu se putea desluşi nici măcar marca maşinii în care urma să urce persoana. Clădirea de cărămidă roşie din fundal era la fel de anonimă; nu exista nicio inscripţie care să-i ofere vreun indiciu asupra locaţiei.

— O să printez datele, în timp ce măresc imaginea, spuse Cara, punând din nou la lucru imprimanta.

FBI-ul avea mai multe informaţii decât Scotland Yard-ul, ceea ce ilustra în mod strălucit „strânsa colaborare dintre cele două servicii. Ar fi trebuit ca datele deţinute de către FBI, despre un terorist internaţional, să le aibă şi Interpolul, iar cele deţinute de Interpol să le aibă şi Scotland Yard-ul. Aceasta era raţiunea de a exista a Interpolului. FBI-ul ascundea însă informaţiile, şi Ronsard se întreba de ce.

— Temple, citi el. Prenume Josef sau Joseph. Locul naşterii: necunoscut. Identificat prima dată la Tucson, Arizona, în 1987. Dispărut, reapărut în 1992, la Berlin. Păr şaten, ochi albaştri. Semne particulare sau cicatrice: pe omoplatul stâng, o cicatrice în diagonală, lungă de aproximativ zece centimetri, presupusă urmă de cuţit sau de alt obiect ascuţit. Un cuţit în spate, se gândi Ronsard. Acest domn Temple chiar că a avut o viaţă interesantă. Căutat pentru interogare, în cazul unui atentat cu bombă la tribunalul din Tucson, Arizona, în 1987 şi pentru deturnarea unui camion NATO, plin cu muniţie, în Italia, în 1992. Ronsard înălţă din sprâncene. Crezuse că are date la zi despre lumea în care se învârtea, însă nu auzise nimic despre vreo deturnare NATO. Şi lista continua. Una peste alta, FBI-ul îl căuta pe Temple pentru a fi interogat în legătură cu cincisprezece incidente diferite.

Se bănuia că Temple lucra independent, nefiind afiliat la vreo organizaţie cunoscută. E un asasin profesionist, îşi zise Ronsard; nu

ucidea din plăcere sau din motive personale, ci pentru cei care îi cumpărau serviciile, probabil la un preţ piperat. Din lista incidentelor în care era considerat principalul suspect, Ronsard trase concluzia că niciuna dintre ţintele lui nu fusese „comodă". Ori el ştia că, cu cât mai dificilă era ţinta, cu atât mai scump costau „serviciile" lui Temple.

Oare cine îl plătea de data asta? Cine auzise de RDX-a şi îl angajase pe Temple pentru a-l procura? De ce nu l-au abordat direct şi l-au folosit pe Temple drept intermediar? Trebuia să fie cineva care ar fi avut prea mult de pierdut, dacă identitatea i-ar fi fost deconspirată.

— Nu este o verighetă, îi spuse Cara, printând fotografia mărită.

Ronsard apucă foaia imediat ce aceasta ieşi din imprimantă. Femeia avea dreptate; inelul părea să aibă un desen deosebit, care reda nişte frânghiuţe din aur împletite. Nu, nu erau frânghiuţe, ci şerpi. Pe inel se zărea un cap de şarpe.

Ronsard remarcă faptul că lobul urechii stângi a domnului Temple era perforat. Cercelul de aur, deşi discret, apărea clar în imaginea mărită. Cei care se aflau în spatele domnului Temple erau prevăzători, şi doreau să rămână în umbră, însă Ronsard era la fel de precaut, la fel de prudent. În general nu-i plăcea să aibă de-a face cu necunoscuţi.

— Cred că aş vrea să-l cunosc pe acest eteric domn Temple, şopti el.

10

Melean, Virginia

Niema opri soneria ceasului deşteptător, înainte ca acesta să-şi fi terminat întreaga melodie, se ridică din pat şi se îmbrăcă în echipamentul pentru alergat, după care intră în baie pentru matinala toaletă zilnică. În cele din urmă o porni agale spre bucătărie. Aşa cum se aştepta, îl găsi pe Medina bându-şi cafeaua.

— Nostim, n-am ce zice, bombăni el şi Niema râse.

— Nu te bosumfla, replică ea. Văd că până la urmă ai izbutit să intri.

— E adevărat, dar am fost nevoit să escaladez ferestruica spălătoriei. M-am simţit umilit.

Şi n-a făcut niciun zgomot, îşi zise Niema care avea un somn iepuresc, dar nu auzise absolut nimic.

— Presupun că ai păcălit, într-un fel sau altul, şi senzorul de alarmă de la fereastră.

— Am blocat, în totalitate, sistemul antifurt. Ia-ţi unul cu senzori de mişcare ori cu raze infraroşii, în locul ăstuia cu senzori de contact.

Niema se încruntă. Sistemul de alarmă o costase mai bine de o mie de dolari, iar acum John o sfătuia, cu seninătate, să mai cheltuiască alte două mii.

— Ce-ar fi să fac la toate uşile şi ferestrele ceea ce am făcut la uşa din spate? Tehnologia rudimentară pare să funcţioneze chiar şi acolo unde cea înaltă dă greş.

— Se poate şi-aşa. Bărbatul îi zâmbi, ridicând ceaşca de cafea în semn de salut. Asta chiar că a fost o idee bună.

„Tehnologia rudimentară" era o categorisire eufemistică a operaţiunii pe care Niema o adusese la îndeplinire în cazul uşii din spate. Ea cumpărase de la un magazin de fierărie două ivăre cu cârlig. Pe primul îl montase în maniera obişnuită, cu ochiul pe toc şi cu cârligul pe uşă, în aşa fel încât cârligul să se agaţe de ochi pătrunzând de sus în jos. Pe cel de-al doilea însă îl montase invers, cu susul în jos, imediat sub primul, înşurubându-i ochiul în uşă şi cârligul în toc.

Cu un singur ivăr închis, strecurând, printre uşă şi toc, o carte de credit, lama unui cuţit sau un alt obiect subţire, oricine din afară putea împinge, în plan vertical, pentru a forţa şi a scoate cârligul din ochiul ivărului. Închizând însă ambele ivăre, unul de sus în jos, iar celălalt de jos în sus, metoda descrisă nu avea sorţi de izbândă. Strecurând cartea de credit şi împingând cu ea de jos în sus, persoana din afară ar acţiona asupra ivărului care se închide de jos în sus, şi ar împinge şi mai bine cârligul în ochi, în loc să-l scoată. Venind de sus în jos, va acţiona ivărul superior, tot în sensul închiderii sale, rezultatul fiind acelaşi.

Bineînţeles că o persoană foarte puternică ori cineva dotat cu un berbec ar putea scoate uşa din ţâţâni, dar aceasta n-ar fi tocmai cea mai silenţioasă cale de a pătrunde în casă. Niema era încântată că soluţia ei simplă şi ingenioasă funcţionase, obligându-l pe John să se caţere şi să între prin ferestruica spălătoriei.

Când ieşiră din casă, în loc să o ia la dreapta, înspre parc, Medina coti la stângă.

— Parcul se află în cealaltă direcţie, îi spuse Niema după ce îl ajunsese din urmă şi îşi potrivise pasul după al lui.

— Am alergat acolo, ieri.

— Să însemne asta că tu nu alergi niciodată de două ori pe acelaşi traseu sau pur şi simplu te plictiseşti repede?

— Mă plictisesc, rosti vesel John. Mi se întâmplă frecvent asta.

— Mincinosule!

John răspunse cu un zâmbet, după care alergară în tăcere, de-a lungul străzii pustii. Pe cer nu se vedea nicio stea, iar aerul era umed, de parcă ar fi stat să plouă. Pe Niema o dureau puţin antebraţele, în urma şedinţei de tragere din ziua precedentă, dar în rest se simţea excelent. Sângele îi circula mai repede prin vene, pe măsură ce pulsul i se accelera.

Alergau deja de o jumătate de oră, când o maşină dădu colţul străzii, îndreptându-se către ei. Maşina rula încet, de parcă şoferul ar

fi căutat ceva. John o luă pe Niema pe după mijloc şi o împinse la adăpostul unui copac. Ea îşi reţinu un strigăt de surprindere, când el o lipi de trunchiul copacului şi o presă cu trupul lui. În aceeaşi clipă zări strălucirea cenuşie a armei din mâna stângă a bărbatului. Îşi ţinu răsuflarea şi îşi lipi faţa de scoarţa aspră a arborelui.

— Doi bărbaţi, şopti John. Probabil că sunt detectivi de la agenţia particulară angajată de Frank.

— Probabil? Nu eşti sigur?

— Nu, eu nu cunosc programul celor care te supraveghează, după cum nici ei nu ştiu că eu mă aflu aici. Probabil că te caută, fiindcă te-ai abătut de la ruta obişnuită a alergării de dimineaţă.

O cam deranja faptul că exista un program conform căruia era supravegheată. De asemenea, îi era ciudă când se gândea de câte ori în ultimii ani trecuseră pe lângă ea diverse maşini, la ora aceea matinală, iar ea se uitase după ele fară să bănuiască nimic. Dovedise atâta inconştienţă, încât acum se simţea de-a dreptul stânjenită. Ar fi trebuit să fie pe fază.

Scoarţa îi zgâria obrazul, iar sânii îi erau presaţi de trunchiul copacului.

— Mai uşurel, gemu Niema. Mă striveşti.

John se retrase doi-trei centimetri, şi mişcarea lui avu efectul scontat. El rămase ascuns îndărătul arborelui până când maşina ajunse la intersecţia următoare. Abia apoi o eliberă pe Niema din strânsoare.

— Dacă tot sunt de-ai noştri, bodogăni ea, de ce nu i-ai lăsat să ne vadă?

Medina reîncepu să alerge în ritm susţinut, şi ea i se alătură.

— În primul rând, pentru că nu sunt sigur că erau de-ai noştri. În al doilea rând, pentru că nu vreau ca ei să mă vadă, şi cu atât mai puţin să mă vadă împreună cu tine.

— Ce mai bodyguarzi nătăfleţi, bombăni Niema. Te-au lăsat să intri, prin efracţie, în casa mea, două dimineţi la rând.

— Nu erau prezenţi în momentul în care am ajuns eu. Probabil că acum se aflau în trecere.

— De ce nu îi spui domnului Vinay să renunţe la supraveghere? Ar fi lucrul cel mai înţelept cu putinţă deoarece în cazul în care ai mai observa ceva suspect, am fi siguri că nu sunt ai noştri.

— S-ar putea să fac asta.

Probabil că maşina făcuse doar o tură, deoarece apăru din nou pe stradă.

— Prefă-te că mă urmăreşti, ca să vedem dacă vor încerca să te împuşte, spuse Niema şi o rupse la fugă, ştiind că nu se afla încă în raza farurilor. Ea îşi reţinu un chicotit de satisfacţie când îl auzi pe John înjurând printre dinţi. Abia făcuse câţiva paşi, când simţi în spinarea ei o greutate şi două braţe vânjoase care o înşfăcară şi o

puseră la pământ. Aterizară pe iarba catifelată de lângă trotuar, ea cu faţa în jos, iar John deasupra ei. În întunericul de dinaintea ivirii zorilor, nu putea să-i remarce nimeni, dacă nu se mişcau.

John o ţintui la pământ, în ciuda eforturilor ei de a se elibera.

— Vrăjitoare mică ce eşti, rosti el răsuflând din greu, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să-şi reţină un hohot de râs. Vrei să fiu omorât?

— Te ţin în priză, Medina.

— Mai degrabă pe burtă, mormăi el, sculându-se în picioare şi ajutând-o şi pe ea să se ridice. Dacă s-ar fi uitat cineva pe fereastră şi ar fi chemat poliţia?

— Până ar fi sosit poliţia, am fi dispărut de aici.

— Sper că te distrezi de minune, mârâi John.

Niema constată, oarecum surprinsă, că într-adevăr se distra de minune. Pentru prima dată după multă vreme, simţea că viaţa nu mai trecea pe lângă ea, că acum avea ceva important de făcut. Deşi munca ei în domeniul dispozitivelor de ascultare nu era lipsită de importanţă, nu-i oferea mari satisfacţii. Acum se simţea utilă, plină de viaţă, întinerită. I se părea că în ultimii cinci ani pur şi simplu hibernase. În tot acest timp făcuse zilnic jogging, însă până cu o zi în urmă nu conştientizase felul în care reacţiona organismul ei la efort, îi plăcea să se antreneze cu Medina. Deşi nu era pasionată de armele de foc, se bucurase că învăţase despre diversele tipuri de arme şi despre felul în care trebuia să manevrezi fiecare pistol. Îşi descoperise propriile limite, după care şi le depăşise. Simţea nevoia să facă mai mult, să fie cât mai utilă, în aceasta consta atracţia periculoasă a muncit de teren. Ea îi cunoscuse farmecul, rezistase timp de cinci ani tentaţiei, însă acum surescitarea acţiona asemenea unui drog. Nu ştia dacă să-l urască pe Medina sau să-i mulţumească pentru că o readusese cu forţa în munca asta.

Să fie oare îndeajuns cinci ani de penitenţă? Oare trebuia să treacă o sută de ani pentru a scăpa de sentimentul de nelinişte şi de vinovăţie care o încerca în legătură cu moartea lui Dallas? Niema îşi pierdu pentru o clipă echilibrul atunci când îşi reaminti de câte ori alergase împreună cu soţul ei. De fiecare dată, după ce terminau alergarea, făceau duş împreună, şi apoi se aruncau în pat iubindu-se pe săturate.

Ar mai fi fost oare Dallas atras de femeia care devenise ea în aceşti ultimi cinci ani, de femeia care se silise să devină? Sau s-ar fi simţit plictisit de nevoia ei de siguranţă, de încercarea de a duce o viaţă lipsită de riscuri? Din păcate, nu avea cum să mai afle răspunsul la aceste întrebări. Dallas iubise riscul. Deşi se dovedise un bărbat atent şi delicat, el tânjise în permanenţă după pericole şi provocări. Altfel nu s-ar fi înrolat în trupele de comando, şi nu ar fi optat pentru cariera de agent independent. Ceea ce îl atrăsese pe Dallas era asemănarea

dintre ei doi.

Medina simţea şi gândea la fel ca Dallas. La fel ca el, căuta aventura.

În mintea ei răsuna, limpede şi tare, un clopoţel de alarmă. Una era să accepte atragerea ei în trepidanta lume a spionajului şi cu totul alta să se lase din nou atrasă de un bărbat din acea lume.

Va trebui să ţină garda sus, pentru că emoţiile ar putea-o copleşi, în situaţii de mare stres, iar Medina era un bărbat frumos, chiar al dracului de frumos. Dacă la un moment dat el ar lăsa jos garda, rezultatul ar fi de-a dreptul devastator. John părea relaxat în prezenţa ei, dar nu-i scăpase niciun amănunt în legătură cu viaţa lui personală. Nu ştia nimic despre el.

Niema simţise deja periculoşii fiori provocaţi de atracţia fizică, în timpul contactelor directe de la antrenamente.

Nu cumva îl provocase spunându-i că vrea ca echipa de supraveghere să creadă că el o urmărea, pentru a-l determina s-o ia în braţe şi s-o trântească la pământ? într-o clipă de luciditate, Niema îşi dădu seama că flirtase cu el. Hopa, îşi spuse ea. Pe viitor va trebui să fie mai prevăzătoare. Care viitor? Doar era vorba de o singură misiune, nu? Ei doi vor lucra împreună numai de data asta, după care se va întoarce la serviciul ei sigur, în timp ce el va dispărea din nou.

— Te întorci?

Niema privi cadranul fosforescent al ceasului pe care îl purta la mână. Alergau de mai bine de o oră. Din fericire, nu se deplasaseră în linie dreaptă, pentru că le-ar fi luat o altă oră să ajungă acasă. De fapt dăduseră de câteva ori ocol zonei, astfel că nu se îndepărtaseră la mai mult de un kilometru de casa ei. Se crăpa de ziuă şi începuse să se vadă mai bine.

— Şi dacă echipa de supraveghere continuă să mă caute?

— Aşa ar trebui, pentru că altminteri... John nu-şi termină fraza, dar Niema putea bănui ceea ce intenţionase să spună: pentru că altminteri ar fi cazul să-şi caute în altă parte de lucru.

— Te vor vedea, îl avertiză ea.

— Eu o iau pe alt drum. După ce vor vedea că ai ajuns cu bine, vor întrerupe supravegherea.

— Care e programul? Mai facem trageri?

— Da. Şi exerciţii de autoapărare.

Date fiind concluziile introspecţiei pe care şi-o făcuse, Niema nu era sigură că un contact fizic direct în timpul antrenamentului reprezenta o idee bună.

— Credeam că nu e nevoie decât de elementele fundamentale.

— Nu trebuie să ne pierdem vremea cu fleacuri. Cine ştie, poate că într-o bună zi o să-ţi folosească ceea ce înveţi acum. Apropo, astăzi îţi vor fi livrate la domiciliu nişte pachete în care vei găsi noua ta

garderobă, câteva bijuterii şi alte lucruri de care vei avea nevoie în misiune.

— Dar de ce o să am nevoie de o nouă garderobă?

— Asta face parte din acoperirea ta. Vei participa la recepţii la ambasadă, în calitate de fiică a unor buni prieteni de-ai ambasadorului.

„Voi avea toalete luxoase”, se bucură Niema. De-abia aştepta acea parte a misiunii. Ca majoritatea femeilor, aprecia hainele de bună calitate.

— Să probezi totul, continuă el. Îmbrăcămintea trebuie să-ţi vină perfect. Ceea ce nu ţi se potriveşte va fi schimbat sau modificat.

— Dar hainele nu vor putea fi returnate, dacă vor fi modificate.

— Nicio problemă, vei putea să le păstrezi. John privi în jur. Aici ne despărţim. O să ne întâlnim peste cinci minute. El o luă spre dreapta, grăbind pasul, de parcă n-ar fi alergat deja de mai bine de o oră, şi scurtă drumul, trecând printre două case şi sărind peste un gard, după care dispăru din raza ei vizuală.

Niema porni şi ea. O dureau coapsele din pricina efortului, însă se forţă să alerge şi mai repede, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu John, când trebuia doar să alerge uşor spre casă, pentru a fi văzută şi astfel detectivii să ştie că totul era în regulă. Îşi dădea seama că n-avea rost, dar continuă să alerge în ritm susţinut. Se străduia să inspire adânc, în timp ce tropăia pe trotuar. Oricine ar fi văzut-o, şi-ar fi închipuit că fuge de cineva, deşi în spatele ei nu se afla nimeni.

În capătul străzii Niema observă maşina de supraveghere. Nu o văzuse bine în întuneric, însă farurile păreau să fie aceleaşi, iar în habitaclu se aflau tot doi bărbaţi. Maşina era parcată lângă bordură. Niema trecu pe lângă ea ca o săgeată fară să se uite la cei doi bărbaţi. Când ajunse la o distanţă de aproximativ douăzeci de metri de maşină, auzi motorul pornind. Se afla la două străzi depărtare de casa ei. Încercă să nu dea importanţă mesajelor dureroase pe care le primea de la muşchii coapselor, şi se strădui să-şi menţină ritmul alergării. Ajunsă în dreptul casei, o luă de-a dreptul peste peluza din faţă, îndreptându-se spre uşa de intrare. Cu coada ochiului, zări maşina trecând cu viteză redusă. Descuie uşa şi, gâfâind, aproape că se prăbuşi în hol, întrebându-se dacă meritase să facă un asemenea efort. Inima îi bătea tare, iar urechile îi vâjâiau.

Dar oare, urechile ei vâjâiau? Se strădui să respire regulat, îşi ridică fruntea şi ascultă cu atenţie. Din baie se auzea cum curge duşul. Boscorodind în sinea ei, Niema merse să facă şi ea un duş.

Niema stătea faţă în faţă cu Medina, pe salteaua din buret.

— Astăzi îţi voi arăta câteva lovituri. Efectuate corect - şi e nevoie de mult antrenament pentru asta -, loviturile în aceste puncte sunt mortale.

Niema se uită cu suspiciune la instructorul ei.

— De ce trebuie să ştiu aşa ceva? O să fiu pusă în situaţia de a face faţă într-o luptă corp la corp?

— Dacă aş fi crezut una ca asta, nu te-aş fi luat cu mine. Ţi le arăt pentru orice eventualitate, şi pentru că am timp la dispoziţie. Bărbatul îi făcu semn să se apropie de el. Haide!

— Doar pentru că te plictiseşti, vrei să faci din mine un asasin bine antrenat?

— Nu vei fi un asasin, zâmbi John. Cel mult vei putea să imobilizezi pe cineva, pentru a putea s-o iei apoi la fugă. Ţi- am spus că e nevoie de ani întregi de antrenamente pentru a le efectua corect. Doar accidental ai putea ucide pe cineva atingând, din întâmplare, un punct vulnerabil. John îi făcu din nou semn să se apropie.

Niema se apropie cu prudenţă, rămânând la o distanţă la care el nu o putea atinge.

— Liniştește-te! în şedinţa asta nu vom executa lovituri. O să-ţi arăt câteva puncte vulnerabile, şi mişcările corespunzătoare pentru a ataca. Medina făcu un pas în faţă, o apucă de mână şi o trase în mijlocul saltelei, înainte ca ea să se poată eschiva. Ce îţi arăt eu acum face parte din Tai Chi. Sunt noţiuni de bază. Dim-Mak denumeşte lovirea unui punct mortal şi presupune cunoştinţe asemănătoare acupuncturii. Să n-o foloseşti decât atunci când n-ai altă soluţie, pentru că, după cum îţi spuneam, s-ar putea ca din întâmplare s-o execuţi corect. El îi ridică Niemei mâna şi îi apucă degetele, ducându-i-le spre tâmpla lui. Aici. Chiar în acest punct. Pipăie-l.

— Îl pipăi.

— Chiar şi o lovitură slabă, dacă nimereşte acest punct, poate provoca greaţă, pierderi de memorie şi uneori chiar moartea. John îi arătă, folosindu-se de degetele ei, modul în care trebuia efectuată lovitura. Era importantă poziţionarea degetelor şi obţinerea unghiului corect de lovire. El o puse să repete mişcarea de câteva ori împotriva lui. La una din repetări ea îl atinse foarte uşor. John se îndepărtă şi se aplecă în faţă tuşind.

— Vai, Doamne, te rog să mă ierţi! Niema se repezi la el şi îl cuprinse cu braţele, încercând să-l susţină. Să chem ambulanţa?

John scutură din cap, în sens de negare, se apăsă sub nas şi se frecă dinspre coada ochiului către ureche. Ochii îi lăcrimau uşor.

— Mi-a trecut, spuse el îndreptându-şi spinarea.

— Eşti sigur? Poate că ar fi bine să te aşezi.

— Mă simt bine. Se întâmplă mai mereu lucruri de felul ăsta, în timpul antrenamentelor.

— Să facem altceva, îi sugeră ea stingherită.

— Bine, hai să ne ocupăm, în continuare, de tâmplă.

— Eu mă refeream la judo, de exemplu.

— Da? Vrei să te apuci de arte marţiale? Ochii lui albaştri o priveau intens. El îi luă mâna şi i-o duse la tâmpla lui. Uite! Aici! O lovitură puternică, exact în locul ăsta. Este un punct de KO. Dacă se fisurează o venă, adversarul moare în circa douăzeci şi patru de ore, din cauza hemoragiei. Uite! John îi duse mâna sub sfârcul lui şi îi arătă locul exact şi poziţionarea mâinilor. Cu asta, poţi provoca instantaneu moartea.

— Nu încerc, rosti ea pe un ton categoric. Nu voi mai exersa pe tine.

— Bine. El îi apăsă palma în mijlocul pieptului său. Cu o lovitură în acest loc, poţi provoca adversarului spasme şi o paralizie a părţii inferioare a corpului. Aici - el îi trase mâna mai jos, imediat sub stern -, o lovitură poate provoca agresorului un stop cardiac.

John nu se mai oprea! Înspăimântătoarea lecţie continuă. El o puse să repete mişcările până reuşi să-şi poziţioneze corect mâinile, însă Niema avu grijă să nu mai folosească trupul lui drept sac de antrenament.

Într-un târziu, John propuse o pauză. Tocmai îi arătase câteva lovituri care provocau instantaneu diaree, şi femeia îşi zise că ar trebui să le încerce pe o ţintă vie. John se dădu înapoi, scuturând din cap şi rânjind.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! Ai fi în stare! Eşti îndeajuns de furioasă pe mine, ca să faci asta.

— Să ştii că sunt!

— Îmi vei mulţumi, dacă vei fi vreodată la înghesuială şi vei dori să dobori pe cineva.

— Dacă se va întâmplă vreodată aşa ceva, o să încerc să dau de tine ca să-ţi povestesc pentru a te putea fuduli. Dar cred că voi prefera loviturile provocatoare de diaree, în locul celor cauzatoare de moarte.

John se duse să ia una dintre sticlele cu apă pe care le aduseseră cu ei. Îi desfăcu dopul şi o duse la gură. Muşchii gâtului său vânjos jucau sub piele, în timp ce el înghiţea cu poftă. Fără să vrea, Niema îl contemplă. Era conştientă de faptul că trebuia să fie precaută şi să păstreze distanţa, însă nu putu să nu admire acel mascul atrăgător. Pantalonii de trening subţiri i se mulau pe fese şi pe coapse, iar tricoul negru nu izbutea să ascundă contururile proeminente ale muşchilor pieptului şi braţelor.

Pe Niema o străbătu un fior. Îşi drese glasul şi îşi desprinse cu greu privirea. Apoi se întoarse cu spatele la John şi schiţă câteva mişcări de încălzire. Picioarele ei aveau nevoie de încălzire, după alergarea din acea dimineaţă. De altfel ar fi făcut orice ca să-şi ocupe mintea cu altceva şi să nu se mai gândească la trupul lui John Medina.

Trebuie să fiu atentă, îşi spuse ea, chiar foarte atentă!

— Eşti gata de trageri? o întrebă John.

Niema gemu, îndreptându-se de spate. Oare în ce Dumnezeu se băgase?

În seara aceleiaşi zile, după un popas la magazinul de fierărie, unde Niema cumpărase întregul stoc de ivăre cu cârlig, pierdu două ore ca să şi le instaleze. Doar ferestruica de la cea de-a doua baie rămase fără, deoarece gemuleţul era mic şi foarte sus plasat. Niema era curioasă să vadă dacă Medina va reuşi să între pe acolo. Apoi se apucă să probeze hainele primite.

Totul era de cea mai bună calitate. Seturile de lenjerie intimă erau din mătase naturală, ca şi ciorapii. Fiecare pereche de pantofi trebuia să fi costat peste două sute de dolari - şi avea la dispoziţie peste o duzină de perechi. Primise rochii pentru cocteil, rochii lungi, de seară, câteva taioraşe elegante, cu fustele mai scurte decât obişnuia ea să poarte, şorturi, tricouri lejere, bluze brodate, blugi, pulovere de caşmir, fuste. Nu lipseau nici bijuteriile: nişte cercei cu perle, asortaţi cu un colier, un lănţişor de care atârna o reţea de diamante mici, brăţări şi lănţişoare de aur, precum şi un splendid pandantiv din opal negru, cu cercei asortaţi. Niema aşeză cu grijă setul de opal înapoi în cutia lui şi privi încântată un inel cu diamant, în clipa aceea sună telefonul. Ea întinse o mână după receptor, ţinând în cealaltă cutia cu pandantivul.

— Alo.

— Te-ai uitat la haine?

— La ele mă uit acum.

Ciudat. Deşi nu mai vorbise niciodată la telefon cu Medina, îi recunoscuse imediat vocea.

— Ţi se potrivesc?

— În bună parte.

— De restul mă voi ocupa eu mâine. Ai găsit pandantivul de opal?

— Tocmai l-am pus în cutia lui. Este cea mai frumoasă bijuterie pe care am văzut-o vreodată, rosti ea emoţionată.

— În spatele pietrei, ascuns în montură, se află un emiţător. Ai grijă să nu-l loveşti. Ne vedem mâine dimineaţă.

John închise telefonul. După ce auzi declicul, aşeză şi ea, încetişor, receptorul în furcă. Ultimele lui cuvinte puteau fi luate drept un avertisment, dat fiind obiceiul lui de a intra prin efracţie, în casa ei. Niema zâmbi, cu gândul la geamlâcul de la cea de-a doua baie.

— Ooo, da, domnule Medina. Dar cu siguranţă că ne vom vedea.

11

” Bingo! rosti încet John, punând receptorul în furcă. Ronsard muşcase din momeală. Conform instrucţiunilor sale, mesajul fusese trimis către un computer din Bruxelles; de unde cineva îl

redirecţionase către un computer din Toronto, pe care el îl accesase folosindu-se de o cartelă telefonică. Cartelele telefonice erau nedetectabile, astfel încât Ronsard nu avea cum să-şi dea seama. Probabil că nici nu se aştepta să-i apară pe ecran numărul de telefon al lui Temple sau ca respectiva linie telefonică să fie detectabilă.

Acum trebuia să aibă grijă de sincronizarea evenimentelor. Mai întâi, trebuia s-o aducă pe Niema în raza de percepţie a lui Ronsard şi să vadă dacă aceasta va fi invitată la vilă. În cazul în care n-ar fi fost invitată, John urma să ajusteze planul. Dacă Niema va primi invitaţia, el nu va sosi la vila lui Ronsard decât după ce ea ajungea acolo.

Niema. Se simţiseră atât de bine împreună în ultimele zile, încât era deja înnebunit după ea. Tânjea s-o tachineze, s-o atingă în timpul lecţiilor de autoapărare. Probabil că îşi pierduse minţile, dacă se supunea unei asemenea torturi, însă ea îl încânta din toate punctele de vedere, şi el se simţea de-a dreptul subjugat. Niema învăţa repede, era o profesionistă, care reuşea să facă faţă oricărei solicitări. Se amuzase în sinea lui, în acea dimineaţă, când făcuse duş în baia pentru musafiri din casa ei, ştiind că ea alergase pentru a ajunge acasă înaintea lui, şi asta după o cursă care durase mai bine de o oră.

La rândul ei Niema descoperise că are pentru el nişte sentimente care înainte nu existaseră. În Iran ea nu-şi dăduse seama cât de mult îl invidia el pe Dallas. John remarcase efortul pe care-l făcuse ea ca să nu-l privească după ce îşi scosese tricoul. Era încă prea devreme pentru a face pasul următor, aşa că se străduise din răsputeri ca ea să nu-şi dea seama cât de excitat era când o atingea. Trebuia ca ea să conştientizeze faptul că se simte atrasă de el.

Altfel ar fi stat lucrurile dacă nu s-ar fi cunoscut dinainte. El n-ar fi avut nicio reţinere de a evolua în ritmul care îi convenea cel mai bine, în relaţia cu o femeie. Însă ei aveau nişte amintiri comune; felul în care murise Dallas îi lega, dar în acelaşi timp îi separa. Niciun alt bărbat nu fusese în stare să treacă de acest zid, deoarece nu avusese cum să înţeleagă situaţia. El era cel care fusese împreună cu ea, în coliba aceea sordidă şi rece, cel care îi văzuse faţa albă şi împietrită, în timp ce asculta ultimele cuvinte ale soţului ei; doar el sesizase sfâşietorul urlet mut din ochii ei. El era cel care o ţinuse în braţe, atunci când izbutise, în cele din urmă, să plângă.

Iată de ce doar el putea dărâma bariera dezinteresului manifestat de Niema faţă de reprezentanţii sexului opus. El putea face acest lucru pentru că o înţelegea, pentru că ştia că în spatele aparenţelor bătea inima unei femei dornice de aventură. El îi putea oferi emoţiile după care tânjea. Niema se trezise la viaţă, doar în câteva zile! Pur şi simplu înflorise. Avusese nevoie de toată puterea voinţei sale pentru a nu o lua în braţe şi a-i spune tot ce simţea pentru ea.

Pentru o asemenea mărturisire era nevoie de un moment anume,

iar acesta încă nu sosise. Ea nu se putea dărui altcuiva, încă îl mai iubea pe Dallas. Dar în curând lucrurile se vor schimba, va avea el grijă de asta.

Neliniştit, John se ridică în picioare şi începu să patruleze prin încăpere, evitând, în mod reflex, fereastra. Nu-şi amintea să-şi mai fi dorit vreodată atât de mult o reacţie favorabilă din partea unei femei, nici măcar din partea Veneţiei.

Brusc se opri şi privi în gol, la fotografia înrămată, de pe perete. După cele întâmplate cu Veneţia, poate că nici n-ar merita-o pe Niema. Şi poate că Niema nici n-ar vrea să aibă de-a face cu el, dacă ar şti despre Veneţia. Pe dracu', „poate"; era aproape sigur! Ar fi corect să-i povestească despre decedata lui soţie.

John surâse. Un surâs trist. Dacă ar fi fost întotdeauna corect, probabil că n-ar fi făcut multe din lucrurile pe care le făcuse în viaţa lui. Acum o dorea pe Niema şi era hotărât s-o cucerească.

— Ai putea să urmăreşti traseul mesajului? o întrebă Ronsard pe Cara, care privea ţintă la monitor, în timp ce tasta pe claviatură comenzile.

Ea scutură din cap, concentrată fiind asupra ecranului.

— Numai până la primul releu; apoi dispare în eter. Temple are un sistem de încriptare şi de comutare al dracului de bun.

Ronsard se fâţâia prin birou. Era devreme, foarte devreme, însă el n-avea nevoie de prea mult somn, iar Cara îşi reglase programul după al lui.

— Parcă spuneai că tot ce apare pe computer lasă o urmă.

— Aşa este, dar urma aceasta poate duce într-o fundătură. Poate că şi-a programat primul releu cu un cod de autodistrugere, după transmiterea mesajului. Primul lui releu s-ar putea să nici nu fie un releu, ci doar o destinaţie. Nici tu nu crezi că Temple poate fi chiar aşa de uşor de găsit.

— Nu, nu cred, şopti Ronsard. Apropo, unde ai găsit primul releu?

— La Bruxelles.

— Înseamnă că Temple ar putea fi în Europa.

— Nu neapărat. Poate fi în orice loc din lume, unde există o linie telefonică.

Ronsard rămase o clipă pe gânduri.

— Ai putea afla mai multe, dacă ai avea în faţă computerul respectiv?

— Sigur că da. Dacă nu e distrus hard-drive-ul.

— Presupunând că acesta este mijlocul lui obişnuit de legătură, nu cred că şi-ar distruge linia de comunicaţie. Ar proteja-o prin încriptare, însă n-ar distruge-o. Dacă poţi să descoperi locul în care se află computerul, voi trimite pe cineva să ţi-l aducă.

Femeia se întoarse către monitor şi începu să tasteze rapid.

Mulţumit că în curând computerul respectiv se va afla în posesia lui, sau mai degrabă în posesia Cărei, Ronsard se întoarse la masa lui de lucru. Laure avusese o noapte grea, iar el era obosit. Deşi exista personal de specialitate care o îngrijea în permanenţă, atunci când nu se simţea bine ea îl voia alături pe tăticul ei. Indiferent unde ar fi fost şi ce ar fi făcut dacă Laure avea nevoie de el, lăsa totul baltă şi mergea la ea.

Ronsard încă nu parcursese corespondenţa din ziua precedentă, deşi Cara i-o deschisese şi i-o lăsase pe birou, începu să răsfoiască chitanţele şi invitaţiile. Ca de obicei, numărul invitaţiilor îl depăşea pe acela al chitanţelor. Primea multe invitaţii. În lumea afacerilor, relaţiile reprezentau totul, chiar dacă nu erau tocmai legale. Foarte multe doamne îşi doreau să-l aibă ca invitat la reuniunile lor mondene. Era frumos, necăsătorit, enigmatic şi provocator. Ronsard era conştient la modul cinic de propriile sale calităţi, ca şi de foloasele pe care acestea i le puteau aduce.

— A! exclamă el, scoţând din teancul de scrisori o invitaţie tipărită pe o hârtie fină, de culoarea untului. Primul-ministru îl invita, cu toată cordialitatea, la. Nu se mai osteni să citească despre ce manifestare mondenă era vorba, ci se uită la dată. Asemenea întruniri mondene erau nepreţuite. Încetase să se mai mire de marele număr de personaje economice, politice, sociale şi de afaceri, din întreaga lume, care aveau nevoie de serviciile lui. Acestora le era mai la îndemână să îl abordeze la un bal de caritate ori la un dineu politic, pentru că, la urma urmei, aceasta era lumea lor, iar ei se simţeau în siguranţă acolo. Cândva, fusese şi lumea lui şi el încă se mai simţea bine în ea deşi ştia că niciunde nu se mai afla în deplină siguranţă.

— Am găsit, spuse Cara şi îi dădu adresa.

Bruxelles.

Bărbatul în vârstă nu se deosebea cu nimic de un bătrân obişnuit. Avea o înălţime, o greutate şi un ten dintre cele mai comune. Mergea alene şi părea preocupat de ziarul pe care îl ţinea în mână, până când ajunse în faţa unui anumit bloc de locuinţe. Urcă cele două trepte, intră, ignoră liftul cu aspect cam şubred şi o luă în sus pe scări, evitând astfel să întâlnească pe cineva.

La ultimul etaj al clădirii, adică la al treilea, descuie una dintre uşi. În încăperea în care intră nu se afla nimic, cu excepţia unui calculator aflat în funcţiune, calculator conectat, printr-un cablu, la priza de alimentare cu energie electrică şi prin al doilea cablu, la o linie telefonică. Nu exista nicio imprimantă.

Lumina fusese programată să se aprindă şi să se stingă, la intervale neregulate. Fereastra avea obloane. Uneori, el venea dimineaţa şi deschidea obloanele, după care mai revenea de- abia după-amiază târziu, ca să le închidă, pentru a da impresia că apartamentul era

locuit.

Conform instrucţiunilor primite în acea dimineaţă, se îndreptă către computer şi apăsă câteva clape ale tastaturii, pentru a intra într-un program denumit Norton Utilities. Programul avea o opţiune cu titlul: „government wipe". Bărbatul apăsă din nou câteva taste, aşteptă puţin şi mai apăsă una, uitându-se la ecran, pentru a verifica executarea comenzii date.

După ce termină, îşi scoase batista şi şterse bine tastatura computerului. La plecare procedă în acelaşi fel şi cu clanţa. N- avea să se mai întoarcă niciodată în acea încăpere austeră, care găzduia doar locatarul electronic.

Nimeni nu-l văzuse, nici la venire, nici la plecare.

Mai târziu, în după-amiaza aceleiaşi zile, în capătul străzii pe care era amplasată clădirea cu pricina, se opri o dubiţă albă. Din ea coborâră doi bărbaţi, care o porniră agale pe strada îngustă; erau îmbrăcaţi ca nişte lucrători oarecare, cu salopete pătate cu vopsea, deşi în dubiţa lor nu se afla nici urmă de aşa ceva.

Cei doi intrară în bloc şi urcară pe scară, până la etajul al treilea. Odată ajunşi pe coridorul strâmt şi sordid, scoaseră de sub salopete pistoalele automate şi se apropiară tiptil de uşa unui apartament. Unul dintre ei se poziţionă de-o parte a uşii, cu arma pregătită. El dădu din cap către colegul său, care întinse cu prudenţă mâna şi încercă să mişte clanţa. Pe chipul lor se putea citi surprinderea, atunci când uşa se deschise fară să se întâmple nimic.

Cei doi bărbaţi se uitară rapid în cameră. Încăperea era pustie. Cu toate acestea, ei îşi păstrară armele la îndemână, în timp ce verificară rapid toate ungherele. Nimic. Nu numai că nu era nimeni în cameră, dar nu exista niciun semn că ar fi locuit cineva acolo. Şi totuşi, computerul trona pe o ladă din lemn, torcând abia auzit. Ecranul monitorului era albastru.

Cei doi bărbaţi procedară ca nişte profesionişti: se aşezară în genunchi, verificară cu meticulozitate calculatorul şi cablurile, atât pe cel electric cât şi pe cel telefonic, până la prize, căutând ceva care i-ar fi putut interesa. Constatând că totul era în regulă, unul dintre ei îndrăzni şi întinse mâna, închizând computerul. Ecranul se stinse şi zumzăitul acela discret dispăru.

Cei doi bărbaţi scoaseră cu rapiditate cablurile din prize şi însfăcară calculatorul, pe care îl duseră la dubiţa lor.

Cara înota, când Ronsard o anunţă că sosise computerul. Femeia ieşi din piscină, şi se aplecă, pentru a-şi stoarce părul. Ştia că Hossam o privea sorbind-o din ochi. Ea se prefăcu că nu-l observă, îşi înfăşură un prosop în jurul mijlocului şi cu un altul îşi făcu un fel de turban.

Bietul Hossam. Gelozia începea să o exaspereze. De altfel se cam săturase de el. Se plictisea rapid de amanţii pe care îi avea, pentru că

de îndată ce o vedeau în patul lor, afişau un comportament posesiv. Oare de ce nu puteau să se mulţumească doar cu pasionatele partide de sex pe care ea le oferea? Femeii nu-i plăcea să-i rănească, fiindcă ţinea la toţi, dar nu în felul în care şi-ar fi dorit. Pe de altă parte, n-avea de gând să-şi petreacă toată viaţa împreună cu un bărbat pe care nu îl dorea, numai pentru că îi era milă de el.

Ruperea relaţiei cu Hossam se putea dovedi complicată, încă de la bun început, fusese pe deplin conştientă de toate deosebirile culturale care îi separau; însă iniţial acestea dăduseră legăturii o vibraţie emoţională suplimentară, dar cu timpul Cara ajunsese să se simtă de-a dreptul sufocată de prezenţa lui.

De fapt tot ce-şi dorea ea era un mascul care să fie oricând la dispoziţia ei, voia pe cineva care să accepte că şefa era ea, cel puţin în ceea ce privea viaţa ei. Într-un cuvânt, avea nevoie de independenţă.

Adevărul era că niciun mascul, cu excepţia lui Ronsard, nu îi stârnise un interes la fel de mare precum treziseră calculatoarele - Cara era suficient de înţeleaptă ca să-şi dea seama că Ronsard nu era genul de bărbat statornic. Îl plăcea, însă nu era ceea ce îi trebuia ei. Dar, poate că ceea ce îi trebuia nici nu exista. Poate că va sfârşi prin a deveni una dintre acele excentrice doamne în vârstă care călătoresc pe tot globul. Aproape că o încânta această perspectivă.

Hossam se apropie şi îşi puse o mână pe braţul ei.

— Vrei să vii diseară în cameră la mine?

— În seara asta, nu, răspunse femeia, îndepărtându-se cât de firesc putea. Domnul Ronsard a adus un computer pe care vrea să-l investighez, aşa că voi avea de lucru toată noaptea.

— Atunci, poate mâine.

— Ştii că nu pot promite aşa ceva, atâta vreme cât habar n- am ce program voi avea.

— Mărită-te cu mine, şi nu vei mai fi nevoită să munceşti.

— Dar mie îmi place să muncesc, replică ea. Noapte bună. Cara îl părăsi în mare grabă, mai înainte ca el să apuce s-o oprească. Insistenţa lui începuse s-o obosească. Situaţia devenea de-a dreptul delicată. Îşi zise că ar trebui să-i ceară lui Ronsard să-l transfere pe Hossam în altă parte, cu o altă însărcinare, dar nu-i venea să facă una ca asta; în definitiv, Hossam nu făcuse altceva decât să fie el însuşi. Nu merita să fie pedepsit pentru asta.

Cara merse direct în camera ei ca să se îmbrace şi să-şi aranjeze părul. Dacă ar fi fost în State, s-ar fi dus direct în birou, în costum de baie, însă Ronsard era extrem de european în privinţa etichetei. De fapt îi plăcea acest lucru. Era amuzant să respecţi anumite standarde.

Ronsard o aştepta. Părul lung şi negru strâns la spate într-o coadă conferea figurii sale un aer uşor exotic. Purta nişte pantaloni negri şi o cămaşă albă, îmbrăcămintea lui cea mai puţin conformistă.

— Cadoul meu pentru tine, rosti el, indicând printr-o mişcare a capului aparatul care se afla pe masa ei de lucru.

Femeia puse calculatorul în priză, se aşeză în faţa lui, îl porni şi accesă fisierul, dar nu apăru nimic. Cara repetă încercarea, dar ecranul rămase albastru.

— Hopa!

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Ronsard, apropiindu-se.

— A fost şters totul.

— Şters?

— Da. Poate că n-a fost folosită decât comanda C-prompt. În acest caz, ar mai putea exista ceva date pe hard-drive.

— Şi dacă nu a fost folosită comanda asta?

— Dacă a fost folosită comanda „government wipe", atunci n-a mai rămas chiar nimic.

— Comanda „government wipe" ...

— Chiar aşa. Dacă vrei ca guvernul să nu găsească ceva, te foloseşti de comanda „government wipe". Poate fi găsită în Norton Utilities.

Ronsard ridică o mână.

— Nu mai intra în amănunte. Cât timp îţi ia să afli ce tip de comandă a fost utilizat?

— Nu prea mult.

Bărbatul aşteptă răbdător cât timp ea intră în hard-drive şi începu să caute date.

Nu mai exista nimic. Totul era la fel ca în ziua în care computerul ieşise de pe linia de asamblare.

— Absolut nimic, spuse ea iritată.

Ronsard îi puse o mână pe umăr, în semn de consolare.

— De fapt, mă şi aşteptam la aşa ceva.

— Atunci, la ce bun tot efortul de a aduce încoace calculatorul?

— Pentru că voiam să-l cunosc pe domnul Temple. Dacă ar fi fost neglijent şi ar fi lăsat ceva date pe computer, poate că naş fi intrat în combinaţie cu el. Dar din câte observ... Ronsard ezită, zâmbi şi continuă: Cel puţin am aflat că el este aproape la fel de prevăzător ca şi mine.

— Aproape?

— Nu eu mă deplasez la domiciliul său, rosti din vârful buzelor Ronsard. Vine el la mine.

--Te cheamă Niema Jamieson, spuse Medina, întinzându-i paşaportul, permisul de conducere şi cârdul de asigurări sociale.

Ea privi actele, cu interes şi în acelaşi timp cu neîncredere.

— Niema? îl întrebă ea.

— Ai un nume atât de neobişnuit, încât ai putea gafa, în cazul în care ai fi nevoită să răspunzi la oricare altul. Cel mai bine este să nu te

îndepărtezi prea mult de numele real.

— Aşa stau deci lucrurile, domnule Darrell Tucker? murmură Niema.

Bărbatul schiţă un surâs, drept răspuns la împunsătura ei.

— Eu m-am folosit de atâtea, încât am epuizat tot stocul de nume asemănătoare.

Niema deschise paşaportul. Se afla acolo fotografia ei, precum şi câteva pagini pline cu tot felul de ştampile. Potrivit paşaportului primit, numai în cursul anului trecut, călătorise de două ori în Marea Britanie, o dată în Italia, o dată în Elveţia şi o dată în Australia. Niema Jamieson era, în mod neîndoielnic, o persoană foarte umblată prin lume.

Permisul de conducere părea la fel de autentic. Posesoarea lui domicilia în New Hampshire şi se numea Niema Price Jamieson.

— Al doilea nume al meu este Price? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Este numele tău de fată. Părinţii tăi sunt vechi prieteni cu familia soţiei ambasadorului.

— Văd că sunt căsătorită.

— Văduvă. John o privi ţintă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să ridice obiecţii în legătură cu o legendă de acoperire care avea atâtea asemănări cu propria ei viaţă. Soţul tău, Craig, a murit acum doi ani, într-un accident nautic. Nevasta ambasadorului - apropo, o cheamă Eleanor - a insistat să vii la ei, la Paris, în vacanţă.

Niema tăcea. Cu atâtea detalii asemănătoare celor din propria ei viaţă, povestea era mult mai uşor de ţinut minte.

— Dacă Ronsard mă invită acasă la el şi îmi cercetează trecutul, peste ce va da?

— Va descoperi că eşti exact cine pretinzi a fi. Va găsi articole mondene în care se află menţionat numele tău, chiar şi un articol despre moartea lui Craig Jamieson, în care se vorbeşte despre Niema, văduva lui îndurerată. Să n-ai nicio grijă, acoperirea ta va rezista oricăror exigenţe.

— Dar în privinţa ambasadorului şi a soţiei lui? Cei doi ştiu că nu sunt o veche prietenă de familie.

— Bineînţeles că ştiu, însă ei sunt obişnuiţi cu acoperirile. Ştii şi tu cât de mulţi membri ai Agenţiei se află în ambasadele noastre. E o treabă de rutină.

— În cazul ăsta, de ce nu m-ar suspecta Ronsard şi pe mine?

— Deoarece tu nu faci parte din personalul ambasadei. Crede-mă, ei au cunoştinţă, sau măcar au o idee despre cine dintre cei aflaţi acolo este spion şi cine nu.

Niema respiră adânc.

— Când plec?

Medina scoase din buzunarul interior al hainei un bilet de avion.

— Mâine, cu Concord-ul.

— Nemaipomenit. Ochii femeii scânteiară. Dintotdeauna îşi dorise să zboare cu un avion supersonic. Tu când vei ajunge acolo?

— Nu ne vom mai vedea decât în vila lui Ronsard. Dacă acesta nu te va invita. John tăcu şi ridică din umeri.

— Într-un asemenea caz, înseamnă că nu ne vom mai vedea niciodată. Niema se strădui să păstreze un ton constatativ, dar în sinea ei simţea altfel. În doar câteva zile, John reuşise să devină elementul central al stării de surescitare care o stăpânea. Însă ea ştiuse de la bun început cum stăteau lucrurile, ştiuse că, la un moment dat, el avea să dispară, la fel de brusc precum apăruse.

— N-am spus asta.

— Nu, n-ai spus-o, însă noi doi am mai lucrat şi altă dată împreună, îţi aminteşti? Odată ce acţiunea este încheiată, obişnuieşti să dispari fără urmă. Acum, când ştiu cine eşti, ştiu şi de ce se întâmplă astfel.

— Niema... Bărbatul îşi înfipse mâinile în buzunare, părând tulburat. Medina reuşea întotdeauna să se controleze, aşa încât expresia lui o lăsă descumpănită. De data asta mă voi întoarce. Asta-i tot ce pot să-ţi spun acum.

Niema se simţi intrigată şi îngrijorată. Oare el voia să spună că avea de gând s-o folosească şi în altă misiune? O parte din ea voia să strige. „Nu, pentru Dumnezeu!”, dar în adâncul sufletului ei simţea dorinţa fierbinte de a continua, însă raţiunea învinse.

— Înţelegerea noastră a fost doar pentru această misiune, Medina; nu-ţi face iluzii că mă vei mai putea târî în altă acţiune. Eu nu primesc la salariu niciun spor pentru condiţii periculoase de muncă.

— Bineînţeles că primeşti.

Luată prin surprindere, ea îl privi nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că vei primi, pentru misiunea asta, o recompensă grasă.

— Ooo, încântător, n-am ce zice! Asta înseamnă că oricine de pe statul de salarii.

— Deloc! Nu uita că avem de-a face cu o operaţiune „inexistentă”. Nu se înregistrează nimic, nicăieri. Totul vine dintr-un fond secret. Şi încearcă să nu-mi mai spui Medina, ci John. John este un nume destul de comun, în schimb, la auzul numelui Medina, multe persoane din acest oraş ar ciuli urechile.

Cam fără tragere de inimă, ea rosti:

— John. Ar fi preferat să se gândească la el şi să i se adreseze prin apelativul Medina; asta l-ar fi menţinut la o oarecare distanţă, cel puţin în mintea ei. Şi aşa îi era destul de greu să se împotrivească

forţei de atracţie care o împingea în mod irezistibil către el. Revenind la cele spuse de mine mai devreme, continuă ea, aceasta este o acţiune unicat şi aşa trebuie să rămână.

John se îndreptă spre fereastra bucătăriei şi atinse ivărele montate acolo de Niema. În ultimele două dimineţi, se strecurase înăuntru printr-o ferestruică de baie atât de mică, încât fusese obligat la adevărate performanţe de contorsionist, pentru a putea intra. Niema era atât de încântată de ivărele ei, încât nu avu inima să-i strice bucuria, spunându-i că găsise deja o modalitate de a le deschide pe dinafară. Un hoţ oarecare n-ar fi reuşit să facă acest lucru, iar cineva care ar fi vrut cu tot dinadinsul să pătrundă în casă oricum, ar fi spart, pur şi simplu, o fereastră.

— Să nu crezi că vei putea trece peste voinţa mea, îl avertiză Niema.

John se întoarse de la fereastră, şi îi zâmbi cu blândeţe.

— Niciodată n-am crezut aşa ceva.

Zâmbetul şi vorbele rostite de el o descumpăniră. În consecinţă, decise să schimbe subiectul:

— Să revenim la planul nostru. Ce se va întâmplă, în cazul în care Ronsard mă va invita la vila lui? Sau dacă nu vei fi invitat şi tu, cu aceeaşi ocazie?

— Eu am primit deja o invitaţie. Ronsard va da o petrecere, peste zece zile. Face asta în fiecare an, pentru a se revanşa faţă de toţi cei care s-au prefăcut a nu observa situaţiile „delicate” cu care se confruntă din cauza ocupaţiei sale. Măsurile de securitate vor fi extrem de severe, chiar mai severe decât în mod normal, deoarece vor fi prezenţi foarte mulţi invitaţi. El va considera că întâlnirea cu mine se va desfăşura în condiţii de securitate mai bune. În cazul în care Ronsard te va invita şi pe tine la această petrecere, acceptă-i invitaţia. Dacă te va invita să-i faci doar o vizită acasă, refuză-l. Nu vei face decât să-i stârneşti interesul.

— Nu mă pricep, nici cât negru sub unghie, să stârnesc interesul cuiva, murmură Niema.

— Fii pe pace, nici nu trebuie să te pricepi, a avut grijă de asta mama natură. Cu noi, bărbaţii, e cât se poate de uşor. Nu e nevoie decât să simţim aproape o respiraţie de femeie şi devenim pe dată interesaţi.

În ciuda încercării de a rămâne sobră, Niema se trezi râzând.

— Să fie chiar atât de simplu?

— Din acest punct de vedere noi, bărbaţii, suntem nişte fiinţe inferioare. Creierul nostru are în acest scop un singur neuron, iar acela nu ştie decât una şi bună.

Cuvintele fuseseră rostite de cel mai complicat bărbat pe care îl întâlnise. Niemei nu-i venea să creadă. Scutură din cap şi zise:

— E cazul să ne apucăm de treabă, înainte de a ţi se surmena prea tare neuronul. Ce avem astăzi în program?

— Absolut nimic, răspunse el. Odihneşte-te, fă-ţi bagajele, împrospătează-ţi cunoştinţele de limbă franceză. Am trecut pe la tine doar ca să-ţi aduc documentele.

Niema se obişnuise să se antreneze zilnic împreună cu el şi se simţi dezamăgită.

— Deci, asta-i tot. Dacă nu obţin invitaţia din partea lui Ronsard nu te voi mai vedea?

John ezită o clipă, după care întinse mâna şi îi atinse uşor obrazul cu degetele. Vru să spună ceva, dar se opri. În ochii lui albaştri se putu pentru o clipă desluşi ceva asemănător unui regret şi nu numai atât. Fără a mai rosti o vorbă, se întoarse şi părăsi casa, ieşind fără să facă vreun zgomot. Dacă nu l-ar fi văzut plecând, Niema nici n-ar fi ştiut că el nu se mai afla acolo. Ea rămase în bucătărie, încercând să scape de fiorul care o cuprinsese când John îi atinsese obrazul. Tremura toată, însă nu de frig, ci din cauza acelei mângâieri uşoare. La dracu'! Păi atunci cum ar fi dacă ei chiar ar.

— Nu, zise ea cu glas tare. Nici prin gând să nu-ţi treacă! Să nu încerci să-ţi imaginezi cum ar fi să faci dragoste cu el.

Bărbaţii de genul lui John Medina nu fac niciodată dragoste. Fac doar sex. Ei nu au relaţii stabile, ci aventuri întâmplătoare.

În ciuda felului în care îşi trăise viaţa în ultimii cinci ani, Niema se gândise uneori cum ar fi dacă s-ar recăsători şi ar avea copii. Totul fusese doar o ipoteză imensă, într-un viitor nebulos. Chiar dacă nu existaseră candidaţi la mâna ei, Niema sperase că, până la urmă, îşi va întemeia o familie, însă o relaţie amoroasă cu John însemna să-şi ia definitiv adio de la acest vis. Chiar dacă el le părea multora un mieluşel, ea ştia ce lup se ascundea dincolo de aparenţe. Însă se cunoştea şi pe sine, îşi cunoştea înclinaţia către risc. Din păcate, n-ar fi izbutit să se retragă la timp; dacă ar fi acceptat să aibă relaţii intime cu John, ar fi ajuns mult prea departe. Pe de altă parte, dacă nu va gusta din acest fruct oprit, nu va şti niciodată ce a pierdut. Ar fi putut doar presupune. Neştiind, ar mai fi reuşit poate să fie fericită alături de un bărbat obişnuit, care trebuia să apară, odată şi-odată, în viaţa ei.

Dar ce importanţă aveau toate astea? se întrebă ea, apăsându-şi pieptul cu pumnii strânşi, în străduania de a-şi potoli fiorul care o răscolea. El plecase. Dacă acţiunea nu se va desfăşura conform planului, probabil că nu-l va mai vedea niciodată, deşi promisese că se va întoarce. Niema nu-l credea, ba chiar refuza să-l creadă, altfel ar începe să viseze că John se întorcea pentru ea, iar aceasta ar fi fost cea mai periculoasă dintre toate fanteziile posibile.

Niema îşi împachetă lucrurile în valiza uzată marca Vuitton, pe

care o primise cu o zi în urmă. Valiza era foarte elegantă, potrivită cu presupusa ei origine nobilă, însă arăta ca şi cum ar fi făcut de câteva ori înconjurul lumii. Pe eticheta de pe valiză erau menţionate numele şi noua ei adresă.

Niema alese pentru drum o rochie de un verde pal, dintr-un amestec de în şi bumbac, cu o croială simplă dar elegantă, peste care îmbrăcă o vestă subţire, din lână. Cu toată simplitatea vădită, sau poate tocmai datorită acesteia, putea fi categorisită, de la prima vedere, drept o femeie plină de bani. Sau mai precis, drept o femeie dintr-o veche familie plină de bani.

Ziua era senină şi însorită; n-aveau cum să apară întârzieri din pricina vremii nefavorabile. Niema era neliniştită şi nu-şi dădea seama dacă agitaţia ei se datora fricii sau nerăbdării. Se simţea pregătită; ar fi vrut să se afle deja la Paris. Voia să-l întâlnească mai repede pe Louis Ronsard, pentru a constata dacă era adevărat că trebuia doar să respire în preajma lui, ca să-i trezească interesul. John avea nevoie de ea în vila lui Ronsard; putea să acţioneze şi de unul singur, însă ar fi riscat mult mai puţin dacă ar fi primit sprijin din partea ei. Asta presupunea ca ea să obţină acea invitaţie.

Niema îşi aminti cu neplăcere de măsura de precauţie asupra căreia insistase John: pilulele contraceptive. „Este o precauţie standard pentru orice femeie-agent", îi spusese el. Oare el se aştepta ca ea să se culce cu Ronsard? Ştia că sexul era adeseori calea aleasă de femei pentru a ajunge la bărbatul dorit, atât în spionaj, cât şi în viaţa de toate zilele. Ei bine, devotamentul pentru misiune nu mergea chiar atât de departe; n-avea de gând, n-ar fi putut, să se culce cu traficantul acela de arme, indiferent cât de arătos ar fi fost.

Taxiul sosi la timp. Şoferul coborî din maşină şi veni să-i ia bagajele. În timp ce acesta traversa trotuarul, Niema se uită la casa ei confortabilă, cuprinsă de un sentiment ciudat: se temea că n-avea s-o mai revadă niciodată. Era absurd, într-o săptămână sau cel mult două, se va întoarce acasă şi se va dedica iar serviciului şi treburilor zilnice. Încuie uşa şi puse în funcţiune sistemul de alarmă, pe care John îl reactivase. El o determinase să fie mai grijulie în legătură cu securitatea ei. Chiar cu alarma conectată, ea se trezise că trece pe la toate uşile şi ferestrele şi închide toate ivărele. Cumpărase un temporizator, pentru lumini şi pentru televizor, ca să dea impresia că era cineva în casă. John îi promisese că CIA va veghea asupra casei, aşa că nu avea de ce să fie îngrijorată.

Cum şoferul dădea semne de nerăbdare, coborî scările îndreptându-se spre maşină, optimismul ei crescând cu fiecare pas pe care îl făcea. Reintrase, în sfârşit, în acţiune!

La Paris, Niema a fost întâmpinată de un şofer în uniformă, care-i luă bagajele şi o ajută, politicos, să se urce într-un imens Mercedes

Benz. Ea se afundă în canapeaua de piele şi închise ochii. Se întrebă dacă avionul Concord reducea cumva efectele diferenţei de fus orar, sau organismul uman sesiza automat poziţia soarelui, şi reacţiona când ceva nu i se părea în ordine. Avionul supersonic era cu mult mai rapid decât unul obişnuit, însă ea se simţea epuizată, de parcă zborul ar fi durat la fel de mult ca unul normal. Acum nu-şi mai dorea decât o baie şi o cameră liniştită, în care să se întindă pe pat.

Soldaţii din marina americană, care păzeau ambasada, verificară maşina şi paşaportul ei, înainte de a-i permite să între. După ce maşina opri în faţa uşii principale, îi ieşi în întâmpinare o femeie înaltă şi subţire, în vârstă de şaizeci şi ceva de ani, cu un păr argintiu. Era toată un zâmbet.

— Niema! strigă ea. Cât de mult mă bucur să te văd! Probabil că era Eleanor, soţia ambasadorului Theriot, „vechea ei prietenă de familie. Şoferul deschise portiera şi Niema coborî şi se îndreptă direct spre doamna Theriot, pe care o strânse în braţe. Arăţi obosită, continuă doamna Theriot, bătând-o uşor pe Niema pe obraz. Nu-i aşa că diferenţa de fus orar este oribilă? Se zice că-i şi mai rău dacă mergi către vest- sau poate spre est, nu-mi amintesc exact, dar oricum n-are nicio importanţă; am şi eu probleme de genul ăsta, indiferent în ce direcţie călătoresc.

Niema îşi dădu seama că doamna Theriot îi oferea timp să se adapteze, sporovăind.

— Sunt obosită, însă nu vreau să-mi irosesc sejurul zăcând.

— Nu-ţi face griji, spuse doamna Theriot, conducând-o în sus, pe scară, în ambasadă. Un somn bun va face adevărate minuni. N-ai nimic de făcut, nu trebuie să mergi nicăieri.

Niema înţelese, din spusele doamnei ambasador, că nu era aşteptată la cină în acea seară, dar, nu ştia din ce motiv, nici în celelalte seri.

— În acest caz, mi-ar prinde foarte bine un somn zdravăn.

Zâmbind şi pălăvrăgind, de parcă s-ar fi cunoscut de-o viaţă, Eleanor Theriot o conduse pe Niema la un lift cu care urcară la etajul al treilea.

— Aceasta e camera ta, îi spuse Eleanor, deschizând uşa unei încăperi mari, mobilată cu o combinaţie de piese vechi şi modeme, cu tapetul turcoaz, cu nuanţe de alb şi de piersică. Patul era atât de înalt, încât pentru a te urca în el trebuia să foloseşti taburetul ce se afla lângă el. Aici e intrarea la baie, continuă doamna Theriot, deschizând o uşă albă, oferindu-i Niemei posibilitatea de a arunca o privire spre robinetele din bronz. Ţi se vor aduce bagajele sus şi, dacă doreşti, te poate ajuta la despachetat o cameristă.

Niema vru să refuze, după care îşi dădu seama că probabil Niema Price Jamieson era obişnuită cu un asemenea gen de asistenţă, spre

deosebire de Niema Burdock.

— Aş dori să mă culc imediat, spuse ea. Bagajele mele pot să mai aştepte.

— Bineînţeles, draga mea. Le voi spune tuturor să nu te deranjeze. În timp ce rostea aceste vorbe, doamna Theriot merse la birou şi scrise câteva rânduri, pe care i le dădu Niemei. Când te vei trezi, vom sta la o mică bârfa. Eu n-am timp să le mai sun pe toate prietenele mele, aşa cum obişnuiam odinioară. Spune-mi doar dacă Jacqueline şi Sid se simt bine, şi te voi lăsa să te odihneşti.

„Jacqueline" şi „Sid" erau aşa-zişii ei părinţi.

— Mama şi tata se simt foarte bine, îi răspunse Niema. Acum se află în Australia, într-o vacanţă prelungită.

— Cât de mult îi invidiez! Dar gata cu întrebările. Somn uşor, draga mea. O mai îmbrăţişă încă o dată pe Niema şi plecă.

Niema citi bileţelul doamnei Theriot: „Să nu crezi că poţi avea încredere în toţi cei care lucrează în cadrul ambasadei". „Să rămâi în permanenţă sub acoperire."

Mototoli bileţelul şi vru să-l arunce în coşul de hârtii, însă se răzgândi şi îl rupse mai întâi în bucăţele mici. Sosi şi bagajul ei, adus de un tânăr cu înfăţişare sobră. După ce acesta plecă, încuie uşa, trase draperiile şi intră sub duş. Luptându-se să-şi ţină ochii deschişi, se şterse cu un prosop şi se îndreptă cu pas nesigur spre pat, nemaiostenindu-se să-şi pună pe ea cămaşa de noapte. Se folosi de taburetul cu două trepte şi se căţără în pat, întinzându-se în aşternutul rece şi frumos mirositor. Gemu de plăcere, simţind cum muşchii încordaţi i se relaxau.

Când urma să aibă loc acel bal la care ea ar fi trebuit să-l întâlnească pe Ronsard? Nu-şi putea aminti acum. Cu siguranţă însă că nu în seara aceea. Poate în cea următoare?

Oare era pregătită? Niema rememoră toate detaliile privitoare la acoperirea ei, repetând în gând, la nesfârşit, „Niema Jamieson", pentru a fi sigură că va reacţiona atunci când cineva i se va adresa cu acel nume. Nu era suficient să se prefacă că e Niema Jamieson, trebuia să între cu totul în pielea personajului. Ronsard era inteligent; el şi-ar fi dat seama dacă ea ezita să răspundă la propriul nume.

John fusese foarte meticulos în construirea identităţii ei. Documentele făceau faţă oricărei examinări. Nu trebuia să-şi facă griji în privinţa acestui aspect al acoperirii sale. Temerile ei vizau propria sa îndemânare. Poate că John nu se îndoia de abilitatea ei, însă ea avea reţineri. Niciodată nu mai jucase un rol. În Iran purtase doar o îmbrăcăminte musulmană, dar nu scosese nicio vorbă, deci nu se putea vorbi de un rol.

Cu toate acestea, nu se îndoia de îndemânarea ei de a planta un dispozitiv de ascultare în biroul lui Ronsard. În privinţa acestei părţi a

misiunii ei, Niema era absolut sigură că se putea descurca fără nicio problemă.

— Zarurile sunt aruncate, murmură femeia, şi adormi.

Paris

Louis! Cât de mult mă bucur să te văd. Arăţi la fel de bine ca întotdeauna. Soţia primului-ministru îi zâmbi radios şi îl sărută pe ambii obraji.

Louis duse la buze mâinile femeii şi îi răspunse la salut, sărutându-i degetele. Ţinea cu-adevărat la Adeline şi o considera o fiinţă foarte de treabă. Puternicele trăsături ale lui Adeline sugerau o nefericită asemănare cu acelea ale unui cap de cal. În maniera specific pariziană ea îşi punea în evidenţă ceea ce avea mai frumos, adică ochii, iar după ce ajungeai s-o cunoşti, farmecul ei te făcea să-i uiţi defectele.

— N-aş rata niciodată ocazia de a te vedea, draga mea.

— Linguşitorule! îl alintă ea, zâmbind. Acum trebuie să-mi salut în continuare oaspeţii, dar te rog să-mi promiţi că nu vei pleca de-aici până nu vom mai sta puţin de vorbă. Niciodată nu te am în preajmă atât de mult cât aş vrea, ştrengarule.

Ronsard îi făcu o promisiune solemnă, o lăsă să-şi îndeplinească îndatoririle de gazdă, şi se pierdu în mulţimea de musafiri care invadaseră sala de bal şi încăperile învecinate acesteia. O mică orchestră discret instalată într-o nişă era parţial mascată de o cortină din voal.

Chelneri înveşmântaţi în negru duceau tăvi pline de cupe delicate, umplute pe jumătate cu şampanie, în timp ce alţii ofereau gustări dintre cele mai variate. Ronsard pescui un pahar de şampanie de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lângă el şi o prăjiturică de pe tava purtată de un altul. De- abia sorbise prima înghiţitură din paharul al cărui conţinut se dovedea a fi mediocru - la asemenea manifestări băutura era întotdeauna mediocră - când se auzi strigat pe nume.

Întorcându-se, bărbatul o văzu pe sora lui, Mariette, care se îndrepta spre el avându-l la remorcă pe soţul ei. Expresia de pe chipul lui Eduard Cassel era, la fel ca-ntotdeauna, indulgentă. Mariette, o înnăscută palavragioaică, puţin năucă, era inofensivă precum un fluturaş. Fiind cu trei ani mai mică, Ronsard o protejase mereu pe drăgălaşa creatură. Mariette se căsătorise cu un bărbat cu cincisprezece ani mai în vârstă, şi de atunci acesta preluase îndatorirea de a o proteja.

În câteva rânduri, Eduard se dovedise foarte util şi pentru Ronsard. Datorită funcţiei pe care o deţinea în minister, omul cunoştea amănunte interesante despre guvern, despre economie şi despre vieţile personale ale unor înalte oficialităţi ale statului, informaţii pe care i le transmisese cumnatului său. În schimbul acestora, Ronsard deschisese pe numele surorii sale un cont

substanţial, în care efectua depuneri regulate, permiţând astfel familiei Cassel să aibă un standard de viaţă care depăşea cu mult posibilităţile pe care le-ar fi oferit doar salariul lui Eduard.

— Louis! Mariette îi înconjură gâtul cu braţele şi-l sărută pe obraz. Nu ştiam că vei fi aici în seara asta. Nici nu-ţi închipui cât de mult mă bucur! Ce face Laure?

— Bine. Vocea bărbatului coborî, pentru a nu mai auzi şi alţii vorbele lui. Nu discuta în public despre Laure. Multe dintre cunoştinţele lui nu ştiau de existenţa acesteia.

Mariette făcu o grimasă, în semn de scuză.

— Iartă-mă, rosti ea cu un aer vinovat. Am uitat.

— Nu-i nimic, îi spuse cu bunăvoinţă Ronsard şi o sărută pe frunte, după care dădu mâna cu soţul ei. Tu ce mai faci, Eduard?

— Mulţumesc, bine. Eduard era un bărbat destul de plinuţ, cu chelie în creştetul capului şi cu trăsături acceptabile. De obicei afişa o expresie binevoitoare, mascând în acest fel şiretenia care se citea în ochii lui. Dar tu?

— Tot bine, şi eu. După acest scurt schimb de amabilităţi, Ronsard îşi cuprinse sora pe după mijloc. Arăţi formidabil, îţi vine foarte bine rochia asta.

Femeia zâmbi încântată, mângâind uşor cu palma materialul de un roz strălucitor, care îi sublinia culoarea din obraji.

— Nu ţi se pare prea tinerească?

— Draga mea, dar tu eşti tânără.

— Acelaşi lucru i l-am spus şi eu, interveni Eduard. Pe zi ce trece devine tot mai frumoasă. Deşi complimentul suna destul de siropos, bărbatul părea sincer. După părerea lui Ronsard, devotamentul lui Eduard faţă de Mariette constituia cea mai mare calitate a acestuia.

— A, uite-o şi pe Juliette! strigă Mariette. Vreau să vorbesc cu ea. Femeia îi părăsi grăbită pe cei doi bărbaţi, şi jupa ei flutură de parcă Mariette şi-ar fi luat zborul.

Ronsard şi Eduard se retraseră, păşind alene, ca şi când n-ar fi avut nimic mai important de făcut decât să sporovăiască banalităţi şi să se uite după cunoscuţi.

— Cred că în această seară se află aici întreg guvernul, comentă Ronsard. Parcă pluteşte ceva deosebit în atmosferă.

Eduard ridică din umeri, buzele lui groase deschizându-se într-un surâs neutru.

— Se apropie alegerile, dragul meu prieten. Îşi fac, unii altora, curte. Comerţul s-a dovedit dintotdeauna o activitate foarte interesantă, nu-i aşa? Irakienii vor să cumpere de la noi un sistem informatic extrem de sofisticat şi de scump însă, ca de obicei, americanii se opun cu îndâijire. Economia lor fiind solidă, nu pot înţelege greutăţile existente în alte ţări. Coloşilor noştri industriali nu

le convine ca americanii să-şi bage nasul în afacerile lor. Dacă le-am cere să ne lase în pace. Eduard ridică braţele a neputinţă. Americanii au atât de mulţi dolărei, atât de frumuşei! Ce-am putea face?

— În aparenţă, ceea ce trebuie să facem, rosti sec Ronsard. Niciun francez nu agreează prezenţa americană, care pare să invadeze întreaga omenire. Franţa este franceză şi aşa va rămâne. În ciuda acordurilor impuse, americanii nu pot supraveghea absolut totul. Franţa se declară de acord, iar apoi îşi vede de propriul ei interes. Pragmatismul se află la temelia spiritului franţuzesc. Sigur că ruşii sunt într-o disperată căutare de tehnologie. Din păcate, nu dispun şi de posibilităţile financiare de a o cumpăra. Poate că vor plăti americanii în locul lor. Trăim vremuri interesante, nu-i aşa?

— Extraordinar de interesante. În ultimii zece ani, vechile hotare au dispărut. Politica se află într-o stare de perpetuă mişcare, într-un haotic flux continuu, iar o asemenea atmosferă este foarte favorabilă afacerilor. Instabilitatea reprezintă cel mai puternic stimulent pentru anumite persoane. Bineînţeles că şi ambasadorul Statelor Unite se află aici. Secretarul lui bântuie de colo-colo, cu urechile făcute pâlnie.

Secretarul ambasadorului american era un angajat al agenţiei franceze de contrainformaţii. Toţi se ştiau între ei, şi totuşi, la astfel de evenimente, era transmisă o apreciabilă cantitate de informaţii. Adesea, ofiţerii de contrainformaţii reprezentau sursele de date prin care guvernele încercau să intoxice alte guverne. În definitiv, nimeni nu dorea să provoace o criză politică.

— Ambasadorul şi soţia lui au primit în vizită o prietenă de familie, mai spuse Eduard. Este vorba despre fiica unei bune prietene de-a doamnei Theriot. Este o tânără de-a dreptul încântătoare. Ştii şi tu, la manifestările acestea mondene te întâlneşti mereu cu aceleaşi feţe; orice nouă apariţie este o bine venită variaţie.

Ronsard era bărbat. Era mereu interesat de orice tânără încântătoare, cu condiţia să nu fie mult prea tânără. Pe el nu-l interesau adolescentele care chicoteau mai tot timpul.

— Să mi-o arăţi şi mie, rosti el într-o doară.

Eduard privi cu luare-aminte împrejurul său.

— Uite-o, spuse el. Acolo, lângă geam. Bruneta aceea, îmbrăcată în alb. Are cei mai frumoşi ochi din lume.

Ronsard o luă în colimator pe tânără în chestiune. Stătea lângă doamna Theriot, afişând un zâmbet care izbutea să fie în acelaşi timp şi politicos şi atrăgător, ascultându-l pe ministrul de Finanţe, care probabil că îi ţinea o lungă prelegere despre subiectul lui favorit, şi anume, cursele de cai.

Ronsard oftă prelung, în semn de mare admiraţie. Eduard nu exagerase cu nimic, femeia era într-adevăr încântătoare. Nu frumoasă, nu spectaculoasă, ci. încântătoare. Nu se îmbrăcase cu gândul de a

atrage atenţia asupra ei, dar în ciuda acestui fapt reuşea cu succes s-o facă. Poate datorită delicatei demnităţi din atitudinea ei, în combinaţie cu acei ochi într- adevăr uluitori. Chiar de la distanţa la care se afla, Ronsard putea aprecia drept corect comentariul pe care îl făcuse Eduard în legătură cu ochii tinerei femei; erau imenşi şi negri ca smoala, genul de ochi în care s-ar fi putut uita un bărbat fără a-şi mai da seama ce spune. Rochia albă, simplă, lipsită de orice ornamente, îşi datora farmecul croielii absolut impecabile. Tenul femeii era palid, atât de palid încât Ronsard nu şi-ar fi închipuit că ea s-ar fi putut îmbrăca în alb, fără să arate spălăcită. Şi totuşi, acea culoare părea să accentueze delicatele nuanţe de roz din obrazul ei, sugerând fierbinţeala sângelui ce pulsa sub pielea catifelată.

Femeia era subţirică, dar nu slăbănoagă, aşa cum era la modă în ultima vreme. Rochia scotea în evidenţă nişte şolduri frumos rotunjite, iar sânii, chiar dacă nu erau foarte mari, aveau o formă cât se poate de atrăgătoare. Tânără purta un şirag de perle potrivit de lung, care se asorta cu brăţara de pe încheietura mâinii drepte şi cu cerceii. În clipa aceea ea se întoarse; şiragul de perle se balansă într-o parte, încadrându-i sânul stâng. Cu un gest reflex ea readuse şiragul la poziţia iniţială, însă în scurtul interval cât durase imaginea anterioară, Ronsard simţise un fior în măruntaie.

— Este căsătorită? se interesă el.

— E văduvă, îl încunoştinţă Eduard.

În clipa următoare, orchestra atacă un pasaj vioi din muzica lui Beethoven, deoarece nu începuse încă dansul. Ronsard observă cum încântătoarea văduvă întoarce capul spre muzicanţi, şi ascultă cu o expresie atentă acordurile melodiei. Câteva clipe rămase nemişcată şi în privirea ei răzbătu o mare tristeţe. Apoi întoarse capul către un membru al guvernului, îi spuse câteva cuvinte, şi se aplecă spre doamna Theriot, căreia păru a-i şopti ceva. Doamna Theriot atinse, plină de compasiune, braţul tinerei văduve. Apoi tânără se îndepărtă şi ieşi pe uşile deschise ale terasei.

Ronsard nu ştia când rămăsese văduvă, însă era evident faptul că muzica îi trezise o dureroasă amintire. După părerea lui, tinerele triste trebuia întotdeauna consolate.

— Scuză-mă, îi spuse el lui Eduard şi porni să traverseze sala de bal.

Traversarea se dovedi foarte dificilă deoarece toţi voiau să stea de vorbă cu el. Femeile îl strigau şi îi zâmbeau languros. Strânse mâini, sărută obraji şi se eschivă cu graţie, cu ochii aţintiţi asupra uşilor verandei. Ministrul de Finanţe, cu care ea vorbise puţin mai devreme, părea cuprins de un freamăt şi, în cele din urmă, găsi curajul necesar pentru a se apropia şi el de uşile deschise, însă Ronsard reuşi să i-o ia înainte.

— Drăguţ din partea dumitale că ai o asemenea intenţie, dar nu este cazul, îi şopti el.

— Aaa. Bărbatul clipi descumpănit când îl văzu pe Ronsard. Da, desigur.

Ronsard ieşi pe terasă, în calda noapte pariziană. Dalele acesteia erau luminate indirect, prin ferestrele din spatele lui, cât şi de felinarele atârnate în arborii ornamentali din grădină. Pe terasă se aflau câteva măsuţe cu scaune, destinate celor care doreau să ia o gură de aer proaspăt şi să scape de zgomotul din sala de bal.

Tânără văduvă şedea cu mâinile în poală, la una dintre mese, privind fără ţintă spre grădină. Nu plânsese, constată Ronsard după ce se apropiase, încet dar sigur, de ea. Femeia îşi păstrase stăpânirea de sine, cu toate că lui i se părea că era gata-gata să izbucnească în lacrimi. Gura ei avea acea arcuire tristă şi delicată care îl făcea să-şi dorească să o sărute, pentru a-i readuce zâmbetul pe buze. Nişte buze atât de dulci ar trebui să zâmbească mereu, îşi zise Ronsard.

— Bună seara, rosti el în engleză, cu un glas blând. Uşoara tresărire îi demonstră faptul că tânără văduvă nu-şi dăduse seama de apropierea lui. Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

Tânără îl privi cu ochii ei mari şi negri. Părea atât de tristă, atât de singură şi de vulnerabilă. Ronsard o văzu adunându-se şi căutându-şi refugiul în expresia amabilă la care probabil că fusese învăţată încă din fragedă copilărie să apeleze.

— Nu-i nimic, spuse ea, dând să se ridice în picioare. Avea o voce joasă şi melodioasă, fără acel enervant ton nazal specific americanilor. Tocmai voiam să mă întorc în sală.

— Nu, nu vreau să te deranjez, rosti el repede, atingându-i uşor braţul. Ronsard se comporta întotdeauna cu delicateţe faţă de femei şi multe erau sensibile la acest tratament, de parcă n-ar fi avut parte în viaţa lor de suficientă blândeţe. Şi totuşi, tânără văduvă părea puţin şocată de faptul că el o atinsese, căci se retrase aproape imperceptibil. Te-am văzut ieşind şi mi s-a părut că eşti. tulburată. Trebuia să fie precaut şi să-i înlăture neîncrederea.

Timp de câteva clipe ea nu scoase o vorbă. Întoarse capul şi se uită spre grădină. Ronsard îi admiră linia elegantă a gâtului. Apoi femeia vorbi din nou:

— Melodia aceea mi-a trezit nişte amintiri.

Asta fu totul. Fără amănunte, fără explicaţii. El sesiză că nu dorea să-i ofere informaţii cu caracter personal. De obicei femeile reacţionau încercând să-i atragă cumva atenţia. Lipsa totală de reacţie a tinerei văduve îl incită.

— Numele meu este Louis Ronsard, se prezentă el, aşezându-se pe scaunul alăturat.

— Încântată de cunoştinţă, răspunse ea cu politeţe. Eu sunt Niema

Jamieson.

— Niema. El îi rosti numele rar, savurându-i sonoritatea. Ce nume frumos şi neobişnuit!

Pe buzele femeii flutură un surâs timid.

— Chiar prea neobişnuit, câteodată. Puţini sunt cei care-l pronunţă corect; dacă îl văd scris, de obicei îl pronunţă „Ni- ima", în loc de „Na-ima" - iar când îl aud rostit, nu ştiu cum să-l scrie. Când eram copil, îmi doream ca mama să mă fi botezat Jane sau Susan, adică cu un nume obişnuit.

— Este un nume moştenit din familie?

— Nici vorbă, spuse ea; zâmbetul i se transformase într-un chicotit. Ronsard constată cu satisfacţie schimbarea stării ei de spirit, de la tristeţe la veselie. Mamei i-a plăcut cum sună numele Naomi, dar nu el în sine. Aşa că a tot înlocuit vocalele, până ce a găsit combinaţia care i-a plăcut şi astfel a fost născocit numele meu, Niema.

— Mi se pare încântător.

— Mulţumesc. Eu m-am obişnuit cu el. Niema aruncă o privire către sala de bal. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu dumneata. Cred că acum ar trebui să.

— Sigur că da, rosti bărbatul, ridicându-se în picioare. Dumneata nu mă cunoşti şi nu te simţi bine doar în compania mea. Ronsard făcu o mică pauză pentru a-i oferi femeii posibilitatea de a obiecta la adresa afirmaţiei sale, însă Niema n-o făcu. Îmi rezervi un dans, domnişoară Jamieson? Folosise în mod intenţionat cuvântul domnişoară, pentru a-i da ocazia de a-i spune că este văduvă.

— Doamnă, îl corectă ea în limba franceză, iar Ronsard rămase plăcut surprins de accentul ei. Îl deranjă însă faptul că femeia nu-i spusese că este văduvă; dacă ar fi fost interesată de persoana lui ar fi făcut-o.

Interesul lui Ronsard pentru Niema crescu. În ultima vreme, avea rareori ocazia să se bucure de plăcerea efortului de a cuceri o femeie. Femeile îl doreau mult prea mult şi îi cădeau la picioare, ceea ce nu-l deranja, însă uneori simţea, ca oricare bărbat, nevoia de a se bucura de plăcerile vânătorii.

Întrebarea lui rămăsese o vreme fără răspuns. În cele din urmă, Niema îi spuse:

— Da, bineînţeles, dar în tonul ei politicos nu era nici urmă de interes faţă de persoana lui.

Ronsard se simţea în acelaşi timp jignit şi amuzat. Poate că fusese prea răsfăţat de femei. Oricum el ştia că este un bărbat atrăgător, însă cu toate acestea femeia părea total dezinteresată în ceea ce îl privea.

Ronsard îi oferi cu politeţe braţul, pe care ea i-l luă cu graţie. Ronsard remarcă faptul că femeia nu se agăţase de braţul lui, nici măcar nu i-l strângea.

Cei doi se întoarseră împreună în sala de bal, atrăgând asupra lor privirile multor perechi de ochi. Ronsard o văzu pe doamna Theriot încruntându-se şi şoptindu-i ceva soţului ei. Oare doamna nu era deloc încântată de faptul că tânără ei prietenă făcuse cunoştinţă cu faimosul traficant de arme?

Ronsard îi zâmbi doamnei Theriot, după care se întoarse către prada lui, şi se înclină cu eleganţă. Ceva din atitudinea lui probabil că o scosese din apatie pe Niema, pentru că aceasta făcu brusc nişte ochi mari şi rămase cu frumoasele ei buze uşor întredeschise. Înainte ca ea să se poată retrage, bărbatul îi sărută mâna, un scurt salut pe care nu-şi permise să- l prelungească.

— Ne vedem mai târziu, îi şopti el.

14

Niema inspiră adânc şi traversă încăperea. Tocmai trecuse un mare hop, mai uşor şi mai repede decât îşi închipuise. În planul iniţial fusese vorba ca Eleanor să o prezinte unor cunoscuţi de-ai lui Ronsard, nu traficantului însuşi. Până la urmă, drumurile lor tot s-ar fi intersectat, însă ar fi putut părea ciudat ca* Eleanor să facă prezentările, fiind de la sine înţeles că ea nu putea dori ca fiica celei mai bune prietene să aibă dea face cu o persoană ca Ronsard.

Din fericire, lucrurile se rezolvaseră mult mai simplu. Cu coada ochiului, ea îl văzuse pe Ronsard stând de vorbă cu o persoană cu care ea făcuse deja cunoştinţă - nu reţinuse numele bărbatului -, iar cei doi îi urmăriseră mişcările. În acel moment, orchestra începuse să cânte o melodie foarte frumoasă, şi Niema inspirată recursese la o magistrală improvizaţie profitând de moment. Se prefăcuse pentru o clipă că se întristează, după care se scuzase faţă de domnul cu o funcţie plicticoasă în cadrul guvernului francez, se aplecase şi îi şoptise lui Eleanor: „Se uită la mine. Mă duc pe terasă."

Sesizând ocazia ivită şi intenţia Niemei de a profita de această ocazie, Eleanor, a cărei măiestrie actoricească era demnă de Hollywood, îşi luase o mină compătimitoare şi o atinsese pe Niema pe braţ - nimic dramatic, dar gestul nu putea să treacă neobservat. Apoi, Niema ieşise pe verandă, se aşezase la o masă şi aşteptase. Cinci minute mai târziu, Ronsard venise singur la ea.

Bărbatul era într-adevăr arătos. Fotografiile, pe care le văzuse Niema, nu se puteau compara cu felul în care arăta în realitate. Era înalt, cu ochii de un albastru închis, uşor oblici, care îi dădeau un aer exotic. Părul său lung şi negru se revărsa în voie peste nişte umeri largi. Vocea îi era joasă şi catifelată, manierele impecabile, iar ochii izbuteau să exprime atât interesul, cât şi compasiunea faţă de tristeţea ei. Un francez frumos şi romantic, întâlnit la o petrecere mondenă, era

suficient pentru ca genunchii oricărei femei să cedeze.

Când Niema ajunse lângă Eleanor, aceasta o apucă de încheietura mâinii şi se aplecă pentru a-i şopti ceva la ureche, încruntându-se în acelaşi timp în direcţia lui Ronsard, de parcă i-ar fi deschis tinerei ochii în legătură cu proasta reputaţie a acestuia.

— Misiune îndeplinită?

Niema se prefăcu mai întâi surprinsă, şi apoi chiar îngrijorată. Ea aruncă o privire fugară spre Ronsard. Da, acesta o privea. Ea întoarse rapid capul în altă parte.

— Mi-a cerut un dans, şopti Niema.

Eleanor, care cunoştea datele problemei doar în linii mari, ştia însă că Niema trebuia să atragă atenţia lui Ronsard asupra ei; ea se întoarse, zâmbind către soţia primului-ministru al Franţei, care se apropia de ele, în timp ce Niema era abordată de un tânăr angajat de la ambasadă, originar din New Hampshire care suferea de dorul locurilor natale. Niema, care nu fusese în viaţa ei în acel stat, nu putea decât să spere că acesta nu-i va pune întrebări la care să nu poată răspunde.

Unica petrecere mondenă la care Niema participase până în acel moment fusese balul de absolvire a liceului. Deşi cei prezenţi se situau mult peste nivelul ei social, ea se simţea foarte bine. Hainele erau mai elegante, gustările mai exotice, oamenii mai sobri şi mai pătrunşi de importanţa persoanei lor, dar în esenţă era vorba despre unul şi acelaşi lucru: conversaţii politicoase, râsete de convenienţă şi o continuă vânzoleală. Politicienii arau întregul salon, în timp ce lobiştii roiau în jurul lor. Fiecare dorea ceva de la celălalt.

Niema constată că reuşea din nou să se exprime fluent în limba franceză, după ce o auzise din nou vorbită. În definitiv, franceza era limba străină pe care o stăpânea cel mai bine. Cu toate acestea, Ronsard îi vorbise în engleză, iar ea îi răspunsese în aceeaşi limbă. Niema aprecia că Ronsard era genul de bărbat care n-ar fi lăsat să-i scape ceva în cursul unei conversaţii, însă dacă ar fi crezut că ea nu înţelege foarte bine limba franceză, poate că ar fi fost mai puţin precaut. Dar Niema nu avea nici cea mai mică intenţie de a ascunde faptul că vorbea franceza, deoarece exista riscul să se dea de gol, caz în care el ar fi devenit suspicios. Trebuia să evite orice gest care ar fi putut trăda interesul faţă de Ronsard. Mai mult chiar, trebuia să-l facă pe el să încerce o apropiere, pentru a nu o bănui nicio clipă că doreşte să fie invitată la vila lui. În acelaşi timp era necesar să-i sugereze că nu era indiferentă la farmecul lui, altfel nu ar fi avut niciun motiv de a accepta o eventuală invitaţie.

În comparaţie cu celelalte femei care-şi manifestau interesul faţă de Ronsard, ea avea să-l incite tocmai prin evidenta lipsă de reacţie. Bărbaţilor le plac provocările, iar Niema tocmai asta avea de gând să-i

ofere.

Începuse dansul şi ea se lăsă condusă pe ring de prima persoană care o invitase, adică de domnul plictisitor cu care vorbise mai devreme. Acesta o strângea în braţe, în timp ce îi ţinea o adevărată conferinţă pe tema cailor de rasă. Niema îi zâmbea, făcând din când în când câte un comentariu favorabil, iar bărbatul se simţea în al nouălea cer.

Următorul partener de dans al Niemei s-a nimerit să fie însuşi ambasadorul, un domn impunător, cu păr argintiu şi un zâmbet mieros, a cărui conversaţie în timpul dansului o făcu pe Niema să se simtă confortabil. El îi vorbea de parcă ar fi fost într-adevăr prieteni de familie, sporovăind cu degajare despre presupuşi amici comuni şi despre o vacanţă pe care familiile lor o petrecuseră cândva împreună, pe vremea când Niema nu era decât o fetiţă. Ea se întrebă dacă nu cumva una dintre caracteristicile funcţiei de ambasador era aceea de a fi un mincinos de înaltă clasă, deoarece bărbatul excela în această privinţă.

După ce se termină dansul, Niema se scuză şi se duse la toaletă, unde întârzie cât mai mult posibil. Nu reveni imediat în sala de bal, ci se amestecă în mulţimea care invadase celelalte încăperi, şi conversă cu persoane care îi fuseseră deja prezentate. Dacă Ronsard ar fi vrut cu-adevărat să danseze cu ea, trebuia s-o găsească.

Şi o găsi. Niema îi simţi mâna caldă atingându-i cotul.

— Mi-ai promis un dans, spuse Ronsard.

Niema mimă o ezitare. Bineînţeles că toţi ştiau cine era şi aşteptau să vadă dacă ea îl va jigni refuzându-l. Observând cum el începe să-şi mijească ochii, Niema rupse tăcerea:

— Eşti sigur că vrei să-ţi asumi riscul de a fi călcat pe bombeuri?

În jurul celor doi se auziră chicote de uşurare. Chipul bărbatului se destinse, şi pe buze îi apăru un zâmbet uşor.

— Bombeurile mele s-ar simţi onorate.

El întinse o mână, indicându-i sala de bal. Niema i se alătură. Orchestra tocmai începuse o melodie mai lentă şi ea îşi dădu seama că bărbatul aşteptase şi alesese în mod special acest moment - sau poate că mituise orchestra.

— Mi-a fost teamă o clipă că o să mă refuzi, continuă Ronsard pe un ton coborât, în timp ce o cuprinse pe după mijloc, conducând-o pe ringul lucios. O ţinea îndeajuns de aproape încât ea să-i simtă căldura trupului şi coapsele care se atingeau din când în când de ale ei.

— N-a lipsit mult, se prefăcu Niema a recunoaşte.

Ronsard o privi amuzat.

— Şi până la urmă, de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că un simplu dans nu-mi poate face niciun rău, răspunse ea cu calm.

— Nici eu nu-ţi pot face vreun rău, spuse el privind-o drept în ochi, după care continuă pe un ton liniştit: Presupun că doamna Theriot te-a prevenit în legătură cu mine.

— Era normal, nu crezi?

— O fi normal, dar nu şi necesar. Nu intenţionez să-ţi fac niciun rău.

Niema tăcu, afişând o expresie nevinovată, în vreme ce bărbatul o purta pe aripile dansului. Ronsard se mişca cu o graţie care făcea ca dansul lor să se desfăşoare parcă fără niciun consum de energie, iar Niema îi mulţumea lui Dumnezeu pentru faptul că părinţii insistaseră ca ea să urmeze în timpul liceului nişte cursuri de dans, deşi ea ar fi preferat să ia nişte lecţii de planorism.

Începu o conversaţie convenţională.

— Eşti în Franţa doar în vizită sau ai fost angajată la ambasadă? o întrebă el.

— Aaa, nu! Niema părea sincer amuzată de această idee. Sunt aici doar în vizită.

— Pentru cât timp?

— Pe durată nedeterminată, mai exact pentru câteva săptămâni.

— E destul de puţin, se alintă el privind-o atât de languros încât o femeie ar fi trebuit să fie oarbă ca să nu remarce.

— Domnule Ronsard...

— Te rog, nu te speria. Dumneata eşti o femeie încântătoare, iar mie mi-ar face o deosebită plăcere să ne mai întâlnim, cât timp vei fi la Paris. Atât, şi nimic mai mult.

— Nu văd rostul. Niema privi undeva în gol, peste umărul lui. Vorbise pe un ton pierdut şi puţin trist.

Ronsard o strânse apăsându-i spatele cu palma. Rochia Niemei avea la spate un decolteu destul de adânc, şi degetele lui îi mângâiară, uşor, pielea.

— Oricând se poate găsi un rost dacă vrei să te simţi bine.

— Se pare că, în ultima vreme, nu prea mai ştiu ce înseamnă să te simţi bine.

— Atunci trebuie să înveţi să te bucuri din nou de viaţă. Niemei îi tremurară buzele, şi în ochi i se citi durerea. Dorinţa Niemei se împlini, deoarece el sesiză starea sufletească pe care o afişa.

— Iartă-mi, te rog, stângăcia, îi şopti bărbatul aplecându-şi capul astfel încât gura lui ajunsese în dreptul tâmplei ei. Nu mi-am dorit nicio clipă să te întristez.

Niema strânse buzele şi îşi înălţă bărbia.

— Orchestra e grozavă, nu? îmi place mult această melodie.

Ronsard acceptă devierea conversaţiei către un subiect monden, însă continuă s-o privească.

Louis Ronsard era în mod evident un bărbat căruia îi plăcea să

curteze femeile. Până acum, îşi zise Niema, am reuşit cu brio să ţin piept tuturor avansurilor lui, fără a-l jigni cu ceva.

Când dansul se încheie, ea îi mulţumi şi vru să plece, dar Ronsard o întrebă:

— Ai mai fost vreodată la Paris?

— Da, bineînţeles.

— A, sperasem să-ţi pot arăta oraşul pentru prima oară.

— Domnule... Niema avu o ezitare de parcă nu şi-ar mai fi găsit cuvintele. Iartă-mă dacă greşesc, dar aş vrea să ştii că nu sunt interesată de niciun gen de aventură. Chiar dacă ocupaţia dumitale n-ar fi fost cea care este, eu tot n-aş fi.

— Dumneata ar trebui să mă ierţi pe mine dacă te-am stingherit cu ceva, o întrerupse el, însă mă simt obligat să recunosc că mi-ar face o deosebită plăcere să petrecem mai mult timp împreună. Mi-ar plăcea să te fac să zâmbeşti din nou, aşa cum ai zâmbit acolo, pe terasă. O femeie superbă ca dumneata n-ar trebui să aibă nişte ochi atât de trişti. Şi chiar dacă nu te voi săruta, tot mi-ar face plăcere să cinăm împreună. Pentru o clipă, Niema rămase surprinsă, dar şi încântată de îndrăzneala lui. Apoi zâmbi satisfăcută că îşi atinsese ţelul. Ronsard întinse un deget spre colţul gurii ei surâzătoare. Zâmbetul acesta este tot atât de minunat ca şi cel de pe terasă. Te rog, acceptă invitaţia mea la cină. Crede-mă, se exagerează mult în legătură cu proasta mea reputaţie.

Niema îl privi cercetător, ca şi cum ar fi încercat să desluşească pe faţa lui care era adevărul. În cele din urmă, spuse pe un ton şovăielnic:

— Nu mi-am mai dat întâlnire cu un bărbat de când soţul meu. Tăcu brusc şi privi în altă parte.

— Am auzit că eşti văduvă, spuse el. Da, m-am interesat despre tine. Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Când s-a petrecut?

Trecuseră cinci ani. Cuvintele acelea îi răsunară în minte, şi tristeţea din ochii ei deveni sinceră. Cinci ani grei.

— Acum doi ani, reuşi ea să articuleze cu vocea gâtuită de amărăciune. Mulţi consideră că a trecut suficient timp ca să nu mai sufăr, însă... nu-i de-ajuns.

Ronsard afişă o expresie tristă.

— Cred că inima are propriul său calendar. Nu trebuie să permiţi nimănui să te zorească. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu voi aştepta nimic de la tine, după o cină luată împreună. Nu va fi decât o seară petrecută într-o companie plăcută. Nimic mai mult. Sau preferi să luăm împreună masa de prânz?

Ea se prefăcu că ezită, după care spuse încet:

— Da, poate că la prânz ar fi...

— Mai lipsit de pericole? îi sugeră el o posibilă continuare.

— Mai lipsit de pretenţii. Nu e chiar ca o întâlnire romantică.

Ronsard chicoti.

— Înţeleg. Aşadar, doamnă Jamieson, refuzi să accepţi invitaţia mea la cină. Atunci, fie, să luăm prânzul împreună.

— Îmi surâde ideea, spuse Niema zâmbind.

Imediat ce ajunse acasă, Ronsard dădu un telefon la vilă, utilizând o linie securizată. Cara îi răspunse imediat, deşi era o oră târzie.

— Apelează, te rog, din nou, la computerul tău, îi spuse el. Vreau să aflu totul despre Niema Jamieson, din New Hampshire. Este văduvă şi prietenă cu familia ambasadorului american, la care se află acum în vizită.

— Cum se ortografiază numele ei?

Ronsard ezită o clipă, după care îşi aminti ceea ce îi spusese Niema despre modul în care mama ei îi găsise numele.

— N-i-e-m-a, rosti bărbatul. Are circa treizeci de ani, părul închis la culoare şi ochii negri.

— Am înţeles. Când vrei să ai datele astea?

— Dimineaţă, la prima oră.

— Mă apuc chiar acum de lucru.

Ronsard închise telefonul şi începu să se plimbe agale prin dormitorul său somptuos. De mult timp nu mai fusese atât de intrigat de o femeie, dar asta nu însemna că trebuia să devină neglijent. Va afla cât de curând dacă Niema Jamieson era, şi în realitate, ceea ce părea să fie. Şi dacă era, atunci el de-abia aştepta să o cucerească. Până la urmă, aproape toate femeile pot fi cucerite, iar el se îndoia că Niema face excepţie de la această regulă.

Ronsard uitase cât de plăcută era postura de vânător de fuste. De multă vreme nu mai simţise acel fior de triumf care îl străbătuse atunci când ea îi acceptase invitaţia de a lua masa de prânz împreună. Îi veni să râdă: cât de mică era victoria, dar cât de cuceritor îl făcea să se simtă. Până la urmă, tot el va aduce zâmbetul de satisfacţie pe faţa văduvei.

Femeia fusese credincioasă, timp de doi ani, memoriei soţului ei, lucru rar în lumea lui. Îşi dădea seama că acest lucru îi trezise un adânc respect faţă de ea şi că o invidia pentru iubirea pe care probabil că o cunoscuse. El nu avusese niciodată parte de o asemenea dragoste. Bineînţeles că o iubea pe Mariette, iar Laure era sufletul lui, însă o iubire romantică, ameţitoare. nu, nu întâlnise aşa ceva, niciodată. Pasiune, da. Dar nu dragoste adevărată, pură. Probabil că n-avea să iubească pe nimeni, niciodată, într-un asemenea fel, că nu era capabil de sentimente atât de profunde. Se întreba dacă nu cumva era mult prea prudent, mult prea precaut, însă ar fi avut mult prea mult de pierdut, ca să-şi permită să devină vulnerabil. Nici măcar de dragul unei femei ca Niema Jamieson.

15

La ora şase dimineaţa, telefonul aflat lângă patul Niemei sună, făcând-o să sară, ca arsă, dintr-un somn adânc. Femeia se rostogoli într-o parte, căutând pe bâjbâite receptorul.

— Alo! Glasul ei arăta în mod evident că posesoarea lui fusese trezită brusc din somn. Niema auzi în receptor un chicotit înfundat.

— Pari foarte vioaie, în dimineaţa asta.

John. Auzindu-i vocea Niema simţi un nod în gât. Se rezemă mai bine de pernă.

— Noi, fluturii nocturni, avem nevoie de cât mai mult somn.

— Şi aripioarele tale au atras atenţia asupra lor?

— Ba bine că nu. Niema căscă. Au avut nevoie doar de câteva minute.

— Ce ţi-am spus eu? Noi, bărbaţii, suntem nişte fiinţe inferioare, ghidate de o unică dar fixă idee.

— Sper că linia telefonică pe care vorbim este una sigură, rosti ea, brusc panicată.

— Dacă n-ar fi sigură, ar însemna că agenţia noastră nu-şi îndeplineşte corespunzător atribuţiile. Toate liniile telefonice ale ambasadei sunt securizate, iar eu vorbesc tot de la un telefon securizat. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat aseară.

Oare de unde ştia John că ea îl cunoscuse pe Ronsard cu o seară înainte?

— Spune-mi, mă urmăreşti? Cum? Unde te afli?

— Bineînţeles că te urmăresc, îi răspunse el calm. Doar nu credeai că, băgându-te în gura lupului, o să te las de una singură. În clipa asta sunt prin apropiere.

Niema înţelese că asta dorise el să-i comunice, dându-i telefon. Şi era îndeajuns. Până să-i audă din nou glasul, nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise, cât de mult îi lipsise provocarea simplei lui prezenţe în preajma ei. Dacă se afla prin apropiere, însemna că ea trebuie să fie cu ochii în patru, deoarece el îşi putea face în orice clipă apariţia. N-ar fi vrut să iasă de sub duş, goală-puşcă, şi să dea nas în nas cu el. Pe de altă parte.

Ooo, nu! îndepărtă gândul încă înainte de a-l duce până la capăt şi începu să turuie despre cele petrecute în seara precedentă.

— M-a urmărit până pe terasă, s-a prezentat şi mi-a solicitat să-i acord un dans. În timpul dansului, mi-a adresat o invitaţie la cină. L-am refuzat. Vom lua împreună prânzul, astăzi la ora unu, la Le Cafe Marly. Ştii cumva unde se află asta?

— În aripa Richelieu a palatului Luvru. Acolo se merge doar ca să vezi şi să fii văzut.

— Şi eu care ziceam că, dacă voi lua împreună cu el prânzul şi nu cina, totul va fi mai discret.

— În niciun caz, la Cafe Marly. Dar de ce încerci tu să fii atât de discretă?

— Deoarece sunt o persoană importantă, o veche prietenă de familie a soţiei ambasadorului şi ar trebui ca cel puţin să-mi fac griji pentru că mă întâlnesc cu un traficant de arme.

— Ronsard se întâlneşte, bine-mersi, cu toate persoanele influente din Paris.

— Da, însă în cazul meu este altceva. Dezinvoltura ei îl făcu pe John să chicotească.

— Şi când te-ai gândit să capitulezi şi să iei şi cina cu el? Dacă am suficient timp, pot aranja ca oameni de-ai noştri să ocupe mesele din jurul vostru, iar a voastră să fie garnisită cu niscai microfoane bine camuflate şi aşa mai departe.

— Nu cred că voi capitula. O să iau cu el doar prânzul, pentru că nu vreau să-l încurajez prea mult.

— Te rog să-l încurajezi suficient de mult încât să te invite la vila lui.

— O să ne împrietenim. Nimic mai mult.

În discuţia lor interveni o pauză, după care, într-un târziu, pe un ton iritat, John zise:

— Dacă îţi închipui că trebuie să te culci cu el, aş vrea să afli că nici prin cap nu mi-a trecut vreodată una ca asta.

— Mă bucură ce aud, pentru că, în toată afacerea asta n-a fost vorba niciodată de sex. Chiar dacă am început să iau acele pastile

anticoncepţionale, aşa cum mi-ai ordonat tu.

Din nou interveni o tăcere stânjenitoare.

— Ţi-am spus să le iei nu pentru că ai dori să ai o relaţie amoroasă, ci în eventualitatea unei situaţii nedorite.

Abia în acel moment, Niema înţelese. Dacă ceva nu se desfăşura conform planului şi era cumva capturată, ar fi putut fi violată.

— Acum am înţeles, şopti ea. Pentru misiunea din Iran nu se pusese problema pastilelor anticoncepţionale, deoarece ea oricum le lua. Ea şi Dallas ar mai fi vrut să aştepte un an sau doi, poate chiar mai mult, înainte de a avea copii.

— Te mai sun eu, spuse John şi închise telefonul.

Niema puse încet receptorul în furcă şi se cuibări la loc în pat, însă somnul îi dispăruse. Creierul lucra febril, aşa cum se întâmplă ori de câte ori stătea de vorbă cu John. Avea nevoie acum de o partidă prelungită de alergare. Cu cât se gândea mai mult la alergare, cu atât mai mult îi surâdea ideea. O va întreba pe Eleanor care era, prin apropiere, cel mai bun loc pentru jogging. Sări din pat şi începu să cotrobăie în căutarea treningului pe care şi-l luase cu ea, pentru orice eventualitate.

Eleanor nu numai că ştia care era cel mai bun loc pentru jogging, ci îi dădu un însoţitor, unul dintre agenţii de pază, care ieşise din schimb. Acesta urma să o însoţească, să-i fie partener de alergare. Niema şi tânărul, tuns scurt, cu figură serioasă, alergară umăr la umăr, până când amândoi deveniră lac de sudoare. În drum spre ambasadă ea îi vorbi risipindu-i crisparea, şi el îi povesti că intenţiona să se căsătorească în timpul viitorului său concediu.

Simţindu-se plină de energie şi în acelaşi timp relaxată de partida de alergare, Niema făcu un duş şi luă un mic dejun frugal, după care se hotărî să meargă la cumpărături. Eleanor îi dădu lista celor mai interesante magazine şi Niema se aventură, de una singură, să colinde oraşul.

Când taxiul o depuse lângă terasa restaurantului Cafe Marly, din Curtea Napoleon, Niema ducea cu ea o sacoşă uriaşă cu cumpărături. Ea privi cafeneaua şi, pentru o clipă, simţi o dorinţă arzătoare ca în locul lui Ronsard să se întâlnească cu John. Apoi alungă din minte acel gând deoarece nu-şi putea permite să uite de misiunea pe care o avea. Trebuia să se concentreze, nu să se gândească la ceea ce făcea sau nu John, sau la cât ar fi fost de frumos să se întâlnească cu el la prânz sau la cină. „Iar m-a apucat”, mormăi ea nemulţumită.

Alungându-şi din minte toate gândurile în legătură cu John, Niema intră în cafenea. Nu a fost nevoie decât să rostească formula magică „Domnul Ronsard”, că a şi fost condusă la o masă.

Ronsard, care sosise deja, îi zâmbi, se ridică în picioare, îi sărută mâna şi o invită să se aşeze pe scaunul de lângă el.

— Astăzi eşti şi mai frumoasă decât aseară.

— Mulţumesc de compliment. Niema purta o rochie roşie clasică, şi un simplu şirag de perle la gât. Dacă Ronsard era un adevărat cunoscător, şi aşa părea a fi, trebuia să recunoască imediat stilul şi calitatea mărcii Chanel. Niema privi în jurul ei, intrigată. Localul era despărţit, doar de un perete de sticlă, de uimitoarele opere de artă adăpostite de muzeul Luvru.

— Eşti de-a dreptul strălucitoare. Cumpărătorii de felul tău stimulează cu-adevărat dezvoltarea economică a oricărei naţiuni. Ronsard făcu un gest elocvent către sacoşa plină de cumpărături.

— O femeie n-are niciodată suficient de multe perechi de pantofi.

— Chiar aşa să fie? Dar câte perechi de pantofi ai tu în total?

— În orice caz, nu suficient de multe, spuse ea, pe un ton hotărât, spre amuzamentul bărbatului.

Ronsard avea părul strâns într-o coadă, cu ajutorul unei agrafe circulare din aur. Deşi purta un costum simplu de în în locul smochingului, toate femeile din cafenea îl priveau cu insistenţă. Bărbatul emana un farmec incitant, care atrăgea imediat atenţia.

Chipul unui om ar trebui să-i trădeze răutatea, dacă aceasta ar exista, îşi zise Niema. Răutatea i-ar schimonosi trăsăturile, însă ea nu observase la Ronsard nici cel mai mic semn. Până atunci, el fusese cât se poate de politicos şi de fermecător, dovedind o delicateţe care nu părea câtuşi de puţin simulată.

— Aşadar, zise el, rezemându-se relaxat de spătarul scaunului, spune-mi, te rog, te-a avertizat din nou doamna Theriot în legătură cu mine?

— Bineînţeles. Eleanor ţine la mine.

— Este convinsă că eu pot constitui un pericol pentru tine?

— Crede că tu eşti un personaj cu o reputaţie destul de proastă.

Luat prin surprindere de sinceritatea ei, Ronsard clipi de câteva ori, după care izbucni în râs.

— În cazul ăsta, cum de te afli totuşi aici? Te atrag cumva pericolele? Sau crezi că mă poţi aduce pe calea cea bună?

— Niciuna, nici alta, zise ea privindu-l cu seriozitate. Poţi tu să fii un bărbat foarte drăguţ, însă eu nu te pot aduce pe nicio cale. De altfel, pentru mine nu reprezinţi nici cel mai mic pericol.

— Ar trebui să mă simt jignit de această afirmaţie categorică, şopti el. Mi-aş dori să reprezint un pericol pentru tine, într-un anume sens. Cred că l-ai iubit foarte, foarte mult.

— Mai mult decât ar putea exprima cuvintele.

— Cum era?

Pe faţa Niemei se ivi un zâmbet.

— Era... ooo, în unele privinţe, era un bărbat cu totul ieşit din comun, iar în altele, semăna cu majoritatea bărbaţilor. Se tăia când se

rădea, îşi lăsa hainele pe jos când se dezbrăca, îi plăcea să navigheze cu iahtul, pilota propriul său avion, urma cursuri de prim ajutor, dona sânge în mod regulat, vota la toate alegerile. Râdeam, ne certam şi ne făceam planuri, la fel ca toate cuplurile căsătorite.

— A fost norocos, să fie atât de iubit.

— Eu am fost cea norocoasă. Dar tu? îl întrebă ea. Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu. N-am avut norocul ăsta. Bărbatul ridică din umeri. Poate cândva, în viitor. Din tonul lui se putea însă ghici că o să se căsătorească doar atunci când va face plopul pere şi răchita micşunele.

— Mie nu-mi vine să cred că proasta ta reputaţie le sperie pe femei, îl tachină ea. Toate cele aflate aici se tot uită lung la tine.

Ronsard nu privi în jurul lui, aşa cum ar fi făcut majoritatea bărbaţilor, ca să vadă dacă acest lucru era adevărat.

— Sunt singur pentru că aşa vreau eu. Aseară mă gândeam că n-am avut niciodată, pentru nimeni, sentimentele pe care le-ai avut tu - şi încă le mai ai - pentru soţul tău. Într-un fel, mi- ar plăcea să iubesc pe cineva atât de mult, însă pe de altă parte sunt foarte bucuros că nu se întâmplă acest lucru. Dar de ce îţi mărturisesc ţie toate astea? se întrebă el, cu voce tare. Dacă îţi spun că mă îndoiesc că te voi iubi, nu voi reuşi să te conving niciodată să accepţi o legătură amoroasă cu mine.

— Fii liniştit, râse Niema bătându-l uşor pe mână. Oricum, nu mă gândeam la o legătură amoroasă.

— Dar mie mi-ar plăcea să se întâmple aşa ceva între noi, îi zâmbi el şăgalnic.

Niema scutură din cap amuzată.

— Nu se va întâmplă una ca asta. Eu nu pot să-ţi ofer decât prietenia mea.

— În acest caz, m-aş simţi onorat să-ţi fiu prieten, dar nu voi înceta să sper la mai mult.

Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Ronsard ţinea în mână teancul de hârtii în care se aflau datele pe care i le trimisese Cara prin fax. Le răsfoise în grabă atunci când le primise, iar acum începu să le studieze cu atenţie. În legătură cu Niema Jamieson, nu se afla acolo nimic care să-i trezească vreo suspiciune. Femeia era din New Hampshire, urmase un exclusivist colegiu de fete, se căsătorise la douăzeci şi patru de ani şi rămăsese văduvă la douăzeci şi opt. Soţul ei îşi pierduse viaţa într-un accident nautic. Cei doi fuseseră menţionaţi de câteva ori în paginile presei mondene, de obicei sub titlul de „cuplu ideal”. Niema era exact ceea ce i se păruse a fi, adică o raritate în lumea în care se învârtea el.

Ronsard o plăcea. Femeia era surprinzător de directă şi de sinceră, însă nu manifestase niciun strop de maliţiozitate, într- un fel, era chiar

încântat de faptul că Niema nu se arătase interesată sentimental de el. Încă îşi dorea să se culce cu ea, ştiind că n-ar fi ridicat pretenţii ulterioare. Acceptase să ia prânzul cu el, şi atâta tot. Apoi se înapoiase cu taxiul la ambasadă, fără a-i da de înţeles că ar mai aştepta şi alte invitaţii din partea lui, ceea ce îi întărise hotărârea de a-i da şi alte întâlniri. Ronsard o invită din nou la cină, însă ea îl refuză. La insistenţele lui, până la urmă ea acceptase să mai ia încă o dată prânzul, între patru ochi.

Sună telefonul, pe linia privată, şi Ronsard ridică absent receptorul.

— Ronsard.

Era Cara.

— Te-a căutat Ernst Morrell.

Bărbatul făcu o grimasă. Pe Morrell nu-l agreea şi nici nu avea încredere în el, însă prin natura afacerilor lui, avea zilnic de-a face cu tot felul de fanatici, dezechilibraţi mintal şi asasini. Morrell era, probabil, cel mai rău dintre toţi. El conducea o mică, dar extrem de activă organizaţie teroristă şi avea o adevărată pasiune pentru bombe; pusese una într-un spital din Germania, ucigând şase pacienţi, drept pedeapsă pentru cooperarea Germaniei cu Statele Unite, în cadrul unei acţiuni militare îndreptate împotriva Irakului.

— Şi ce voia?

— A auzit şi el despre explozibilul RDX-a. Îl vrea.

Ronsard înjură. Mai întâi Temple, iar acum şi Morrell.

Deşi nu-şi făcuse iluzii că nu vor exista scurgeri de informaţii cu privire la RDX-a, Ronsard nu se aşteptase ca acest lucru să se întâmple chiar atât de repede. El şi cu producătorul materialului stabiliseră *o înţelegere: Ronsard urma să fie unicul distribuitor al noului amestec. O asemenea exclusivitate le-ar fi asigurat un profit imens, cel puţin până în momentul în care şi altcineva ar fi ajuns în stare să producă un exploziv similar. El unul nu spusese nimănui nimic, deoarece produsul nu fusese definitiv pus la punct. Valoarea lui ar fi crescut dacă ar fi fost mai fiabil şi nu ar fi avut nefericita reputaţie de a se autodetona înainte de momentul prevăzut. În consecinţă, producătorul era, în mod logic, responsabil pentru faptul că numai cine nu voia nu ştia despre existenţa lui RDX- a.

Din câte îşi dădea seama se părea că partenerii săi se hotărâseră să renunţe la marile profituri viitoare, în schimbul unui câştig imediat. Ronsard oftă. Să-i ia dracu'. El avea să-şi încaseze procentul din tranzacţii şi să-i avertizeze pe cumpărători că produsul nu era suficient de fiabil. Trebuia să- şi protejeze afacerile, din moment ce producătorii se dovediseră atât de înguşti la minte.

— Şi când îl vrea? o întrebă el pe Cara, frecându-se cu un deget între sprâncene, acolo unde brusc îi apăruse o durere ascuţită.

— Nu mi-a spus. Vrea să discute personal cu tine.

— A lăsat vreun număr de telefon la care să-l pot găsi?

— Da, şi a adăugat că-l mai poţi găsi acolo doar în următoarele trei sferturi de oră. Lucrul nu era neobişnuit, cel puţin în ce privea cele mai eficiente grupări teroriste care se mutau frecvent şi lăsau intervale scurte de timp în care puteau fi contactaţi. O astfel de tactică reducea în mare măsură şansele ca aceştia să poată fi localizaţi.

Ronsard îşi notă numărul de telefon pe care i-l dictă Cara şi, imediat ce încheie convorbirea cu ea, începu să-l formeze. Remarcă faptul că era un număr de telefon din Londra. După câteva apeluri, la celălalt capăt al firului cineva ridică receptorul.

— Brutăria! Acel unic cuvânt fusese rostit cu un puternic accent.

Ronsard rosti şi el un singur cuvânt - numele său. După jumătate de minut de tăcere, o altă voce spuse cu entuziasm:

— Da' văd că eşti extrem de prompt, prietene.

Morrell era un bărbat solid, cu pieptul foarte bombat, dar cu o voce nepotrivit de subţirică. El vorbea ca şi cum ar fi scuipat cuvintele, încercând să contrabalanseze subţirimea glasului cu o mare viteză în exprimare.

Ronsard nu era şi nici nu va fi vreodată prieten cu Morrell.

— Din ceea ce mi s-a comunicat, am înţeles că ai de gând să faci o comandă.

— Am auzit nişte zvonuri extraordinar de interesante, în legătură cu o nouă reţetă! Aş avea nevoie de o mie de kilograme.

O mie de kilograme! Ronsard ridică din sprâncene. Era suficient pentru a distruge întreaga Londră, dar bineînţeles că Morrell n-avea să folosească întreaga cantitate într-un loc. Nu, va provoca dezastre în toată lumea civilizată, şi poate că va vinde la rândul său, altor amatori, o parte din noul amestec.

— O asemenea cantitate va costa foarte mult.

— Unele lucruri merită să le achiziţionezi, indiferent de preţ.

— Te previn că reţeta nu este încă finalizată.

— Cum adică nu este finalizată?

— Rezultatul obţinut nu este fiabil în proporţie de sută la sută. Produsul nu este foarte stabil.

— Aaa!

Pe fir se lăsă liniştea, în timp ce Morrell rumega cele auzite. Nicio persoană sănătoasă la minte n-ar fi acceptat să aibă de-a face cu un material exploziv care putea să se autodetoneze chiar în timpul transportului, însă, îşi zise Ronsard cu un umor macabru, sănătatea mintală nu era o calitate a acestor oameni.

— Şi care ar putea fi consecinţele?

— O manevrare dificilă şi nesigură. De exemplu, dacă este scăpat pe jos.

Deci, dacă se folosea RDX-a într-un avion, trebuia ţinut într-un bagaj de mână, pentru a-l putea supraveghea - adică putea fi folosit într-o misiune sinucigaşă, sau se folosea un curier neavizat, ca în cazul zborului Delta 183.

— Anumite riscuri trebuie să fie asumate, rosti în cele din urmă Morrell, gândindu-se că nu va manipula el personal explozibilul respectiv.

— Mai există încă o problemă.

— Prea multe probleme! De data aceasta Morrell părea de-a dreptul iritat, asemenea unui copil căruia i s-a stricat jucăria preferată.

— Reţeta trebuie utilizată într-o anumită limită de timp, în caz contrar...se va comporta într-un mod absolut imprevizibil. Sincronizarea trebuie să fie perfectă.

— Am auzit, prietene, am auzit! Este o reţetă foarte interesantă.

— Va fi dificil de manipulat o cantitate de o mie de kilograme.

— O persoană pricepută poate duce la bun sfârşit chiar şi o sarcină atât de dificilă. Când poate fi gata transportul?

Această întrebare îi spunea lui Ronsard că Morrell îşi alesese deja ţintele şi că ele urmau să fie lovite aproape simultan, deşi el nu dispunea de suficienţi oameni, pentru a se descurca. Nu-i mai puţin adevărat că din când în când, diversele organizaţii cooperau între ele, mai ales dacă aveau duşmani comuni.

Ronsard spuse:

— În clipa asta, nu ştiu cu certitudine. Este vorba de o cantitate foarte mare; poate că producătorul nu dispune în clipa de faţă de cantitatea solicitată. De fapt, Ronsard era sigur de acest lucru.

— Sunt dispus să ofer o sumă foarte mare, dacă reţeta va fi gata în două săptămâni.

— Voi transmite producătorului propunerea ta.

— Bine, foarte bine! Te sun mâine.

Ronsard era furios. Faptul că produsul fusese pus atât de repede pe piaţă făcuse să crească nu numai riscurile fabricantului, ci şi cele ale intermediarului, care era el. Bineînţeles că asemenea riscuri sporite se cereau compensate.

Apoi, prin minte îi trecu o idee năstruşnică. El ştia că producţia era încă redusă şi cu greu se putea acoperi o comandă de o mie de kilograme; în plus, nu ştia ce cantitate dorea, la rândul lui, Temple. Ce ar fi dacă i-ar lăsa, pe Temple şi pe Morrell, să hotărască singuri cine va lua primul? Cei doi trebuia să aibă o explicaţie, cum se spune în westernuri. Da, cu siguranţă că aşa ceva ar fi cât se poate de nostim.

Veste trei zile dau o petrecere acasă la mine, îi spuse Ronsard Niemei câteva zile mai târziu, în timp ce se plimbau printr-un părculeţ liniştit. Acasă la mine, adică la sud de Lyon, în regiunea Rhone-Alpes. Peisajul e încântător, iar casa mea foarte confortabilă. Mi-ar face mare

plăcere dacă ai accepta să vii şi tu la această petrecere.

Niema continuă să meargă în tăcere alături de el. Coroanele copacilor îi apărau de soarele fierbinte al verii, iar păsărelele ciripeau, deasupra capetelor lor. Nu erau numai ei în acel părculeţ. Guvernante şi tinere mămici supravegheau copii de toate vârstele, care ţipau rostogolindu-se prin iarbă. Mai mulţi alergători străbăteau aleile, solitari sau câte doi. Îndrăgostiţii se plimbau mână-n mână, oprindu-se din când în când pentru a se săruta. Oameni în vârstă şedeau pe bănci, jucând table sau pur şi simplu odihnindu-se. Dulcele parfum al florilor îmbălsăma aerul cald.

— Văd că eziţi să-mi răspunzi, spuse, după o vreme, bărbatul. Îţi faci griji că doamna Theriot nu va fi de acord?

— Nu numai asta, ci şi impresia că vrei de la mine nu doar o prietenie platonică. Am impresia că n-ai renunţat încă total la speranţa că. ăăă, că poate mă voi răzgândi.

— Bineînţeles că sper în continuare. Doar sunt bărbat şi pe deasupra francez. Mi-ar plăcea să mă culc cu tine, însă apreciez compania ta chiar dacă nu facem dragoste. Tu nu îmi ceri să-ţi fac diverse servicii şi nici nu râvneşti la averea mea. Îţi dai seama cât de puţini oameni asemenea ţie există în viaţa mea?

— Viaţa ta este aşa cum ţi-ai clădit-o. Niema îl privi. Nu pot să te compătimesc.

Surâzând, el o luă de mână.

— Uite, vezi? Exact la asta mă refeream. Spui întotdeauna ceea ce gândeşti.

— Nu întotdeauna. Sunt prea politicoasă ca s-o fac.

Zâmbetul bărbatului se transformă într-un chicotit.

— Te gândeşti la ceva rău în legătură cu mine?

— Bineînţeles. Ştii ce părere am despre ocupaţia ta.

Femeia sesiză în ochii lui o expresie enigmatică, dar aceasta dispăru înainte ca ea să o poată descifra.

— Cu toţii facem doar ceea ce trebuie să facem.

— Nu toţi. Unii fac numai ceea ce pot să facă.

— Există vreo diferenţă între „a trebui” şi „a putea”?

— Mie mi se pare că există. Oamenii spun că fac ceea ce trebuie să facă, atunci când, procedând într-un anume fel, produc cuiva rău. Cei care fac ceea ce pot de obicei fac numai bine.

— Este doar o chestiune de semantică, ridică Ronsard din umeri. Dar poate că ai dreptate. Eu am făcut o alegere atunci când eram tânăr, iar acum nu am dreptul să mă plâng. Poate că aş fi avut şi alte opţiuni, dar în acel moment, la vârsta pe care o aveam, nu le-am văzut. În circumstanţe identice, probabil că aş face şi astăzi aceeaşi alegere.

În glasul lui nu se desluşea urmă de regret, ci doar o acceptare

conştientă a situaţiei. Nu-şi punea cenuşă în cap pentru greşelile pe care le făcuse; nu avea nicio angoasă, nicio frământare sufletească. O apucase pe o anumită cale şi de atunci nu mai privise înapoi.

Niema ar fi vrut să-l întrebe de ce făcuse acea alegere, dar răspunsul se impunea de la sine: pentru bani. Avusese nevoie de bani şi alesese această modalitate pentru a-i obţine. Nu mai conta motivul; el se situase, prin propria-i voinţă, la graniţa dintre legalitate şi ilegalitate. Nu putea să nu-i placă, dar în acelaşi timp nu avea niciun fel de remuşcare că se afla în faţa lui sub o falsă identitate. Ronsard rămânea un adversar, oricât de prietenos şi de fermecător ar fi fost.

— Lăsând la o parte natura profesiei mele, continuă Ronsard, eu încă aştept un răspuns la invitaţia mea.

— O petrecere acasă la tine. Era exact ceea ce dorise John, dar în glasul ei nu se putea observa urmă de entuziasm. Şi câte persoane vor fi invitate la această petrecere?

Întrebarea ei îl făcu pe Ronsard să zâmbească din nou.

— Te întrebi dacă nu cumva va fi o petrecere în doi, lucru pe care eu l-aş prefera. Cred că am invitat înjur de o sută de persoane.

— Asta înseamnă că vila ta este mai mult decât confortabilă.

— Poate că am subevaluat-o puţin. Există două aripi separate pentru oaspeţi, şi fiecare poate găzdui cincizeci de persoane, astfel încât nu vor sta toţi sub acelaşi acoperiş.

— Ceva mă face să cred că acoperişul casei tale este foarte mare.

— Da, aşa este, ai dreptate. Te rog să nu-mi porţi pică pentru acoperişul meu.

— Sunt convinsă că este un acoperiş foarte drăguţ, râse Niema. Poţi să-mi spui cine sunt ceilalţi oaspeţi?

Lui Ronsard îi străluciră ochii.

— Nu mi-ai pune o asemenea întrebare, dacă nu te-ai gândi să-mi accepţi invitaţia, rosti el mulţumit. Pe cei mai mulţi i-ai cunoscut la balul dat de primul-ministru.

Pe cei mai mulţi, dar nu pe toţi. Cu siguranţă că unii dintre oaspeţii lui nu puteau fi invitaţi la petrecerile oficiale. Era o lume cinică, în care cei care făceau legile se amestecau în culise cu cei care le încălcau. John urma să fie şi el prezent acolo, ca unul dintre reprezentanţii celor din urmă. Niema se întrebă dacă el va fi surprins de prezenţa vreunuia dintre oaspeţii lui Ronsard. Nu, nu va fi surprins. Probabil că îi cunoştea pe toţi.

— Te rog, spune da, o imploră Ronsard. Nu voi mai rămâne mult la Paris, iar tu s-ar putea să pleci înainte ca eu să mai trec pe-aici.

— Accept, spuse ea suspinând. Probabil că după aceea voi pleca acasă. N-ar fi potrivit să vin la tine în vizită, şi după aceea să mă întorc din nou la ambasadă. N-aş vrea să fac nimic care ar putea pune în pericol cariera lui Albert.

Continuară să se plimbe în tăcere. Poate că lui nu-i plăcea să i se spună că asocierea cu numele lui putea atrage repercusiuni foarte neplăcute asupra carierei altor oameni, însă Niema nu intenţiona să-i vorbească pe ocolite. Avea de îndeplinit o misiune şi până în acel moment instinctele ei nu dăduseră greş. Atâţia oameni îl storceau de bani şi atâtea femei alergau cu limba scoasă după el, încât simplul fapt că ea nu se pretase la aşa ceva îl făcea s-o considere o fiinţă cu totul deosebită.

— Aşadar, nu ne vom mai revedea după ce vei pleca de la petrecerea mea, spuse el cu un zâmbet trist. Nu cred că ne învârtim în aceleaşi cercuri.

— Într-adevăr. Nu ne învârtim chiar în aceleaşi cercuri.

— În cazul ăsta, este cu atât mai important pentru mine să vii la această petrecere. Ţin neapărat să cunoşti pe cineva.

— Am fost invitată, îi spuse ea lui John în dimineaţa următoare, când acesta îi telefonă.

— Perfect. Şi când pleci?

— Poimâine.

— Eu voi ajunge acolo cu o zi mai târziu. În seara respectivă, va avea loc o petrecere simandicoasă; probabil că îmi voi face apariţia chiar în timpul acelei petreceri.

— Dar de unde ştii programul? Şi de ce vrei să ajungi în toiul petrecerii?

— Pentru că atunci atenţia tuturor va fi dispersată, mă refer aici şi la cea a lui Ronsard. Asta îmi va oferi doar un mic avantaj, însă contează şi cel mai nesemnificativ detaliu. Nu cunoaştem măsurile lui de securitate, schiţa casei sau programul său, aşa că vom fi nevoiţi să ne descurcăm
bazându-ne pe inspiraţia de moment. Nu uita că, din prima clipă, eu îmi voi pierde capul după tine, ca astfel să avem o scuză pentru a fi împreună.

— Văd că mă transform treptat într-o adevărată zeiţă a dragostei, murmură Niema. Bărbaţii înnebunesc după mine, pe capete.

John râse încetişor.

— Poate că ţi-ai descoperit abia acum adevărata vocaţie.

— Care vocaţie? Aceea de a-i înnebuni pe bărbaţi?

— Eu cred că s-ar putea să înceapă să-ţi placă.

— Depinde de vraja cu ajutorul căreia izbutesc să-i înnebunesc.

— Atunci, ne vedem peste trei zile.

Ronsard plecă la vila lui din sudul Franţei, aşa încât, pentru prima oară de când se cunoscuseră, Niema nu mai luă împreună cu el masa de prânz. Mulţumită de timpul suplimentar care îi fusese în acest fel pus la dispoziţie, ea îşi petrecu o bună parte din zi asamblând dispozitivele de care urma să aibă nevoie la reşedinţa lui Ronsard.

Şeful biroului CIA din cadrul ambasadei se dovedi a fi de mare ajutor în procurarea unor emiţătoare miniaturale, a bateriilor aferente şi a cablurilor de care avea nevoie. Dacă omul avea întrebări, în orice caz nu i le adresă ei. Niema ştia că el trebuise să fi lămurit totul cu Langley, de aceea se arăta atât de cooperant.

Probabil că nu i se spusese nimic în legătură cu misiunea ei în Franţa, însă i se ceruse să facă rost, cu promptitudine, de orice ar fi avut nevoie ea; contingentul CIA cu sediul la Paris nu ştia nici măcar că ea se întâlnise cu Ronsard, doar dacă vreunul dintre agenţii CIA şi-ar fi autoasumat sarcina de a o urmări într-o zi. Pentru toţi ea era o prietenă de familie, aflată în vizită la ambasador şi la soţia acestuia.

Până la Lyon erau aproximativ trei sute de kilometri, distanţă mai mare decât cea pe care ar fi preferat Niema să o străbată la volanul unui automobil. În consecinţă, ea îşi cumpără un bilet de avion şi sună la numărul de telefon pe care i-l dăduse Ronsard, pentru a stabili detaliile sosirii sale la Lyon.

Niema era nerăbdătoare să ajungă la faţa locului, să cerceteze amplasamentul ca să-şi dea seama cu ce avea de-a face, şi pentru a putea să-şi contureze în minte un plan de acţiune şi deciziile care se impuneau. Fiind în postura unei persoane cu un statut social deosebit, se cădea să se comporte în consecinţă. Niema voia să facă altceva decât să meargă la cumpărături şi să participe la petreceri mondene.

În ziua în care a zburat de la Paris la Lyon, vremea a fost minunată şi călătoria s-a desfăşurat fără incidente. Pe aeroportul din Lyon a întâmpinat-o un bărbat blond, tuns scurt, îmbrăcat într-un elegant costum gri. Omul nu a rostit mai multe cuvinte decât era strict necesar şi s-a dovedit foarte eficient. El i-a cărat Niemei bagajul, a condus-o către un Jaguar argintiu şi a instalat-o pe confortabila banchetă din spate.

După ce maşina a ieşit pe autostradă s-a îndreptat către est, în direcţia oraşului Grenoble. Peisajul superb era poate cel mai pitoresc din întreaga Franţă. Deşi era mai cald decât la Paris, sticla fumurie a geamurilor Jaguarului asigura confortul necesar, oprind într-o bună măsură razele soarelui.

Când Niema zări de la distanţă vila lui Ronsard, aproape că rămase cu gura căscată de admiraţie. Bine că purta ochelari de soare, care să-i ascundă uimirea din priviri. În definitiv, se presupunea că era obişnuită cu luxul. Ar fi fost cazul ca John s-o avertizeze la ce trebuia să se aştepte, îşi zise ea.

O alee pavată, încadrată de flori multicolore, urca spre nişte porţi masive încastrate într-un zid de piatră cenuşie, înalt de peste trei metri şi care înconjura întreaga proprietate. Numai piatra utilizată la construirea acelui zid ca de fortăreaţă trebuia să fi costat o avere.

În vreme ce maşina se apropia, porţile culisară lin, iar imediat ce

aceasta trecu de ele, începură să se închidă.

Proprietatea era extrem de întinsă. Niema estimă că avea o suprafaţă totală de peste şaisprezece hectare. Peisajul fusese atât de meşteşugit conceput, încât existau zone din care nu se vedea zidul înconjurător. Casa - o construcţie atât de impunătoare încât Niema se îndoia că ar putea fi denumită doar o simplă casă - avea patru etaje şi două aripi laterale, foarte mari. Marmura de un gri deschis, care placa parterul, îi conferea un aspect plăcut, datorită discretelor striaţii aurii şi roz. Efectul era de-a dreptul uluitor.

În dreapta se înălţa o clădire lungă, cu două etaje, construită într-un stil destul de cazon, însă peisajul înconjurător estompa într-o foarte mare măsură această impresie. În stângă se afla, asemenea unei bijuterii aşezate în mijlocul unui heleşteu, o construcţie care semăna cu o casă. Niema presupuse că acolo era locul la care se referise Ronsard că obişnuia să-şi găzduiască oaspeţii. Era de dimensiunile unui mic hotel şi părea mic doar în comparaţie cu masivitatea clădirii principale.

Traficul ilegal de arme se dovedea a fi o afacere extrem de profitabilă.

Până acum Niema nu avusese niciun indiciu pentru a evalua dimensiunea averii lui Ronsard, însă acum îşi dădea seama de ce îl invidia multă lume.

Peste tot se zăreau oameni - armata personală a lui Ronsard. Niema îşi zise că exista un sistem de semnalare a ierarhiei autorităţii şi a competenţelor diverşilor angajaţi, materializat prin îmbrăcămintea acestora. Cei mai mulţi purtau pantaloni şi cămăşi de culoare verde închis şi erau înarmaţi. Alţii, mai puţini la număr, purtau pantaloni de aceeaşi culoare, cămăşi albe, iar armele le aveau prinse lateral. Cei mai puţini numeroşi erau aceia care, la fel ca şi şoferul Niemei, purtau costume subţiri, de culoare cenuşie.

Invitaţii care sosiseră deja hoinăreau pe aleile grădinii, în haine de zi, comode dar scumpe, croite în stilul pe care Niema îl categorisise dintotdeauna drept „îmbrăcăminte pentru conacul de la ţară”. Câţiva şedeau pe o terasă laterală, savurând cocteiluri. Şase dintre cei mai activi se aflau pe terenurile de tenis, unde asudau sub soarele care îi sleia de puteri.

Ronsard coborî scările largi şi veni zâmbitor în întâmpinarea ei, cu mâinile întinse. El o strânse uşor de umeri şi, aplecându- se către ea, îi atinse obrazul cu buzele. Tresărind, femeia se dădu înapoi şi îl privi mirată. Pentru prima dată el îndrăznise mai mult decât a-i săruta mâna şi ea se arătă deranjată.

— După expresia de pe faţa ta, cineva ar putea crede că am încercat să te dezbrac, rosti el pe un ton sarcastic. Dacă ar fi să-mi simt orgoliul rănit de reacţia ta mult prea puritană, ar trebui să

pocnesc asemenea unui balonaş de săpun. Bărbatul scutură cu amărăciune din cap. Şi când mă gândesc cu câtă nerăbdare am aşteptat această clipă.

— Iartă-mă, dar m-ai luat pe nepregătite.

— Nu, nu te mai scuza, ai să destrami toată vraja momentului.

— Acum mă faci să mă simt vinovată.

— Încerc şi eu să te tachinez, spuse el zâmbind, după care le ordonă celor doi tineri, care stăteau smirnă în spatele lui: Duceţi bagajele doamnei în camera florilor.

— Camera florilor, repetă Niema. Sună minunat.

— De fapt, este un mic apartament. Vreau să te simţi bine aici. Înainte ca firea ta bănuitoare să-şi scoată din nou ghearele, îţi aduc la cunoştinţă că acest apartament nu se află în apropierea apartamentului meu.

— Consideră, te rog, că am renunţat la bănuieli. Niema îl luă de braţ, şi el o conduse în holul imens unde domnea o răcoare plăcută.

Coloane din marmură se ridicau, pe înălţimea a trei etaje, până la tavanul pictat. Pardoseala alcătuită din dale de granit, de o nuanţă puţin mai închisă decât palidul gri al coloanelor, era acoperită de imense covoare persane, viu colorate. Două scări, de marmură, se arcuiau, la stângă şi la dreapta, reunindu-se în vârful arcadei, de unde începeau două coridoare, unul ducând spre stângă, iar celălalt spre dreapta.

— Sper că pui la dispoziţia fiecărui invitat şi câte o hartă, pentru a nu se rătăci, zise Niema, în timp ce el o conducea în sus pe scări.

— Totul este cât se poate de simplu, zise el zâmbind. Nu te poţi rătăci. Toate coridoarele secundare conduc înapoi, în holul central. Dacă ai un elementar simţ de orientare, te poţi descurca fară dificultate.

În timp ce urcau scara, ea admiră enorma tapiserie care atârna pe peretele din stângă.

— Când a fost construită această casă?

— Este destul de nouă. A fost înălţată prin anii ’70, de către un magnat al petrolului, din Orientul Mijlociu. Când preţul petrolului a scăzut, acesta a avut nevoie de bani, iar eu am putut să îi ofer suma pe care a cerut-o.

Treptele din marmură se terminară. Locul lor fii luat de pardoseli frumos mochetate, într-o nuanţă de gri-argintiu. Mocheta era atât de groasă, încât pantofii Niemei se afundară cu totul în ea. Niema se apropie de o fereastră şi privi afară - în curte se afla o piscină imensă, de o formă neregulată, înconjurată de vegetaţie luxuriantă. Apa care cădea în piscină printr-o minicascadă avea o minunată nuanţă turcoaz.

— Presupun că piscina arată fantastic noaptea.

— Este, într-adevăr, una dintre plăcerile mele. Mă relaxează înotul

după o zi grea de muncă.

Cei doi o porniră pe coridor, apoi o luară la stângă pe un culoar lateral, după care Ronsard deschise o uşă de pe partea dreaptă.

— Iată camera florilor, spuse el. Sper că te vei simţi bine aici.

Niema făcu un pas în cameră şi ochii ei străluciră de încântare.

— Este absolut minunat, exclamă ea.

Motivul pentru care încăperea fusese denumită „camera florilor" era evident: existau o mulţime de plante. În afară de minunatele aranjamente florale din vaze, erau acolo rododendroni şi palmieri înalţi de doi metri, aranjaţi cu mult gust. Toate aceste plante se găseau în camera de zi. În dreapta se deschidea o uşă dublă, prin care se intra într-un somptuos dormitor. Drept în faţă, nişte uşi de sticlă dădeau spre o terasă plină de copăcei şi flori, puse în diverse ghivece. Terasa cu flori se întindea pe toată lungimea camerei de zi şi a dormitorului.

Ronsard o urmărea pe Niema, care se plimba prin micuţul apartament, atingând plantele şi mirosind florile.

— Aici este multă linişte. M-am gândit că-ţi va plăcea, că va reprezenta pentru tine un refugiu din vârtejul vieţii mondene.

— Îţi mulţumesc, rosti ea cu toată sinceritatea. O emoţiona grija lui de a-i oferi acest refugiu. Ronsard intuise că îi plăceau, din când în când, liniştea şi singurătatea în care îşi putea reîncărca bateriile. Ea îşi zise că terasa putea reprezenta o ideală cale de intrare clandestină, în genul celor preferate de Medina. Ea hotărî să lase uşile de la terasă descuiate, deşi acestea nu ar fi reprezentat cine ştie ce obstacol în calea cuiva atât de priceput ca John.

Valiza Niemei se afla la picioarele patului, pe o banchetă tapiţată. Ronsard o apucă de braţ.

— O cameristă îţi va sta la dispoziţie, pentru a te ajuta să despachetezi. Dacă nu eşti prea obosită, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu cineva.

— Nu, nu sunt deloc obosită, răspunse ea, amintindu-şi că el îi spusese încă de la Paris că intenţiona să-i facă cunoştinţă cu cineva. Dispozitivele electronice aduse de ea erau încuiate, la loc sigur, în caseta ei de bijuterii, aşa că nu era deloc îngrijorată; respectiva cameristă nu avea cum să le vadă, deci nu putea să-i raporteze lui Ronsard că unul dintre oaspeţii săi adusese cu sine un echipament interesant.

— Aripa în care locuiesc eu se află în cealaltă parte a casei, îi spuse el zâmbind. N-am minţit când ţi-am spus că
apartamentul meu nu se află în apropiere. Mi-ar fi plăcut să fie aşa, dar am rearanjat totul, astfel încât camerele pentru musafiri să se afle la o oarecare distanţă de apartamentul meu.

— Pentru intimitate sau pentru un grad sporit de siguranţă?

— Şi pentru una, şi pentru alta. Chipul lui exprima o tandreţe cu

atât mai uluitoare, cu cât părea cauzată de nişte motive tainice. Dar nu pentru intimitatea mea, şi nici pentru siguranţa mea. Haide, vino. I-am spus că o să-i prezint pe cineva, iar ea a fost toată ziua emoţionată.

— Ea?

— Fiica mea, Laure.

17

Fiica lui? John nu-i spusese că Ronsard ar fi avut vreo fiică. Niema încercă să-şi ascundă mirarea.

— Nu ştiam că ai o fiică, spuse ea. Credeam că ai doar o soră.

— Da, poate că sunt puţin paranoic. Mă străduiesc din răsputeri să o protejez. După cum ai subliniat şi tu, sunt un personaj a cărui reputaţie nu este dintre cele mai bune; în consecinţă, am şi eu destui duşmani.

— Eu am spus doar că Eleanor te consideră un personaj cu o reputaţie nu dintre cele mai bune, îl corectă Niema.

— Să fii sigură că doamna Theriot are în privinţa asta foarte multă dreptate. Am o reputaţie mult prea proastă, pentru o femeie ca tine.

— Linişteşte-te, Ronsard, zise ea exasperată. Probabil că femeile cad la picioarele tale ca potârnichile, în momentul în care le avertizezi că eşti mult prea periculos, pentru nişte fiinţe atât de pure precum sunt ele.

— Ţi-am spus vreodată că ai deranjantul obicei de a sesiza toate trucurile mele ieftine? Amândoi izbucniră în hohote de râs.

Ieşiră pe coridor şi trecură pe lângă câţiva oaspeţi, fiecare dintre aceştia exprimându-şi dorinţa de a schimba câteva vorbe cu gazda. Unul dintre domni i se păru Niemei vag cunoscut. Apoi îşi aminti că era vorba despre domnul pasionat de cursele de cai, pe care îl întâlnise la petrecerea dată de primul-ministru. Ea îi zâmbi şi îl întrebă cum se descurcase calul al cărui proprietar era la ultima cursă hipică.

— Ţi-ai făcut un sclav pe viaţă, o asigură Ronsard când îşi reluară amândoi drumul pe coridor. Omul îi plictiseşte pe toţi, cu interminabilele sale discuţii despre caii de rasă şi despre cursele hipice.

— Mie îmi plac foarte mult caii. Şi apoi e mai uşor să te porţi amabil cu cineva, decât să fii răutăcios.

A durat ceva timp până când au ajuns în cealaltă parte a imensei vile, mai ales că Ronsard a fost mereu oprit din drum. Până la urmă sosiră şi în aripa rezervată lui Ronsard, străjuită de o uşă dublă, din lemn masiv.

— Aici este apartamentul meu, spuse el indicându-i, în partea

stângă, o altă uşă dublă. El o conduse în camera de zi, care o uimi pe Niema prin ambianţa ei intimă. Existau, de exemplu, o mică sală de cinematograf, o imensă cameră de joacă, plină cu diverse jocuri şi jucării, precum şi o bibliotecă ticsită cu cărţi de beletristică, de diverse specialităţi, şi unele pentru copii. Aceasta este una dintre încăperile preferate ale lui Laure, continuă el. Îi place foarte mult să citească. Bineînţeles că a trecut de perioada basmelor cu zâne, dar eu mă străduiesc să existe mereu în bibliotecă cărţi potrivite pentru vârsta ei.

— Câţi ani are?

— Doisprezece. Este o vârstă minunată situată între copilărie şi adolescenţă când nu ştie dacă vrea să se mai joace cu păpuşile sau, mai bine, să vadă cum îi şade dacă se rujează. I-am interzis lucrul ăsta, pentru încă cel puţin un an, adăugă el, zâmbind. Apoi se întoarse către Niema, însă ochii lui priveau parcă dincolo de ea. Laure este cam micuţă pentru vârsta ei, continuă Ronsard. Chiar foarte micuţă. Aş vrea să te pun în temă. Are o sănătate... şubredă. Fiecare clipă de viaţă este un cadou primit de ea de la Dumnezeu.

Cele spuse sunaseră ciudat în gura unui om ca Ronsard, dar poate că până la urmă nici nu era chiar aşa de ciudat. Bărbatul deschise uşa unei încăperi şi Niemei i se tăie răsuflarea în momentul în care păşi înăuntru.

— Tată!

Glasul era dulce, subţirel şi la fel de pur precum clinchetul unui clopoţel. Se auzi un bâzâit şi fetiţa de apropie de ei într- un scaun cu rotile. Arăta asemenea unei păpuşi. De scaunul cu rotile era fixat un tub de oxigen de la care plecau nişte furtunele transparente care erau fixate la nările fetiţei, prin intermediul unei benzi elastice înguste, care-i înconjura capul.

— Laure. Din vocea lui răzbătea o imensă tandreţe. Bărbatul se aplecă şi o sărută pe obraz. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe prietena mea, doamna Jamieson. Niema, ea este sufletul meu, fiica mea, Laure. Ronsard vorbise în limba engleză.

Niema se aplecă şi întinse mâna către fetiţă.

— Mă bucur foarte mult să te cunosc, îi spuse ea, tot în engleză.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, doamnă.

Fetiţa şi Niema îşi dădură mâna. Degetele fetiţei păreau cumplit de fragile în mâna delicată a Niemei. Ronsard îi spusese că fiica lui avea doisprezece ani, dar nu părea mai mare decât un copil de şase ani şi cântărea probabil vreo douăzeci şi ceva de kilograme. Fetiţa avea ochii lui Ronsard, de un albastru închis şi o expresie inteligentă. Zâmbetul angelic lumina o figură ca de alabastru. Părul, şaten şi mătăsos, fusese periat cu grijă şi legat la spate cu o fundiţă. Niema observă că fetiţa se rujase. Ronsard remarcă şi el faptul.

— Laure! exclamă el, punându-şi mâinile în şolduri şi privind-o pe

fetiţă cu severitate. Parcă ţi-am interzis să-ţi dai pe buze cu ruj.

Fetiţa îl privi lung şi trist, ca şi când n-ar fi avut nicio speranţă să-l facă s-o înţeleagă.

— Am vrut să fiu frumoasă, tăticule. Pentru doamna Jamieson.

— Dar tu eşti frumoasă şi fără să te rujezi. N-ai nevoie de aşa ceva. Eşti prea mică pentru a începe deja să te machiezi.

— Da, însă tu eşti tăticul meu, rosti micuţa cu o logică perfectă. Oricum aş fi, tu tot frumoasă m-ai vedea.

— Cred că ai ales o nuanţă foarte potrivită, interveni Niema în discuţie, din spirit de solidaritate feminină. De fapt nu minţea; Laure dovedea o inteligenţă cu mult peste cea obişnuită vârstei, căci alesese o nuanţă foarte deschisă de roz şi aplicase foarte discret rujul. O altă culoare ar fi părut vulgară, pe o faţă atât de deschisă la culoare şi cu un aspect atât de nepământean. Niema ignoră dimensiunile reduse ale fetiţei; importantă era mintea acesteia, sufletul ei, nu trupul.

Ronsard ridică din sprâncene, de parcă nu-i venea să creadă ce auzise.

— Îi iei apărarea acestei zgâtii neascultătoare?

Laure chicoti, auzindu-l pe tatăl ei că o categoriseşte drept o zgâtie. Niema răspunse privirii acuzatoare a lui Ronsard printr-o expresie plină de nevinovăţie şi o înălţare din umeri.

— Bineînţeles. La ce altceva te-ai fi putut aştepta din partea mea?

— Se aştepta să te declari de acord cu el, spuse Laure. El se aşteaptă ca femeile lui. Să-i dea dreptate în toate privinţele.

De data aceasta, uluirea lui Ronsard nu mai era câtuşi de puţin mimată. Totalmente descumpănit la auzul cuvintelor ieşite din guriţa inocentei sale fiice, se holba neputincios la ea, incapabil să mai spună ceva.

— Dar eu nu sunt una dintre femeile lui, ţinu Niema să facă rectificarea cuvenită. Eu sunt doar o prietenă.

— Până acum nu mi-a făcut cunoştinţă cu niciuna dintre femeile lui. Pentru că pe tine a vrut să mi te prezinte, am crezut că intenţionează ca tu să devii mama mea.

Pe Ronsard îl apucă un puternic acces de tuse. Niema se prefăcu că nu observă nimic, dar îi zâmbi fetiţei.

— Nu, nici nu se pune problema de aşa ceva. Noi doi nu ne iubim şi, în afară de asta, tatăl tău face alergie numai la ideea că s-ar putea căsători.

— Da, ştiu asta, însă el s-ar căsători dacă ar crede că aceasta este dorinţa mea. Mă răsfaţă. Ar fi în stare să-mi satisfacă orice capriciu. Eu mă străduiesc să nu-i cer prea multe, pentru că altminteri el n-ar apuca să se mai ocupe şi de altceva.

Fetiţa aceea era un neliniştitor amestec de nevinovăţie copilărească şi de încredere absolută, iar intelectul ei depăşea cu mult

vârsta pe care o avea. Problemele ei fizice o forţaseră la introspecţie cu mult mai devreme decât se întâmplă în cazul altor tineri, îşi zise Niema.

— Până când el o să-şi revină din şoc, continuă fetiţa întorcându-şi rapid scaunul cu rotile, eu o să-ţi arăt apartamentul meu.

Niema păşea pe lângă scaunul cu rotile, în timp ce Laure îi prezenta apartamentul. Totul fusese astfel conceput, încât fetiţa să poată avea acces, din scaunul ei cu rotile. Într-o parte a scaunului era atârnat un soi de pensetă, cu care putea ridica de jos orice obiect îi scăpa din mână. În întâmpinare le ieşi o bătrână zâmbitoare, prezentată drept îngrijitoarea ei, pe nume Bernadette. Femeia avea dormitorul chiar lângă cel al lui Laure, astfel încât era disponibilă şi în timpul nopţii, dacă ar fi fost necesar.

Laure avea absolut tot ce ar fi putut interesa o fetiţă de vârsta ei: cărţi, filme, păpuşi, jocuri, gherghefuri pentru broderii, reviste de modă. Fetiţa i le arătă Niemei pe toate, în timp ce Ronsard le urmă, uimit şi trist, simţindu-se inutil.

Laure îi arătă Niemei trusa ei de machiaj. Ronsard se înecă şi începu din nou să tuşească. Nu era vorba despre o trusă de jucărie, nu, ci despre una adevărată, de la Dior, adăpostită într- o minunată casetă de argint.

— Eu am comandat-o, spuse Laure, deloc stânjenită de privirile îngrozite ale tatălui ei. Din păcate, nimic din ea nu arată cât de cât bine, pe mine. Până şi rujul prea. prea îmi dă un aspect de paiaţă. Astăzi, de exemplu, a trebuit să-mi dau doar foarte puţin pe deget, şi apoi să mi-l trec uşor pe buze.

— Foarte bine ai făcut. Asta se numeşte o rujare lejeră, o lămuri Niema, trăgând lângă fetiţă un scaun şi luând în poală caseta. Ea începu să scoată din trusă delicatele tuburi şi ustensile pentru machiat. Machiajul este o îndeletnicire ca oricare alta: trebuie multă practică pentru a învăţa bine cum se face. Sunt produse care nu îţi vor sta niciodată bine, pentru că nu se potrivesc cu nuanţa tenului tău. O să înveţi cu timpul, din experienţă. Vrei să-ţi arăt eu puţin?

— Ooo, chiar te rog, spuse cu entuziasm Laure, aplecându- se înainte.

— Îţi interzic să faci asta! se opuse Ronsard. Este încă prea mică pentru a...

— Louis, îl opri Niema, pleacă te rog de-aici, asta este o treabă femeiască.

Ronsard nici nu se gândi să plece, ci se aşeză, cu o expresie fermecător de stângace, urmărind cum Niema îi explica lui Laure modul în care trebuia utilizat fiecare produs.

Nuanţa de roz a fardului de obraz era prea închisă, pentru faţa albă a fetiţei. Niema luă un şerveţel de hârtie şi i-l şterse aproape în

totalitate, lăsând doar o tentă extrem de palidă.

— Să ţii minte că nimic nu este definitiv în domeniul machiajului. Dacă o nuanţă ţi se pare prea aprinsă, o estompezi prin ştergere. Atunci când mă machiez, folosesc mereu şerveţele de hârtie şi tampoane demachiante pentru a face machiajul mai discret. Observi eye-liner-ul meu? Niema se aplecă mai aproape de Laure, care dădu din cap. Folosesc un creion dermatograf negru, la fel ca acesta - foarte moale, ca să nu îmi zgârie pielea. Apoi îl şterg cu un tampon demachiant, în întregime, ca de-abia să se mai vadă. Eu am tenul închis la culoare, în timp ce al tău este foarte deschis, aşa încât negrul ar fi o culoare prea contrastantă pentru tine. Când vei creşte şi vei începe să-ţi conturezi ochii cu creionul dermatograf, să foloseşti o nuanţă foarte deschisă de gri ori de bej...

Şi lecţia de machiaj continuă în acelaşi stil, Laure sorbindu-i Niemei fiecare cuvinţel. Sub atenta supraveghere a Niemei, feţişoara fetiţei primi o abia perceptibilă tentă de culoare. Laure se privi cu luare-aminte într-o oglindă, după care zâmbi.

— Acum s-a mai atenuat aspectul acela bolnăvicios, spuse cu satisfacţie Laure. Îţi mulţumesc foarte mult, doamnă Jamieson. Tu ai văzut, tăticule?

— Da, am văzut. Pare foarte drăguţ, dar.

— Când o să mor, aş vrea ca cineva să mă machieze în genul ăsta. Nu vreau să arăt bolnavă, atunci când o să ajung în rai.

Ronsard păli. Niema îl compătimi din tot sufletul, ca şi pe acea fetiţă care nu ştiuse niciodată ce înseamnă să zburzi şi să te joci, la fel ca toţi ceilalţi copii.

— Îţi promit că n-o să încep de-acum să mă machiez, continuă ea. N-o să mai folosesc nici măcar rujul, cu toate că îmi place foarte mult. Dar dacă... Te rog să-mi făgăduiesti.

— Îţi făgăduiesc. Glasul lui Ronsard era gutural şi încordat.

Laure întinse mâna şi îl bătu uşor pe genunchi, pentru a-l linişti.

— Dacă vrei, poţi să ţii la tine caseta mea, să mi-o păstrezi tu. În felul acesta vei şti întotdeauna unde se află.

Ronsard o ridică pe fetiţă din cărucior şi o aşeză în poala lui, având grijă să nu deranjeze furtunelele pentru oxigen. O vreme, Ronsard fix incapabil să scoată o vorbă. Îşi ţinea capul aplecat, astfel încât obrazul se sprijinea de creştetul fiicei sale.

— Va mai trece încă multă, multă vreme, până când va veni momentul să fie utilizată, rosti el într-un târziu.

— Ştiu, zise fetiţa, dar în ochii ei se citea altceva.

Laure părea că obosise. Ronsard o mângâie pe obraz.

— Nu vrei să te odihneşti puţin?

— Pe şezlong, spuse ea. Am un film pe care vreau să-l văd.

Bernadette se apropie şi împinse scaunul fetiţei, cu tot cu

rezervorul de oxigen, în timp ce Ronsard o duse în braţe până la şezlongul pluşat, unde o aşeză cu grijă. Sub finul strat trandafiriu de ruj, buzele fetiţei aveau o nuanţă vineţie. Ronsard înveli cu o pătură moale picioruşele fiicei sale, iar Bernadette îi aranjă pernele la căpătâi, astfel încât Laure să stea într-o poziţie cât mai comodă.

— Aşa e bine, spuse fetiţa, rezemându-se de perne. Stau acum în poziţia cea mai bună pentru vizionarea filmelor. Ea se uită la tatăl ei cu o privire şireată, adăugând: Este vorba despre o poveste de dragoste.

Ronsard îşi recăpătă dezinvoltura obişnuită.

— Tu o să-mi scoţi, până la urmă, peri albi, decretă el, prefăcându-se că se încruntă. Auzi la ea! Poveste de dragoste!

— Cu sex, adăugă Laure pentru a-l întărâta.

— Nu vreau să aud nimic mai mult, spuse Ronsard, ridicându-şi braţele ca şi cum ar fi intenţionat să respingă ceea ce fiica lui mai putea să debiteze. Nu vreau să aflu nimic în plus. Un tată nu poate suporta mai mult de atât. Ia-ţi rămas- bun de la doamna Jamieson. Te vom lăsa să te uiţi la filmul ăla de dragoste.

Laure întinse mâna.

— La revedere, doamnă. A fost distractiv! Veţi mai veni să mă vedeţi?

— Bineînţeles, promise Niema, zâmbind în ciuda durerii. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc, domnişoară. Tatăl tău este norocos să te aibă ca fiică.

Laure privi în sus, către tatăl ei, şi din nou expresia care i se citea în ochi dovedea o maturitate cu mult superioară vârstei pe care o avea.

— Eu mă consider cea norocoasă, murmură ea.

Ronsard o sărută, îi mângâie uşor obrăjorul şi se îndepărtă zâmbind, însă mâna lui, care se încleştase de cea a Niemei, aproape că îi frângea acesteia falangele.

După ce ieşiseră amândoi în hol, el exclamă:

— Dumnezeule mare! apoi se frânse de mijloc, sprijinindu- se cu palmele de genunchi şi respiră adânc.

Într-un gest reflex, Niema întinse mâna către el, pentru a-l consola. Ea ezită o clipă cu braţul suspendat în aer, apoi atinse uşor spinarea lui Ronsard. După câteva momente, acesta se îndreptă de spate şi îşi continuă drumul pe hol, alături de Niema. Nu vorbi decât după ce se depărtară de camera lui Laure.

— Uneori e mai mult decât pot îndura, spuse el cu glas gâtuit. Te rog să mă ierţi. Până acum nu îmi dădusem seama că ea... Am încercat în permanenţă să-i ascund gravitatea extremă a bolii de care suferă, însă fata este atât de inteligentă. Glasul i se stinse.

— Ce boală are? întrebă cu delicateţe Niema.

Pe o măsuţă de lângă perete, ea văzu o carafă cu băutură şi un set de pahare. Se îndreptă într-acolo şi îi turnă lui Ronsard o porţie zdravănă din ceea ce se afla în carafă. El dădu pe gât conţinutul paharului, fără să clipească.

— Are prea multe boli, răspunse el, în timp ce răsucea în mâini paharul golit. Dacă ar fi numai una, încă s-ar mai fi putut rezolva ceva. Inima ei funcţionează prost, are doar un rinichi şi mai suferă şi de fibroză chistică. Se pare că aceasta din urmă i-a afectat mai mult sistemul digestiv, decât plămânii, altfel ar fi fost deja... Bărbatul se întrerupse brusc, cu un suspin înăbuşit, după care continuă: Există acum nişte medicamente noi care o ajută, însă are încă mari probleme în a asimila substanţele nutritive indispensabile organismului.

Mănâncă normal, dar nu creşte şi nu ia nimic în greutate. În ce priveşte inima, pricina fibrozei chistice, nu se pune problema unui transplant. Zâmbi amar. De altfel e aproape imposibil să găsească o inimă potrivită pentru ea. Inima ar trebui să fie a unui copil mic, din cauza dimensiunilor lui Laure, şi rar se donează inimi de copii. În plus, grupa ei sanguină este A negativ, fapt ce face ca şansele de a-i găsi o inimă potrivită să se reducă la zero. Chiar dacă ar fi disponibilă o inimă, doctorii sunt de părere că nu este cazul să fie irosită pentru cineva care. care are atât de multe alte probleme de sănătate.

Nu era nimic de comentat la cele spuse de el. Niema nu se simţea în stare să ofere inutile cuvinte de îmbărbătare.

— De ani de zile mă străduiesc să găsesc, pe piaţa neagră, o inimă potrivită, continuă Ronsard privind absent paharul pe care-l ţinea în mână. Bag o groază de bani în cercetări privind tratamentele pentru vindecarea fibrozei chistice, în fel de fel de noi medicamente, în orice remediu care ar putea să-i prelungească viaţa cât de puţin. Măcar de i-aş putea rezolva una dintre problemele de sănătate - măcar una, strigă el cu îndârjire. Atunci ar putea avea şanse de supravieţuire.

În clipa aceea Niema înţelese şi încremeni locului.

— De aceea tu ai... Femeia tăcu, nemaifiind nevoie să-şi termine fraza de-abia începută. O termină în locul ei Ronsard:

— Vrei să spui că din acest motiv am început să mă ocup cu traficul ilegal de arme? Răspunsul este afirmativ. A trebuit să fac cât mai repede rost de sume imense de bani. A trebuit să aleg între droguri şi arme. Am ales comerţul cu armament, în cazul în care apare ceva care i-ar mări şansele de supravieţuire, vreo inimă disponibilă, în mod miraculos, ori vreun tratament nou, trebuie să am bani gheaţă. Cercetarea este monstruos de scumpă. Ronsard ridică din umeri. Laure este fetiţa mea, rosti el cât se poate de simplu. Aş fi în stare să- mi vând sufletul diavolului, pentru ca ea să supravieţuiască.

Niema bănuise tot timpul că, în străfundul sufletului, Ronsard ascundea ceva. Dacă făcea abstracţie de ocupaţia lui, el se comportase

ca un bărbat foarte onorabil, de parcă ar fi trasat o distinctă linie de demarcaţie între cele două părţi ale existenţei sale. Ronsard se ocupa de afaceri murdare, însă făcea asta din cauza unei iubiri mistuitoare pentru copilul său. Niemei îi părea rău atât pentru el, cât şi pentru Laure.

— Dar mama lui Laure?

— Ea a fost pentru mine doar o... o aventură pasageră. A vrut să avorteze, însă eu am convins-o să nască fetiţa. I-am plătit toate cheltuielile şi i-am dat în plus o mare sumă de bani, drept recompensă pentru „deranjul" ei. Cred că nici n-a văzut- o pe Laure. Doctorii i-au spus că fetiţa nu va trăi, iar ea a părăsit imediat spitalul. Eu am adus-o pe Laure acasă. Nu eram un om sărac. Proveneam dintr-o familie înstărită, însă averea mea nu era suficientă, dacă voiam ca fetiţa să trăiască. Atunci m-am folosit de înalta mea poziţie în cadrul societăţii pariziene, atât pentru relaţii, cât şi pentru protecţie. Nu te uita la mine cu atâta părere de rău, draga mea. Nu fac nici pe galantul şi nici nu joc teatru, sunt un om dur şi pragmatic. Unicul meu punct vulnerabil este fiica mea şi pentru ea aş fi în stare de orice, după cum cred că ţi-ai dat deja seama. Ea mă poate manipula după bunul ei plac, trăsătură pe care, în mod neîndoielnic, de la mine a moştenit-o.

— Îmi pare rău pentru ea, nu pentru tine, replică sec Niema. Tu ai putut alege.

— Aş face acelaşi lucru, dacă ar fi cazul. S-ar putea să faci şi tu la fel. El o privi cu un zâmbet cinic. Nu ştii niciodată de ce eşti în stare, atunci când e vorba despre copilul tău.

Niema nu putea să-l contrazică, dacă voia să fie sinceră cu el. Nici ea n-ar fi acceptat, fără luptă, sentinţa de condamnare la moarte a copilului ei. Dacă ar fi avut un copil, ar fi mutat munţii din loc dacă ar fi fost nevoie. Exact asta făcuse şi Ronsard, însă ea nu era de acord cu soluţia aleasă.

Ronsard puse cu zgomot paharul jos, se ridică în picioare, îşi trecu degetele prin păr şi făcu câteva mişcări din umeri, ca să-şi detensioneze muşchii spatelui.

— Mă aşteaptă o sută de musafiri. Ar fi cazul să încep să-mi fac datoria de gazdă nu înainte de a-ţi spune că am ţinut s-o cunoşti pe Laure, şi implicit cea de a doua... latură a fiinţei mele. Îţi mulţumesc că i-ai arătat cum să se machieze. Mărturisesc că habar n-aveam de trusa ei de machiaj.

— Cum de-ai reuşit să rezişti? Niema simţi că i se sfâşie inima la gândul că fetiţa dorea să aibă un aspect mai puţin bolnăvicios, atunci când va fi moartă.

— Îţi interzic să plângi.

Niema îşi îndreptă spatele.

— Nu plâng. Însă dacă voi vrea s-o fac, tu nu mă vei putea

împiedica.

Ronsard îşi ridică braţele, într-un gest de neputinţă.

— Bine, mă declar învins. Haide să mergem la petrecere.

Pe când ieşeau din apartamentul lui Ronsard, se apropie de ei un fel de Valkirie lungană şi blondă.

— Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, îi spuse aceasta lui Ronsard, cu un accent american get-beget. Au apărut câteva probleme pe care numai tu poţi să le rezolvi.

Ronsard dădu din cap.

— Niema, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Cara Smith, secretara mea. Cara, doamna este Niema Jamieson. Te rog să mă scuzi, draga mea, i se adresă el Niemei, mă cheamă datoria.

— Nu e nicio problemă. Niema se uită cum coboară rapid scările, urmat de Cara. Ea memoră direcţia în care o luaseră cei doi; presupunea că biroul lui se afla în aripa de vest a clădirii, la primul etaj.

Niema simţea o mare compasiune atât pentru el, cât şi pentru Laure. Şi totuşi, această compasiune nu o va împiedica să-şi îndeplinească misiunea, îşi spuse ea şi o porni, agale, în direcţia în care o apucaseră cei doi. Când ajunse în imensul hol central, Ronsard dispăruse. Cei doi intraseră printr-una dintre uşi, însă ar fi fost mult prea bătător la ochi dacă s-ar fi apucat să deschidă uşile, la întâmplare.

Trebuia să se mulţumească deocamdată cu ceea ce aflase, îi veni ideea să-i ceară lui Ronsard un plan al etajului principal al vilei ca să se orienteze. Cu siguranţă că atunci când i-l va da, el îi va spune unde se află biroul său.

John urma să sosească a doua zi. Dacă ar afla care este biroul lui Ronsard, în seara următoare, împreună cu John, i-ar putea planta dispozitivul de supraveghere şi i-ar copia fisierele.

Niema fu străbătută de un fior de nerăbdare. John urma să sosească a doua zi.

18

La ora zece seara, John intră cu maşina pe domeniul lui Ronsard. Proprietatea era atât de puternic iluminată, încât se vedea de la depărtare. John se înscrise cu maşina pe o alee curbă, care îl duse până la o poartă dublă. După ce opri maşina, se apropie un paznic în uniforma, care îi lumină faţa cu o lanternă, îl întrebă cum îl cheamă şi îi ceru actul de identitate. Fără să rostească o vorbă, John scoase din buzunarul interior al smochingului o legitimaţie. Nu îşi rosti cu glas tare numele, omisiune care îl făcu pe paznic să-l privească bănuitor. Apoi acesta se dădu câţiva paşi înapoi şi vorbi cu cineva la

radiotelefonul pe care îl avea asupra lui. După câteva clipe, paznicul făcu un semn, şi porţile se deschiseră. John presupuse că paznicul din exteriorul domeniului nu putea deschide singur poarta. El trebuia să facă semn cuiva dinăuntru, fapt care elimina posibilitatea de a se intra pe teritoriul proprietăţii prin simpla anihilare a pazei exterioare.

Paznicul îi aruncă lui John încă o privire încruntată, atunci când acesta se aplecă pentru a-şi lua legitimaţia.

John opri maşina în faţa unei intrări somptuoase.. Imediat ce coborî din maşină, de el se apropiară doi valeţi în sacouri roşii; unul îi scoase bagajul, iar celălalt îi înmână un tichet, se urcă la volan şi dispăru cu maşina. Probabil că o vor cerceta minuţios, îşi zise John. Ca şi bagajul, de altfel. Puteau să cerceteze mult şi bine. Nu vor obţine nicio informaţie, nici măcar amprentele sale. Avusese grijă să-şi acopere buricele degetelor cu un gel pentru curăţat hainele, care se întărea, şi forma o peliculă transparentă, care nu putea fi simţită la atingere. Ca s-o îndepărteze, John trebuia să se spele pe mâini cu apă fierbinte. Gelul respectiv reprezenta un pas înainte comparativ cu metodele utilizate de el în trecut când îşi introducea buricele degetelor în ceară topită, ceară care se desprindea după o vreme. Mai exista şi o altă metodă - vopsirea buricelor degetelor cu lac incolor de unghii, într-un strat gros, însă din păcate acesta avea nevoie de un timp îndelungat pentru a se usca. O metodă foarte rapidă şi eficientă de a-şi camufla amprentele consta în înfăşurarea fiecărui deget cu leucoplast, dar o persoană cu toate degetele bandajate n-ar fi putut trece neobservată.

În timp ce urca scara, se apropie de el un bărbat înalt, îmbrăcat în smoching.

— Domnule Temple, spuse acesta cu un accent britanic impecabil, domnul Ronsard vă aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi.

John îl urmă pe bărbat, în tăcere, nefiind dispus să facă conversaţie. Auzea muzică şi vedea lume îmbrăcată la patru ace, în mici grupuri care râdeau şi sporovăiau într-un amalgam de cele mai diverse limbi. Femeile purtau bijuterii scumpe, la fel ca şi unii bărbaţi. Propriul său smoching, extrem de bine croit, era făcut la comandă. Câteva femei îl priviră insistent. Când voia, John putea trece prin mulţime fară să fie remarcat, dar în seara aceea el dorea cu tot dinadinsul contrariul şi păşea cu agilitatea unei pantere care îşi zărise prada, însă nu avea niciun motiv să se grăbească.

Bărbatul care-l însoţea îl conduse într-o mică anticameră unde se găseau o canapea, două fotolii, nişte rafturi cu cărţi, un mic şemineu şi câteva sticle cu băutură. Deoarece încăperea nu avea mai mult de zece metri pătraţi, iar uşa dispunea de un zăvor zdravăn, John presupuse că era destinată mai degrabă unei partide de sex rapid. În definitiv, o gazdă atentă trebuia să aibă grijă de musafirii săi.

— Domnule Temple. La intrarea lui John, Ronsard se ridicase în picioare şi îi făcu semn celuilalt bărbat să plece; acesta închise încet uşa în urma lui. Eu sunt Louis Ronsard, spuse el şi îi întinse mâna.

John ezită o fracţiune de secundă, înainte de a-i strânge mâna lui Ronsard.

— Pentru ce mă aflu aici? întrebă el în cele din urmă, pe un ton calm. Nu era nevoie de... această întâlnire.

— Ba eu cred că era. Ronsard îl privi atent pe John. Nu-mi place să fac afaceri cu persoane necunoscute. Ca să nu mai vorbim de faptul că dumneata ai aflat de o substanţă de care presupuneam că nu a aflat încă nimeni. Ai putea să-mi spui de unde ai auzit de ea?

John îl privi mijind ochii.

— Iar mie nu-mi place să mi se spună pe nume, în mijlocul unei mulţimi de oameni. Şi prin mulţime de oameni eu înţeleg de la două persoane în sus. John n-avea de gând să fie cooperant.

— Te pot asigura că nimeni dintre cei prezenţi aici nu ştie cine eşti dumneata.

— Iar eu te pot asigura că, la petreceri de felul acesta, există cel puţin o persoană care întocmeşte o listă cu numele celor prezenţi, ca să o vândă ulterior cuiva interesat să o cumpere.

— Trădarea nu-mi stă în caracter, rosti cu politeţe Ronsard, care îşi dădea seama că Temple nu putea fi impresionat, îmbrobodit sau intimidat. Te rog să iei loc. Vrei să bei ceva?

John se aşeză într-un fotoliu.

— Nu beau alcool.

Ronsard rămase pentru o clipă cu mâna pe sticlă, ridicând mirat din sprâncene, după care luă o altă sticlă şi îşi turnă puţin vin.

— Îmi cer scuze dacă venind aici consideri că ţi-ai periclitat acoperirea. La rândul meu, sunt precaut, mai ales că ocupându-mă de această substanţă îmi asum un risc extrem de mare. Procedez astfel doar atunci când sunt sigur că este vorba de o comandă serioasă şi că se poate exclude orice eventuală înscenare. Aşadar, dat fiind secretul în care este învăluită existenţa acestei substanţe, cred că înţelegi de ce mă interesează să ştiu cum ai aflat despre ea.

John îşi împreună degetele, şi-l privi îndelung pe Ronsard, fără să clipească. El văzu că acesta observase inelul cu şerpii încolăciţi, pe care îl purta la mâna stângă.

— Cursa aeriană 183, rosti el într-un târziu.

— Te referi la avionul care s-a prăbuşit? Da, a fost o întâmplare nefericită. Să zicem că a reprezentat un... test. N- am ştiut dinainte.

— Mie nu-mi pasă dacă a fost sau nu un test. Important este faptul că produsul a funcţionat.

— Dar cum de ai aflat ce fel de explozibil a fost folosit?

— Am obţinut o copie după analiza chimică preliminară cerută de

comisia pentru cercetarea cauzelor catastrofei aeriene. Eu am acces la un excelent laborator din Elveţia. Amprenta chimică era similară cu cea a lui RDX. Comisia pentru cercetarea cauzelor catastrofei nu a găsit urma vreunui detonator, deci substanţa este autodetonantă, încheie John, pe un ton plictisit.

— Dumneata chiar speri să mă convingi că ai pus, singur, toate astea cap la cap? Ronsard zâmbi. Nu, trebuie să-ţi fi spus cineva. M-a mai abordat şi o a doua persoană, care doreşte să cumpere această substanţă. Este vorba despre cineva care nu are acces la documentele comisiei pentru cercetarea cauzelor catastrofei. De unde să ştie şi acel cineva, dacă nu din aceeaşi sursă?

— Ernst Morrell, articulă John. Eu i-am spus.

Ronsard se holbă la el o clipă, după care sorbi din vin.

— Mă uimeşti, şopti el.

— Morrell nu reprezintă decât o... diversiune. Tot ce se va întâmplă va fi pus în cârca lui.

— Aşadar, el este doar un ţap ispăşitor. Ronsard scutură din cap şi zâmbi. Felicitări, domnule Temple. Eşti cu-adevărat şiret.

John se relaxă, şi de pe faţă îi dispăru acea expresie imperturbabilă.

— Cu puţin noroc, ticălosul o să sară singur în aer. Dacă n-o să am norocul ăsta, tot o să facă suficiente valuri în jurul lui, ca să fie prins. În ambele variante, o să înceteze să mă mai calce pe nervi.

— Deci, îl cunoşti pe Morrell.

— Nu, dar este un idiot patentat. Şi-a băgat nasul într-o anumită afacere.

Ronsard râse sincer.

— Domnule Temple, cred că-mi va face o deosebită plăcere să închei afaceri cu dumneata. O să stăm de vorbă pe îndelete, dar sunt plecat de prea multă vreme de lângă oaspeţii mei, şi trebuie să mă întorc la ei. Vino şi dumneata, să te prezint.

— Să mă prezinţi drept domnul Smith.

— Smith, repetă Ronsard, care părea să se amuze în continuare. Este şi numele de familie al secretarei mele.

— Poate că suntem rude.

În momentul în care ieşiră din anticameră, atraseră mai multe priviri curioase. John traversă, împreună cu amfitrionul, imensul hol, şi cei doi bărbaţii intrară într-o strălucitoare sală de baL Din tavan atârnau candelabre uriaşe. Uşile de pe o parte a sălii care dădea pe terasă fuseseră deschise, pentru a permite ca răcoarea nopţii să între în vasta încăpere. Oamenii se vânzoleau, de colo-colo, prin sală, pe terasă, într-o mişcare neîntreruptă care îi aminti lui John de un stup de albine.

Privirea lui John cercetă sala fără să zăbovească în mod deosebit

asupra cuiva anume, dar o localiză aproape imediat pe Niema. Un industriaş se apropie de Ronsard şi începu o conversaţie de convenienţă, aşteptând ca acesta să facă prezentările. John îl mai întâlnise cândva, însă atunci el folosea alt nume şi arăta altfel decât acum: atunci avea părul grizonat şi purta lentile de contact care făceau ca ochii lui să pară căprui. Industriaşul îi strânse mâna, convins că îl vede pe John pentru prima oară.

O roşcată voluptuoasă, cu sânii aproape complet dezgoliţi, într-o rochie de seară verde ca smaraldul, bine mulată pe corp, se întâmplă să fie următoarea persoană care se apropiase de ei. Femeia se atârnă de braţul lui Ronsard, aşteptând ca acesta să i-l prezinte pe John. Ronsard, vizibil amuzat, se conformă. John se strădui să curme cât mai politicos avansurile pe care i le făcea femeia, o adevărată maestră în ale flirtului. Femeia nu era însă proastă. După câteva minute, ea îşi îndreptă atenţia spre Ronsard. Acesta îi zâmbi şi îi făcu vreo două-trei complimente, păstrând o mină uşor zeflemitoare.

După ce femeia plecă, cei doi rămaseră pentru scurt timp singuri. John îşi aruncă din nou privirea în sala de bal şi rămase încremenit.

Bineînţeles că Ronsard remarcă imediat acest lucru.

— Ai zărit pe cineva cunoscut? îl întrebă el.

— Nu. Negaţia fusese rostită pe un ton gutural. Însă am zărit o persoană cu care intenţionez să fac cunoştinţă. Femeia aceea - cine este?

— Care dintre ele?

— Cea brunetă, în rochie albastră şi cu un şirag de perle la gât. Cea care stă de vorbă cu blonda înaltă.

Ronsard o identifică pe Niema şi se crispă.

— Femeia aceea este cu mine. Tonul lui echivala cu un avertisment.

John îi aruncă o privire gazdei sale, concentrându-şi apoi întreaga atenţie asupra femeii pe care pusese ochii.

— Intenţionezi cumva să te căsătoreşti cu ea? întrebă el cu un aer absent.

Ronsard scoase un scurt şi puternic hohot de râs.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Ei bine, află că eu vreau.

Acel laconic schimb de cuvinte se prăvăli între ei precum o avalanşă de bolovani. În ochii lui Ronsard se aprinseseră scânteile mâniei.

— Doamna aceea este o prietenă de-a mea, una la care ţin extraordinar de mult. De altfel nu-i de nasul nostru.

— Poate că n-o fi de nasul tău. Dacă ai vreo pretenţie asupra ei, eu sunt dispus să mă retrag imediat, dar singur ai recunoscut că nu intenţionezi să te însori cu ea. Momentan femeia e liberă - însă nu

pentru multă vreme.

Ronsard era un desăvârşit om de afaceri şi în acelaşi timp suficient de inteligent ca să-şi dea seama că Temple nu putea fi intimidat. Trase adânc aer în piept, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Eu nu mă cert niciodată pentru femei, dar nici n-o să-ţi permit să te dai la ea. Te avertizez că nu este deloc receptivă la avansurile unui bărbat pe care abia l-a întâlnit. Este o văduvă încă extrem de îndrăgostită de soţul ei decedat. Şi, chiar dacă n-ar fi fost în situaţia asta, este una dintre puţinele persoane cu principii pe care le cunosc eu. Respinge bărbaţii de felul nostru.

— Asta înseamnă că te-a refuzat, replică John.

— Într-un mod categoric. O clipă, Ronsard zâmbi. Îmi place şi n-aş vrea să i se întâmple nimic rău.

— Te pot asigura că nici eu nu doresc acest lucru.

Tăcerea care se lăsase între ei fu întreruptă de Ronsard:

— Trebuie să recunosc că mă uimeşti. Nu m-aş fi aşteptat ca o persoană de calibrul tău să se îndrăgostească de vreo femeie, şi cu-atât mai puţin la prima vedere. Mi se pare ilogic.

— Aşa este, ai dreptate. John inspiră profund gândindu-se la dorinţa care îl copleşise în ultimii cinci ani. Exact aşa, repetă el. Prezintă-mă, te rog.

— Cred că aşa voi face, acceptă Ronsard. Presupun că va fi foarte amuzant.

Niema îi văzu pe cei doi bărbaţi înalţi, cu umeri largi, croindu-şi drum prin mulţime, spre ea. Ronsard era la fel de atrăgător ca de obicei, cu părul lui lung şi negru revărsat pe umeri, dar cel de lângă el îi tăie răsuflarea. John arăta ca un bărbat dur, periculos, şi părea oarecum schimbat. Privirea lui era aţintită asupra ei ca un laser.

Luată prin surprindere, Niema făcu un pas înapoi, şi-şi duse mâna la perlele de la gât. Nu-l mai văzuse pe John de mai bine de o săptămână. Şi nu era pregătită pentru un asemenea şoc. Până în clipa aceea John nu-şi dezvăluise. Puterea ameţitoare a personalităţii sale, care acum se răsfrângea în totalitate asupra ei. El o mângâie cu privirea din cap până-n picioare şi ea se simţi de parcă ar fi dezbrăcat-o, de parcă ar fi fost gata s-o devoreze. Încercă să nu-l mai privească şi să-şi recapete controlul emoţiilor, însă nu izbuti. Era surescitată la maximum. John se afla acolo şi jocul începuse cu-adevărat.

— Niema. Cei doi ajunseseră în faţa ei şi erau atât de înalţi încât îi acopereau întreg câmpul vizual, cu toate că purta tocuri înalte. Ronsard îi luă mâna şi îi sărută scurt degetele. Draga mea, acesta este domnul Smith. M-a implorat să vă fac cunoştinţă. Domnule Smith, doamna este Niema Jamieson.

— Niema. John îi rostise numele ca şi cum i l-ar fi gustat.

— Domnule - domnule Smith. Niema de-abia reuşea să lege două

vorbe. Glasul îi era, în mod inexplicabil, gâtuit. Ea aruncă spre Ronsard o privire neajutorată, dar acesta nu părea deloc mulţumit de reacţia ei. Nici ea nu putea înţelege ce i se întâmplă. Ştia că situaţia făcea parte din planurile lui John, dar... în comportamentul ei nu era nimic prefăcut.

— Joseph, spuse John.

— Cum... cum aţi spus?

Mă cheamă Joseph.

— Joseph... Joseph Smith? Niema clipi repede, încercând să-şi reprime un hohot de râs. Cel puţin nu-şi alesese un nume bizar. Eşti american?

— Da. John reuşi să-i ia mâna şi să i-o strângă tare. Dansează cu mine! Era mai degrabă un ordin, decât o invitaţie la dans.

Niema îi aruncă lui Ronsard o altă privire uluită şi neajutorată, din timp ce John o conducea spre ringul de dans. Apoi el îi cuprinse mijlocul cu braţul, lipind-o de trupul lui. John începu să se mişte într-un ritm lent, iar Niemei nu-i rămase altceva de făcut decât să se lase condusă.

John îşi plecă fruntea spre urechea Niemei.

— M-am îndrăgostit de tine la prima vedere, îi şopti el.

— Chiar aşa să fie? Niema se strădui să-şi reprime un hohot de râs. Joseph Smith? Ea îşi cuibări capul în scobitura umărului lui John, pentru a-şi camufla expresia feţei. Până atunci se plictisise, discutase cu oameni cu care nu avea nimic în comun, însă acum fiecare celulă a corpului ei era din nou plină de energie.

— De fapt, Joseph Temple. I-am spus să mă prezinte drept domnul Smith.

— Temple, repetă ea. Singurul lucru pe care n-avea voie să- l facă era acela de a o lua vreodată gura pe dinainte şi a-i spune John.

— Unde se află camera ta?

— În aripa de est. Se numeşte camera florilor şi are terasa ei proprie. Niema numărase uşile, pentru a-i putea spune exact cum putea ajunge acolo. Urci scara şi o iei la dreapta, pe hol. După zece uşi, o iei la stângă, camera mea este a treia pe dreapta.

— Să laşi deschisă uşa de la terasă.

— De ce? O biată încuietoare nu-ţi poate ţine piept.

El îi strânse mai tare braţul, drept represalii la gluma făcută de ea. Sub smochingul mătăsos, pieptul lui se simţea tare ca oţelul. John o ţinea atât de strâns, încât aproape că îi strivise sânii. Niema simţea căldura corpului, prin straturile de îmbrăcăminte care-i separau, iar mirosul lui o învăluia, cald, bărbătesc, discret, uşor parfumat.

— Mă lipeşti prea tare de tine, spuse Niema cuprinsă de panică, pentru că plăcerea pe care o simţea o făcea complet vulnerabilă. Îl împinse uşor, într-un gest neobservat de nimeni, dar îndeajuns de

puternic încât să se îndepărteze de el cu vreo doi centimetri.

John o strânse din nou la piept, făcând inutilă tentativa ei.

— Ai uitat că m-am îndrăgostit de tine? Iar tu eşti fascinată de persoana mea.

Oare de unde ştia? întrebarea îi trecu prin minte cu o fracţiune de secundă înainte de a-şi aminti de scenariul pe care ei doi îl transpuneau în viaţă.

Dansul îi adusese lângă o uşă deschisă. El făcu un pas şi Niema se trezi dintr-o dată afară, pe terasă. Afară aerul era mai răcoros şi mai proaspăt decât înăuntru. La măsuţele de pe terasă şedeau câţiva invitaţi, discutând şi râzând, însă zgomotul era mult mai scăzut decât în sala de bal.

John se opri din dans şi o conduse jos, în grădină. În aer se simţea parfumul dulce şi intens de trandafiri. Deşi terenul era mult prea luminat pentru a putea găsi vreun loc în care să fie întuneric, grădina le oferea totuşi o oarecare intimitate.

— Ne-am îndepărtat destul, spuse John oprindu-se în faţa ei. Totuşi mai poate să ne vadă. Înainte ca ea să-şi dea seama de ceea ce intenţiona să facă, el îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută. Niema ridică în mod reflex mâinile şi îl apucă de încheieturi. Inima i se opri pentru o clipă şi genunchii îi cedară. Avea impresia că stătea în picioare ţinută de mâinile lui care îi cuprinseseră obrajii.

La început, sărutul lui a fost o atingere tandră, exploratoare. Niema rămase nemişcată şi uluită de plăcerea pe care i-o oferea acea simplă atingere, căreia îi răspunse printr-o uşoară apăsare. John înclină şi mai mult capul, adâncindu-şi sărutul şi alintând-o cu limba. Apoi, în trupul ei explodă ceva asemănător cu un şuvoi fierbinte. John o cuprinse în braţe, strângând-o mai aproape, atât de aproape încât se simţi contopită cu trupul lui, de la piept până la coapse.

Sărutul care urmă fu sălbatic şi devorator. O săruta cu mai multă patimă decât ar fi fost cazul, mai voluptuos decât îndrăznise ea să-şi imagineze vreodată, profund, intens, aşa cum ar fi făcut un bărbat care tocmai se pregătea să o posede. Niema accepta acele sărutări, le primea cu bucurie şi răspundea la ele, împreunându-şi braţele pe după grumaz. Trupul ei tânjea după al lui şi Niema simţi apăsarea virilă pe care i-o stârnise. Descoperirea aceasta o şocă atât de tare, încât se smulse din braţele lui, clătinându-se. John o prinse de mâini pentru a o susţine, după care o eliberă. Se priveau acum în ochi, în grădina înmiresmată, în acea lumină nu îndeajuns de slabă. Niema observă expresia lui concentrată şi această constatare avu asupra ei efectul unei lovituri în plex; pe ea acele sărutări o răscoliseră, în vreme ce John nu făcuse decât să joace rolul de îndrăgostit, prevăzut de scenariu.

Ronsard îi urmărea, analizând probabil ceea ce vedea. Niema

înghiţi în sec, încercând să-şi dea seama cum ar trebui să se comporte în continuare. Să-l pălmuiască pe John - adică pe Temple? Participase din tot sufletul la cele petrecute, şi Niema Jamieson nu era o prefăcută. Însă acum nu mai era câtuşi de puţin Niema Jamieson, ci o femeie mult prea bulversată ca să-i mai ardă să joace vreun rol. Ea reveni la noua ei identitate, la Niema Burdock, şi descoperi că cele două femei erau extrem de asemănătoare. Oare John o „construise" pe Niema Jamieson atât de asemănătoare Niemei Burdock doar pentru ca aceasta să joace mai uşor rolul încredinţat?

Niema Burdock fu cea care îşi regăsi demnitatea; se răsuci brusc şi se îndepărtă fără grabă, fără să facă o scenă melodramatică. Apropiindu-se de terasă constată că Ronsard stătea în faţa uşii de la sala de bal şi îi urmărea în tăcere. În lumina puternică ce venea din spatele lui, ea nu reuşi să-i vadă expresia feţei. Îşi luă inima-n dinţi şi se apropie de el.

Ronsard o privi fară să scoată o vorbă. Când îi întâlni privirea, se aştepta să citească în ea dezolarea, dar nu descoperi decât o sinceră îngrijorare. Începură să-i tremure buzele şi privirea i se împăienjeni din cauza lacrimilor.

— Vai, Doamne, şopti ea. Cum se poate aşa ceva?

Ronsard îi oferi braţul, şi Niema se sprijini de el.

Bărbatul o conduse înăuntru, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu părea să se grăbească, dar traversară suficient de repede încăperea supraaglomerată. Niema îşi înfipsese degetele în braţul lui, în căutarea unui sprijin. Picioarele îi tremurau. Întreg trupul îi tremura şi ea era incapabilă să se stăpânească.

Într-o încăpere alăturată fusese aranjat un somptuos bufet rece, pentru cei care doreau să mănânce acolo, şi nu pe terasă. Ronsard o invită să se aşeze la una dintre mesele libere, apoi se apropie de bufet şi umplu două farfurii. La un semnal al lui, apăru un chelner cu două pahare cu şampanie.

— Am remarcat mai devreme că n-ai băut. Gustă puţin; şampania mea este cu mult mai bună decât poşirca oferită de primul-ministru. De altfel, cred că ai nevoie de un calmant uşor.

Niema bău şampania şi gustă căpşunele de pe farfuria ei. Ronsard o convinse să mănânce şi din pateu, deşi abia putea înghiţi de emoţie.

— Constat că eu m-am comportat ca un adevărat domn, glumi Ronsard. Ar fi trebuit să te strâng în braţe şi să te sărut, să te copleşesc cu farmecul meu animalic. Însă eu, draga mea, am un alt stil.

— Şi eu credeam la fel în ce mă priveşte. Niema de-abia reuşea să articuleze cuvintele.

— Nu este cunoscută alchimia atracţiei dintre un bărbat şi o femeie. Mai mult chiar, este pe nedrept subestimată importanţa ei în orice relaţie. Ronsard o bătu uşor pe mână. Şi acum voi face un lucru

pe care niciodată nu credeam că o să-l fac. Sunt atât de mirat de mine însumi, încât s-ar putea să numi mai revin niciodată.

— Ce anume?

Veselia lui Ronsard avea asupra ei un efect binefăcător. Ea îi răspunsese lui John cu o pasiune devastatoare; în planul lor acest gest fusese prevăzut, făcea parte integrantă din scenariu. John n-avea de unde să ştie că în reacţia ei nu fusese vorba de nimic premeditat sau mimat, ci de un răspuns sincer şi spontan; pentru câteva clipe ea cedase plăcerii fizice căreia încercase să-i reziste încă din clipa în care John Medina reapăruse în viaţa ei.

— Domnul Smith...

— Mi-a dezvăluit numele lui real, interveni ea, frecându-se cu un deget între sprâncene, pe de-o parte pentru a-şi masca expresia feţei, iar pe de altă parte pentru că începuse să o doară capul.

— Îţi dai seama că nu s-ar folosi de un nume de împrumut, dacă nu ar avea un motiv bine întemeiat pentru a face acest
lucru. Nu este o celebritate, draga mea; ba dimpotrivă, aş spune. Toate structurile mondiale pentru menţinerea ordinii ar fi încântate să-l aibă în custodia lor.

Niema se uită fix la el, prefăcându-se că încearcă să înţeleagă ce voia bărbatul să spună.

— Este... este cumva terorist? şopti ea.

Ronsard lăsă tăcerea să răspundă în locul lui.

Niema luă o gură de şampanie, însă băutura nu reuşi să-i îndepărteze nodul din gât.

— Este unicul bărbat pe care l-am sărutat, de când soţul meu...

Cinci ani. Trecuseră cinci ani de când murise Dallas, timp în care ea nu simţise nici cea mai mică atracţie faţă de bărbaţii cu care se întâlnise din când în când. Nu fusese tentată să permită nici unuia dintre ei să o sărute, şi asta nu pentru că i s-ar fi părut o trădare, ci pentru că nu ar fi fost cinstit faţă de ei să se prefacă. Graniţa dintre rol şi realitate devenise din nou neclară. De data aceasta Niema Burdock încerca să înţeleagă ce anume i se întâmplase acolo, în braţele lui John Medina.

— Nu mai pot rămâne la petrecere, adăugă ea ridicându-se în picioare. Mă duc la mine în cameră. Louis...

— Înţeleg. Ronsard se ridică. Chipul lui frumos exprima îngrijorare. Nu îţi pot spune eu ce ar trebui să faci; decizia trebuie să-ţi aparţină în totalitate. Vreau însă să ştii că indiferent de cele întâmplate şi de părerea pe care o ai, prietenia ta va fi întotdeauna importantă pentru mine.

Dumnezeule, cum de putea să fie atât de sensibil şi de binevoitor, când în realitate era ceea ce era? Bărbatul acesta continua s-o surprindă, chiar mai mult decât în prima zi în care îl cunoscuse. Cu

toate acestea, începuse să-şi mai piardă din interesul faţă de el, din clipa în care îl văzuse în compania lui John. Niema refuză să se mai gândească şi îl strânse de mână pe Ronsard.

— Mulţumesc, mai zise ea şi se îndepărtă grăbită.

19

La ora trei noaptea, Niema văzu perdeaua din dreptul balconului mişcându-se. Se lungise în pat aşteptând ca John să-şi facă apariţia. Nu auzise niciun zgomot, doar mişcarea perdelei îi spunea că el sosise. Apoi silueta lui se profilase pe fundalul luminii slabe care pătrundea prin geamul din spatele lui.

Niema se ridică şi îşi înfăşură în jurul ei halatul pe care-l purta. Încăperea era cufundată în întuneric, astfel încât nici el n-o putea vedea mai bine decât îl vedea ea. Şi, totuşi, avea impresia că trebuie să apeleze la orice posibilitate pentru a se proteja. Cu o stranie prudenţă şi o atenţie încordată, John traversă odaia, apropiindu-se de patul înalt, prevăzut cu patru stâlpi. El se aplecă deasupra Niemei, îşi lipi buzele de urechea ei şi o întrebă în şoaptă:

— Ai controlat camera?

— Am controlat-o, atunci când am sosit, îi răspunse ea, tot în şoaptă. M-am gândit că, dacă încăperea este prevăzută cu vreo instalaţie, aceasta ţine de sistemul centralizat de securitate al vilei. Este curată.

— A mea nu era.

— Era ceva general, sau un dispozitiv de supraveghere locală?

— General. Vrea să urmărească ce face locatarul acelei încăperi. Probabil că şi alte camere de oaspeţi sunt supravegheate, şi el le repartizează celor pe care vrea să-i spioneze. John se aşeză pe marginea patului. Niema simţi un fior de frică, însă reuşi să şi-l reprime. În definitiv, n-avea niciun rost s-o sărute acum, când nu mai avea cine să-i vadă. Cum te simţi, după cele petrecute în seara trecută? o întrebă el, cu un glas plin de îngrijorare. Păreai uluită. Am crezut că ai înţeles planul nostru.

— Nu cred că îl înţelesesem suficient de bine, izbuti ea să îngaime. Dar totul este în ordine, mă descurc.

În întuneric, nu reuşise să-i distingă faţa însă acum, că se apropiase, femeia îi putea desluşi trăsăturile şi îi simţea căldura coapsei pe care John şi-o lipise de a ei.

— Până la urmă, ai avut exact reacţia pe care trebuia să o ai. Ţi-ai jucat excelent rolul.

Numai că ea nu jucase niciun fel de rol. Reuşise să-şi păstreze

prezenţa de spirit, însă nu se prefăcuse deloc. Pasiunea cu care răspunsese sărutului lui John nu fusese câtuşi de puţin simulată, ci cât se poate de reală, şi asta o înspăimânta cel mai tare, însă, atâta timp cât el credea că indispoziţia ei se datora doar surprizei, nu avea de ce să se teamă.

— Totul este în ordine, repetă ea, după care schimbă subiectul. Care este planul pentru mâine?

— Voi discuta cu Ronsard probleme de afaceri. Dacă am noroc, convorbirea se va desfăşura în biroul lui. Dacă nu, atunci va trebui să-l descopăr.

— Pot să-ţi ofer o imagine de ansamblu. Biroul lui se află în aripa de vest, la parter. Are o secretară, Cara Smith; s-ar putea ca ea să se afle în birou, chiar dacă el lipseşte.

— În cazul ăsta, va trebui să-i urmărim pe amândoi. O să găsesc eu o modalitate de a-i ţine ocupaţi pe amândoi, în acelaşi timp. Voi căuta mâine biroul lui, îi voi verifica sistemul de securitate şi vom intra împreună acolo, mâine seară. Tu plantezi dispozitivul de supraveghere, eu copiez fişierele, după care plecăm fără ca cineva să bănuiască ceva.

Asta în cazul în care totul s-ar fi desfăşurat conform planului lor, îşi zise Niema.

— Ţi-am adus un mic cadou, continuă el. Se auzi un uşor foşnet de haine, după care Niema simţi în mână metalul. În mod reflex ea strânse patul pistolului. Este un SIG de calibru 0,38, continuă John, adică mai mic decât cel pe care ai exersat, dar şi mai uşor de ascuns.

— O să-l bag în bustieră, rosti ea. Până să ţină pistolul în mână, avusese o sâcâitoare senzaţie de panică, însă acum se simţea ceva mai relaxată. Nu purtase niciodată o armă, nici măcar în Iran, unde aşa ceva ar fi deconspirat-o. Oare cum de se obişnuise atât de rapid cu ideea de a purta o armă?

John râse încetişor.

— Bravo. Glasul lui avea un ton aprobator. Bărbatul o bătu uşor pe coapsă. Ne revedem peste câteva ore. Ce faci mâine? La ce oră te scoli?

— Am de gând să dorm cât voi putea de mult. În ce priveşte programul, nu am niciunul pentru mâine.

— Atunci, hai să luăm împreună masa de prânz.

— Unde?

— În curtea cu piscină, la ora unu.

— Ai vreun motiv pentru a alege locul acela? Trebuia să aibă; John nu făcea niciodată nimic fără să aibă un motiv întemeiat.

— Să mă întâlnesc cu tine, să înot puţin, să-l las pe Ronsard să-mi vadă cicatricea de pe umăr, ca să fie pe deplin încredinţat că eu sunt într-adevăr persoana cu care are impresia că stă de vorbă.

— Dar tu n-ai pe umăr nicio cicatrice, o luă gura pe dinainte. Se dăduse de gol. Recunoscuse că îl privise cu prea mare interes în timpul antrenamentului în cursul căruia el îşi scosese tricoul.

— Nu, eu nu am, însă are Joseph Temple.

Aşadar, el îşi „aranjase" o cicatrice pe umăr, pentru completarea deghizării. Niema îşi aminti că i se păruse puţin schimbat, atunci când i-l prezentase Ronsard, însă nu-şi putea da seama în ce anume consta diferenţa.

— Şi ce altceva ţi-ai mai făcut? Pari puţin altfel.

— Mi-am schimbat puţin tunsoarea şi forma sprâncenelor.

— De cât timp „lucrezi" la personajul Joseph Temple?

— De ani de zile. La început n-a fost decât un nume într-un fişier, dar cu timpul l-am făcut din ce în ce mai mult cunoscut, am adăugat descrierii sale câteva trăsături suplimentare şi o fotografie din care nu se puteau vedea prea multe. Presupun că Ronsard a comparat deja personajul în carne şi oase cu imaginea pe care am creat-o.

— De-acum înainte, el va avea o fotografie de-a ta, spuse femeia. Îl cunoşti, nu va lăsa să-i scape ocazia.

— Asta n-are nicio importanţă. John se ridică în picioare. După ce pleacă de-aici, Temple nu va mai exista.

Niema se întrebă cum era să construieşti identităţi după identităţi, de parcă ar fi nişte haine pe care le îmbraci pentru o scurtă vreme, după care le arunci la gunoi. Oare John lăsa în urmă bucăţi din el? Oare nu pierdea câte puţin din propria-i personalitate, de fiecare dată când devenea altcineva?

În timp ce John se îndrepta spre terasă, Niema îl întrebă:

— Cum ai urcat până aici?

— N-am urcat. Am coborât. De pe acoperiş.

Odată acestea fiind spuse, John ieşi pe uşă şi se făcu nevăzut.

Niema se ridică şi închise uşa de la balcon, după care se întoarse în pat. Se simţea cumplit de obosită. Sperase să doarmă până târziu, însă nu mai era sigură că va putea adormi. Următoarele douăzeci şi patru de ore erau cruciale. Trebuia să se concentreze asupra misiunii, nu asupra lui John. După ce totul se va termina şi ea se va întoarce acasă, iar John va dispărea din nou din viaţa ei, de-abia atunci îşi va putea permite să se gândească la el. Oricum nu va mai avea nicio importanţă, deoarece John ar fi fost definitiv pierdut.

Carei Smith îi plăcuseră dintotdeauna petrecerile date de Louis în vila lui. O încântau toaletele invitaţilor, o impresionau strălucirea şi rafinamentul, îi plăcea să admire luxul. Pentru Cara, bărbaţii în smochinguri care conduceau, în vârtejul dansului, femei pline de bijuterii păreau ieşiţi direct din basmele cu zâne. Din pricină că era atât de înaltă, arareori purta pantofi cu tocuri, însă acum încălţa nişte sandale cu tocuri de opt centimetri ajungând să fie la fel de înaltă ca

Louis. Picioarele ei păreau să măsoare mai bine de un metru şi jumătate, impresie pe care femeia o accentua purtând rochii despicate lateral până la şold, care dezvăluiau în timpul mersului porţiuni de coapsă apetisantă.

Însă asta se întâmplă doar seara. În timpul zilei, ea lucra ca de obicei, sortând corespondenţa lui Ronsard, achitând diverse note de plată. De asemenea, Cara răspundea la telefon şi îl înştiinţa pe Louis cu privire la apariţia oricărei probleme urgente, care solicita intervenţia acestuia. Cu toate astea, reuşea să petreacă cea mai mare parte a timpului alături de invitaţi. Înota, juca tenis şi biliard, asculta diverse bârfe şi nu înceta să se minuneze de nenumăratele amănunte intime şi secrete guvernamentale despre care oamenii obişnuiau să pălăvrăgească la asemenea petreceri, mai ales atunci când se aflau în compania unor blonde frumoase, înalte şi bine dotate cu picioare care păreau că nu se mai termină. Bărbaţii le considerau proaste şi nu se autocenzurau în prezenţa lor. Acesta era motivul pentru care Louis îi permitea să se distreze, în loc să robotească în birou. Cara aflase o mulţime de informaţii interesante în timpul unor petreceri ca cea de faţă.

În clipa aceea Cara îl privea fascinată pe Temple. Puţini masculi se puteau compara cu Louis, în materie de eleganţă şi de stil, iar Temple părea a fi unul dintre ei. Rezervat, distins, stăpân pe sine - acestea erau trăsăturile care-l caracterizau. Cara presupunea că este şi un amant desăvârşit. Se închipui pentru o clipă beneficiara tuturor acestor calităţi şi se simţi cuprinsă de fiori. Din păcate, bărbatul nu manifesta interes pentru farmecele ei, era conştientă de asta. De altfel ea şi alte câteva persoane, printre care şi Louis, fuseseră martore la ofensiva erotică declanşată de Temple asupra Niemei Jamieson şi se întreba cum va reacţiona Louis, având în vedere că manifestase pentru aceeaşi doamnă mai mult interes decât faţă de oricare altă femeie. Dar Louis era Louis - şi nicio reprezentantă a sexului frumos nu însemna prea mult pentru el. Ea ştia cu certitudine că el nu dormise singur în noaptea precedentă, iar doamna Jamieson se speriase şi plecase devreme de la petrecere, pentru a se ascunde în camera ei. Dumnezeule, dacă ar fi avut şansa de a se afla în postura doamnei Jamieson, ea n-ar fi fost câtuşi de puţin speriată, ci l-ar fi înhăţat de papion şi l-ar fi târât direct în pat. Însă ea pusese ochii pe un alt individ, ca un premiu de consolare, unul bogat, care nu arăta deloc rău şi avea o importantă funcţie în cadrul departamentului francez de apărare sau cum s-o fi numind exact acel departament. Bărbatul ar fi avut multe lucruri interesante de dezvăluit, în momentele de intimitate. Din felul în care nevasta acestuia se atârna de el, Cara deduse că se ascundea ceva la fel de interesant şi în nădragii masculului. Ea observase modul în care o privise bărbatul, şi îşi zise că

el va găsi o modalitate de a se debarasa pentru o vreme de nevestică.

Cara era extrem de dornică. Nu mai făcuse amor de - ei bine, nici nu mai ştia de când. Ia mai ducă-se la naiba Hossam, cu caraghioasa lui gelozie cu tot, îşi zise ea. Încercase să scape de el, să încheie relaţia într-un mod civilizat, însă Hossam nu voia, în ruptul capului, să renunţe la ea. Nu se mai culcase cu el, dar pentru a nu stârni tămbălău, nu o mai făcuse nici cu altcineva. Procedase astfel deoarece, dacă ar fi provocat zâzanie şi zarvă printre angajaţii lui Ronsard, acesta nu s-ar fi arătat prea încântat.

Pe la ora nouă dimineaţa, Cara juca o partidă de tenis. „Domnul departament al apărării îşi făcu şi el apariţia, neînsoţit. Cara începu imediat un flirt agresiv, până când remarcă un bărbat înalt, cu mustaţă, îmbrăcat în costum şi purtând ochelari de soare, care îi urmărea cu mare atenţie, de pe terasa aripii vestice a clădirii. Era Hossam. La dracu', dacă ar fi avut proasta inspiraţie de a se duce, împreună cu noul ei amorez, în camera ei, adică în unicul loc sigur, Hossam şi-ar fi dat seama şi s-ar fi iscat cogeamite dandanaua. Louis s-ar fi mâniat cumplit, dacă unul dintre musafirii săi ar fi fost omorât de fostul ei amant, orbit de gelozie.

Furioasă foc, ea încheie brusc partida de tenis, după care se scuză şi traversă pajiştea, îndreptându-se spre terasa din partea de vest. Femeia şfichiuia, furioasă, aerul cu racheta, închipuindu-şi că în calea ei aceasta ar fi întâlnit şi capul lui Hossam. Deci, individul o pândea în permanenţă. Cara se străduise să fie drăguţă cu el şi să-i menajeze orgoliul rănit de atitudinea ei, însă cil drăgălăşenia nu ajunsese la niciun rezultat. Sosise timpul să ia taurul de coame şi să spună lucrurilor pe nume.

Hossam stătea cu braţele încrucişate la piept şi o urmărea, cum vine valvârtej spre el, spumegând de furie. Era un bărbat masiv, înalt de vreo doi metri. Cara se bucurase la început de dimensiunile lui neobişnuit de mari, însă acum ar fi preferat ca el să fie mai mic, pentru a-i putea trage un şut în dos.

— Încetează odată! se răsti femeia la el, când ajunse la niciun centimetru de pieptul lui, aruncând flăcări din ochi înspre lentilele fumurii ale ochelarilor arabului. Între noi s-a terminat totul. Nu vrei să înţelegi, o dată pentru totdeauna? S-a terminat! Bagă-ţi bine în cap: T-E-R-M-I-N-A-T. Basta! Kaput! Finito! Ţi-aş spune-o şi în limba egipteană, dar nu cunosc cuvântul. M-am simţit foarte bine, însă acum lasă-mă dracului în pace, să-mi văd liniştită de drumul meu...

— Este vorba despre limba arabă. Glasul lui sună ca un tunet.

— Ce naiba tot îndrugi tu acolo?

— Egiptenii vorbesc limba arabă. Nu există o limbă egipteană.

— Mersi pentru lecţie. Cara îşi înfipse un deget în pieptul bărbatului. Încetează să mai stai toată vremea cu ochii pe mine,

încetează să mă mai urmăreşti ziulica întreagă, încetează să-mi spionezi fiecare mişcare, încetează odată cu toate. Nu vreau să-ţi pricinuiesc probleme, însă dacă n-o să am încotro, o voi face, înţelegi ce-ţi spun?

— Dar eu nu vreau decât să fiu împreună cu tine.

Dumnezeule mare! îşi spuse femeia, cu disperare, în sinea ei.

— Cred că tu nu înţelegi sensul cuvintelor! Ţi-am spus că eu nu vreau să mai fiu împreună cu tine! M-ai vrăjit, însă acum vraja s-a risipit şi vreau să-mi găsesc un alt vrăjitor. Te rog să nu mă mai sâcâi.

Cara ţâşni pe lângă el şi dispăru în clădire. Reuşi să le zâmbească celor pe care îi întâlni în timp ce se grăbea spre camera ei, aflată la etajul al treilea. Dacă Hossam avea să-i pună în primejdie cel mai bun serviciu pe care îl avusese vreodată, atunci îi va rupe gâtul cu propriile ei mâini. Bărbaţii ăştia! Ar fi în stare să determine o femeie să-şi ia câmpii şi să se ducă la mănăstire, îşi zise Cara, spumegând de furie. Poate că n-avea nevoie de un alt iubit, ci de un psiholog.

Dacă Hossam va mai îndrăzni măcar să insiste, era ferm hotărâtă să i se plângă lui Louis. Totul avea o limită.

John cercetă cu discreţie sistemul de siguranţă, în timp ce Ronsard debloca şi deschidea uşa biroului său. Funcţionarea încuietorii se baza pe o codificare digitală care era transpusă în diverse tonuri distincte, la fel ca în cazul telefoanelor. Prudent, Ronsard proteja cu corpul lui tastatura de comandă, astfel încât John să nu poată zări combinaţia de cifre. John nu făcu nici cea mai mică încercare de a le vedea, ba dimpotrivă, se răsuci pe jumătate şi privi în direcţia holului, localizând
videocamera de supraveghere aflată în cealaltă extremitate a acestuia. Asigurându-se că gestul său rămânea ascuns acelei videocamere, el îşi strecură mâna în interiorul hainei şi porni un audiocasetofon miniatural, pentru a înregistra succesiunea de tonuri prin intermediul căreia Ronsard comandase descuierea uşii.

— Aici nu vom fi deranjaţi, spuse Ronsard. Te rog să iei loc. Doreşti să bei ceva? Poate o cafea?

— Nimic, îţi mulţumesc. Cu riscul de a părea paranoic, el nu accepta din partea altcuiva nimic de mâncat sau de băut. De la bufet era cu totul altceva; lumea mânca şi bea de-acolo. Dacă situaţia era de aşa natură încât nu putea refuza un pahar de băutură, se prefăcea că gustă, apoi îl lăsa imediat jos, şi nu se mai atingea de el. Era o regulă extrem de simplă, dar în acelaşi timp şi foarte eficientă.

John privi înjur. Pe biroul mare al lui Ronsard se afla un computer care nu era legat la nicio linie telefonică. Dacă ar fi existat nişte fişiere pe care Ronsard le-ar fi dorit inaccesibile, atunci ele s-ar fi aflat doar în acest calculator. Un alt calculator era aşezat pe un birou stil Ludovic al XTV-lea, în cealaltă parte a încăperii; acesta era conectat la

o linie telefonică, la o imprimantă, la un scaner şi la reţeaua electrică.

Tot pe biroul lui Ronsard se mai afla şi un mic monitor prevăzut cu un sofisticat sistem de acţionare. Din poziţia în care se afla, John putea vedea ecranul acestuia suficient de bine încât să-şi dea seama că era vorba despre un dispozitiv de supraveghere a zonei din faţa intrării în încăpere, astfel încât Ronsard să ştie dinainte cine se apropia de biroul lui. Probabil că exista, pe undeva prin clădire, un birou centralizat de supraveghere, dar John trebuia să descopere dacă toată clădirea era supusă acelei supravegheri. S-ar fi putut, la fel ca în cazul dispozitivelor de ascultare, să fie supravegheate doar anumite încăperi. În definitiv, în această parte a vilei se aflau apartamentele personale ale lui Ronsard şi era de presupus că acesta nu dorea ca angajaţii lui să-l urmărească tot timpul.

— Cine produce substanţa cu pricina? John era dator să încerce. Uneori, oamenilor le scapă, din întâmplare, chiar informaţia pe care o doreşti.

Ronsard schiţă un zâmbet.

— Am o înţelegere cu... ăăă, cu producătorii substanţei respective. Voi fi singurul care o va comercializa, cu condiţia să nu dezvălui nimănui cine sunt ei. Odată identitatea cunoscută, ar fi sub un continuu asediu. Unii ar încerca să obţină formula, recurgând chiar la răpiri şi torturi, iar autorităţile ar putea să le suspende dreptul de a produce substanţa, preluându-le, în acelaşi timp, capacităţile de producţie. Doar ştii că aşa se comportă pretutindeni autorităţile. Ronsard se aşeză la biroul lui. Am fost tentat să cred că au vorbit, fără ştirea mea, despre substanţa respectivă, deoarece atât dumneata, cât şi Ernst Morrell m-aţi contactat în legătură cu ea, dar acum m-ai liniştit.

— Mă bucur nespus.

Tonul neutru al vocii lui John aduse un surâs pe faţa traficantului de armament.

— Se vede limpede lucrul ăsta. Domnule Temple, putem trece la încheierea tranzacţiei? Eu am nişte oaspeţi de întreţinut, iar dumneata poate că eşti nerăbdător să continui avansurile la adresa doamnei Jamieson. Spune-mi, te rog, ce-o să faci cu o soţie? Asta, presupunând că doamna Jamieson va fi receptivă la propunerile dumitale.

John îi aruncă o privire tăioasă.

— O să-i asigur o viaţă liniştită.

— Aaa! Deci dumneata te simţi în stare de aşa ceva? Ronsard îi arătă computerele din încăpere, zăbovind mai mult asupra celui mai puternic şi mai rapid, aflat pe biroul secretarei sale. Calculatoarele astea au făcut lumea mai mică. Până la urmă, se va putea afla orice, despre oricine. În clipa de faţă, lucrul este aproape posibil. În viitor, nu vei mai putea dispărea pur şi simplu, aşa cum faci acum.

— E adevărat, însă orice informaţie va putea fi falsificată sau

ştearsă. Dacă am nevoie de un număr de asigurare socială, ori de o carte de credit, le pot folosi pe ale altcuiva.

— Da, însă ce te faci cu nevasta? Ea nu poate să dispară. Are familie, prieteni, o casă, nişte obiceiuri, un număr de asigurare socială, precum şi nişte cărţi de credit, dintre acelea pe care se pare că dumneata le dispreţuieşti atât de mult. O cunosc pe femeia aceasta suficient de bine, ca să te pot asigura că nu va fi deloc încântată de ideea de a utiliza cărţi de credit furate.

În sinea sa, John se amuza. Era clar că interlocutorul său nu renunţase la ideea. De a-l ţine departe de Niema.

— Dacă ea nu va accepta ceea ce îi voi oferi, va avea oricând posibilitatea de a mă refuza. E prea riscant să răpeşti pe cineva. Ar atrage atenţia.

— Lucru pe care ai dori, cu orice preţ, să-l eviţi, se declară de acord Ronsard. Dar dacă ea te-ar urma - ce-ai face?

John îl privi în tăcere, refuzând să se lase atras în această discuţie al cărui subiect era inexistent, dar Ronsard nu avea de unde să ştie asta. Ei bine, n-avea decât să creadă că el, Temple, este cel mai discret ticălos de pe faţa pământului.

În consecinţă, descurajă orice încercare a lui Ronsard de a discuta despre Niema. John simţi, însă, un fel de simpatie pentru el. Era absurd şi în acelaşi timp înduioşător că un tip abject, ca Ronsard, putea da dovadă de o atâta grijă pentru soarta unei simple prietene. Traficantul s-a îndrăgostit de

Niema, îşi zise John, tot aşa cum se îndrăgostiseră de ea, în Iran, Hadi, Sayyed şi el însuşi. Situaţia era aproape ilară. El ar fi trebuit să pară subjugat de farmecul Niemei, iar ea să-i răspundă cu aceeaşi atitudine şi totul să se încheie cu înmugurirea unei adevărate idile. În realitate, Niema era complet bulversată, Ronsard devenise îngerul ei păzitor, în timp ce el se afla în postura de a face curte, în disperare, unei făpturi mult prea puţin receptive la amor.

Bineînţeles că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că totul făcea parte dintr-un plan. Prea era neverosimil un asemenea scenariu, demn de o telenovelă latino-americană. Poate că tocmai de aceea toate personajele implicate se mişcau cu atâta naturaleţe şi reacţionau cu sinceritate.

După o jumătate de oră, cei doi bătuseră deja palma- stabiliseră cantitatea de explozibili, preţul de achiziţie, data şi modalitatea livrării. John se duse la el în cameră, pentru a se schimba în costum de baie. Remarcă faptul că încăperea îi fusese din nou percheziţionată, dar nu înţelegea ce se aşteptaseră să găsească în plus faţă de ceea ce constataseră la percheziţia anterioară. Probabil faptul că nu găsiseră nimic prima oară îl descumpănise oarecum pe Ronsard. Bineînţeles că oamenii acestuia nu scotociseră acolo unde trebuia. După ce sosise la

vilă, cu o seară în urmă, el intrase în posesia celor trei arme. Îi dăduse una dintre ele Niemei, o a doua o prinsese, cu bandă adezivă, sub una dintre uriaşele mese din holul aflat în faţa camerei sale, iar pe a treia o avea fixată la gleznă. Urma acum să-i găsească un loc sigur, cât timp va fi la piscină. Zâmbind, el o introduse, laolaltă cu casetofonul miniatural, sub salteaua patului. Cameristele trecuseră deja pe- acolo ca să facă ordine, iar încăperea fusese deja de două ori percheziţionată. Era puţin probabil ca ei să caute din nou, în locul cel mai expus cu putinţă.

John îşi trase pe el un tricou şi îmbrăcă o pereche de pantaloni peste costumul de baie, după care coborî la piscină. Era o zi însorită şi foarte călduroasă. Doamnele, pentru a nu-şi deranja coafurile înainte de ora prânzului, se bronzau la soare fără să între în apă, astfel că piscina nu era aglomerată.

John nu-şi lăsă hainele la vestiar, ci îşi puse tricoul şi pantalonii pe un şezlong. În buzunar nu avea decât cheia de la cameră. Dacă cineva ar fi fost tentat să-i scotocească prin buzunare, cu-atât mai bine.

John plonjă în piscină şi începu să înoate. Se simţea în elementul lui datorită stagiului de pregătire în cadrul forţelor speciale ale marinei americane. Înotul într-o piscină era floare la ureche pentru cineva care înotase multe mile în ocean. Ronsard era foarte drăguţ că îi oferea posibilitatea de a se menţine într-o excelentă condiţie fizică. Probabil că, pe undeva pe-acolo, exista şi o sală de forţă, însă John se îndoia că va avea timp să o folosească.

Singurul dezavantaj când înoţi în public este acela că, după o vreme, oamenii încep să te remarce. Puţini sunt cei în stare să înoate fară întrerupere, în ritm susţinut, o perioadă atât de lungă de timp. John înota doar de o jumătate de oră şi ar fi putut continua încă multă vreme, dar nu era înţelept să atragă prea mult atenţia asupra sa. Cei din jurul piscinei îl priveau şi era sigur că măcar una dintre femeile de pe margine numărase câte bazine făcuse.

John ieşi din apă, luă un prosop pufos din teancurile puse la dispoziţie pentru oaspeţi şi începu să se şteargă. Deşi nu era încă ora unu, el o văzu pe Niema apropiindu-se. Era îmbrăcată lejer, cu nişte pantaloni largi şi comozi, confecţionaţi dintr-o pânză de în. Peste bluziţa albastră, îmbrăcase o cămaşă albă, semitransparentă. Părul negru şi bogat şi-l strânsese la ceafa cu o clamă de argint.

Niema ezită o clipă când îl văzu, de parcă ar fi fost surprinsă că-l vede acolo. John o privi, după care ridică o mână, făcându-i semn să se apropie.

Niema ezită îndelung, înainte de a se conforma chemării lui. John se întrebă dacă nu cumva intenţiona să facă ceva total neaşteptat, cum ar fi, de exemplu, să plece, ceea ce ar fi fost o exagerare, care l-ar fi putut determina pe Ronsard să intervină din nou între ei.

Într-un târziu ea o porni încetişor către el. John fu nevoit să- şi lege prosopul în jurul taliei, pentru a-şi masca virila reacţie pe care i-o trezise apropierea femeii iubite.

20

Niema se apropie de John cu paşi şovăitori, după ce îşi puse ochelarii de soare, pentru a-şi ascunde ochii de privirea bărbatului. Dumnezeule, individul ăsta ar fi fost cazul să se îmbrace, pentru a nu-i provoca un atac de cord, gândi ea admirând torsul viril al lui John, frumuseţea muşchilor proeminenţi de pe braţe şi de pe umeri. Avea cele mai puternice picioare pe care le văzuse vreodată, cu muşchi zdraveni, alungiţi, bine conturaţi, fapt care dovedea că obişnuia cu regularitate să înoate, să alerge şi să facă antrenamente la sala de forţă. Pe umeri, în păr şi pe pieptul lui încă străluceau picături de apă. John îşi şterse în grabă părul, după care îşi trecu mâna prin el, ca să şi-l mai aranjeze. Bărbatul avea un aer de sălbăticiune şi Niema simţi o acută nevoie de a-l atinge. John îşi înfăşurase prosopul în jurul mijlocului, şi aştepta ca ea să se apropie. Privindu-l, Niema se întreba cum de arăta atât de suplu atunci când era îmbrăcat, când avea o musculatură atât de dezvoltată?

Când ajunse în dreptul lui, pe buzele bărbatului înflori un zâmbet discret. De obicei el nu zâmbea şi Niema îşi zise că făcuse acest efort pentru ea. E Temple, nu John, îşi spuse ea. John obişnuia să zâmbească şi să râdă. Când nu interpreta niciun rol, era un bărbat foarte expresiv, asta dacă nu cumva juca teatru şi atunci. Fusese atâta vreme altcineva, încât era posibil ca şi „John Medina” să fi ajuns pentru el doar un simplu rol.

— O clipă am crezut că te vei întoarce şi vei fugi. Nu mai fi aşa de reticentă.

— Ştiu eu mai bine decât tine cum trebuie să fiu. Niema se aşeză pe scaunul pe care i-l oferi el, lăsând impresia că nu-i pasă de faptul că părea ţâfnoasă. De fapt era foarte iritată. Nu dormise suficient şi nervii îi erau întinşi la maximum.

John rămăsese în spatele ei, fără să scoată o vorbă. Apoi îşi strecură mâna pe sub cămaşa descheiată, mângâindu-i uşor umărul gol, cu o mişcare lentă şi elaborată, de parcă n-ar mai fi putut trăi fără s-o atingă. Niema se cutremură când mâna lui caldă îi dădu cămaşa la o parte, pentru a-i putea mângâia şi partea de sus a braţului. Era cea mai senzuală atingere pe care o simţise vreodată şi trupul ei reacţionă - sfârcurile i se întăriră şi stomacul i se strânse.

Apoi John îi trase la loc cămaşa, îi dădu femeii ocol şi veni în faţa ei. Niema zări cicatricea de pe omoplatul stâng, lungă de circa zece centimetri. Ştia că nu era autentică, şi se întreba cum fusese realizată.

Când John se aşeză în faţa ei, Niema rămase uluită, observând în urechea lui stângă un cercel cu diamant. El nu avea urechea găurită; nu i-ar fi scăpat un asemenea amănunt, iar în seara precedentă nu purtase cercel. Probabil că îşi lipise cercelul. Îi privi părul şi constată că arăta altfel decât în realitate. Toate aceste mici caracteristici de identificare erau trucate. În clipa în care le înlătura, nu mai putea fi identificat drept Joseph Temple, deşi trăsăturile feţei rămâneau aceleaşi. Atâta vreme cât nu existau nici fişe dentare şi nici mostre de ADN, omul rămânea de neidentificat.

Un chelner în şort negru şi tricou alb se apropie de ei.

— Doriţi ceva de la bar?

— Am vrea să comandăm prânzul, răspunse John într-o franceză impecabilă.

— Bineînţeles, domnule.

John comandă şniţel de pui, supă de cartofi, fructe şi brânză. Niema privi în jurul ei. Între timp pajiştea se aglomerase, pentru că şi alţi oaspeţi se hotărâseră să ia prânzul lângă piscină. Conversaţiile în şoaptă, punctate de zgomotul plonjoanelor în apă, de râsete şi de clinchetul tacâmurilor, creau o ambianţă plăcută.

John reglă umbrela, astfel încât să o protejeze de soare pe Niema şi să blocheze, parţial, vederea din direcţia casei, înainte de a se aşeza, el îşi îmbrăcă tricoul. Niemei aproape că îi venea să plângă de necaz, când pectoralii bărbatului dispărură sub tricou, însă se consolă spunându-şi că cel puţin se va putea concentra mai uşor.

— Am fost în biroul lui Ronsard, îi spuse John, coborând glasul astfel încât să fie auzit numai de ea. Am făcut rost de codul de acces în încăpere şi m-am uitat cu atenţie la sistemul de securitate. Diseară ce mai este în program?

— Are loc o petrecere la patru ace. Bufet, dans, la fel ca aseară.

— Excelent! Lumea va fi într-o continuă mişcare, aşa că le va fi greu să stea cu ochii pe noi. Noi vom dansa încontinuu...

— O să-mi fie greu pe tocuri înalte.

— Atunci nu mai purta tocuri înalte.

Niema îi aruncă o privire furioasă, însă el n-o remarcă din cauza ochelarilor de soare pe care ea îi purta.

— Tu eşti acela care mi-a ales garderoba. Toţi pantofii mei de gală au tocuri înalte.

— Bine, în acest caz ne vom mulţumi doar cu câteva dansuri. Voi face tot posibilul să se vadă limpede că noi doi suntem împreună. Voi manifesta ceva mai multă pasiune faţă de tine, aşa că ai grijă să nu intri în panică.

— De ce e nevoie să te porţi cu şi mai multă pasiune? Niemei i se uscase gâtul. Ar fi vrut ca ospătarul să aducă mai repede apa minerală comandată de John.

— Pentru ca, în cazul în care cineva ne va vedea plecând împreună de la petrecere, să creadă că mergem să căutăm un loc mai puţin aglomerat - cum ar fi, de exemplu, camera ta.

— Dar ce ne facem cu Ronsard şi cu Cara?

— De ea mă ocup eu. Cu Ronsard va fi mai greu. Vom risca, şi să sperăm că va fi mult prea ocupat ca să mai aibă timp să treacă şi prin biroul lui. John făcu o pauză. Ai grijă, se apropie chelnerul! El se aplecă şi îi luă mâna, mângâind-o uşor în palmă, cu degetul mare. Aş vrea să facem o plimbare după prânz, îi şopti el atunci când ospătarul aşeza pe masă paharele de cristal pline cu apă minerală.

Niema luă unul dintre pahare, străduindu-se să-i zâmbească ospătarului.

— De cât timp ai nevoie pentru a planta dispozitivul? o întrebă John când rămaseră din nou singuri.

— Păi, mi-ar trebui cam o jumătate de oră. Probabil că o putea face mai repede, însă îşi luă o marjă de timp deoarece trebuia să intervină în instalaţia îngropată în pereţi fără a lăsa vreo urmă incriminatoare. Cât timp îţi trebuie pentru fişierele din calculator?

— Depinde, răspunse el cu multă solicitudine.

— Mulţumesc foarte mult pentru informaţia precisă pe care mi-ai oferit-o.

John se strădui să nu zâmbească.

— N-am de unde să ştiu ce sistem foloseşte şi dacă intrarea este codificată ori protejată prin parolare; m-ar mira foarte tare dacă n-ar avea măcar o parolă. Va trebui în primul rând să o descopăr...

— Dar cum vei izbuti să faci asta?

— În general oamenii obişnuiesc să-şi noteze parola undeva la îndemână sau îşi aleg ceva care nu se poate uita cu una, cu două, ca de exemplu numele mamei lor sau pe ale copiilor.

— Ronsard are o fiică. O cheamă Laure.

— O fiică? în fişele noastre nu scria nimic despre nicio fiică, murmură John.

— Fetiţa e foarte bolnavă. Ronsard o adoră şi are grijă să o ascundă de ochii lumii. Din motive de siguranţă, puţini ştiu de existenţa ei. Este atât de bolnavă, încât s-ar putea să nu mai aibă mult de trăit. Niemei i se puse un nod în gât când îşi aminti figura descărnată a lui Laure, ochişorii de un albastru închis, atât de asemănători cu ai tatălui ei şi inteligenţa şi firea mereu pusă pe şotii ale fetiţei.

— Asta înseamnă că pe Ronsard l-ar deranja foarte tare orice lucru neplăcut care ar apărea în legătură cu fiica lui, rosti îngândurat John.

Niema se zbârli dintr-o dată şi îşi scoase ochelarii de soare, pentru ca el să poată vedea cât de tare o înfuriase concluzia lui.

— Nu care cumva să îndrăzneşti, spuse ea, printre dinţi. Dacă te

vei folosi de acel copil, atunci află că eu o să... o să... Niema nu găsi o pedeapsă îndeajuns de cumplită.

— O să fac orice va fi nevoie, replică el calm. Tu ştii foarte bine acest lucru. Atunci când este vorba să-mi îndeplinesc misiunea, n-am nicio limită în ceea ce priveşte mijloacele întrebuinţate.

— Da, am auzit câte ceva în acest sens, spuse Niema pe un ton la fel de calm ca al lui. Revolta pe care o simţise brusc fierbând în ea o îndemna să lase la o parte orice prudenţă. Se spune că ţi-ai ucis propria nevastă, aşa încât nu te va deranja să faci rău unei biete fetiţe.

O tăcere grea se aşternu între ei. Figura lui John era impenetrabilă.

— O chema Veneţia, zise el într-un târziu. De ce nu mă întrebi pe mine dacă am făcut aşa ceva? Cum îţi închipui tu că s-a petrecut toată tărăşenia? Am împuşcat-o, i-am frânt gâtul sau i-am tăiat beregata? Sau, pur şi simplu, i-am dat brânci în gol, de la etajul treizeci? Am auzit şi eu toate aceste variante. Care crezi că este cea mai verosimilă?

Niema simţi că se sufocă. Dorise să-l facă să sufere, dorise să spună ceva care să-l impresioneze şi reuşise mai bine decât se aşteptase. Ea nu dăduse crezare acelor legende, nu crezuse nici măcar că fusese vreodată căsătorit. Acum afla din gura lui că fusese însurat, că numele soţiei lui era Veneţia. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că acele poveşti nu erau nişte fantasmagorii.

— Ba uite că te întreb: ai făcut tu aşa ceva? reuşi ea să îngaime. Ai ucis-o?

— Da, recunoscu el şi se sprijini de spătarul scaunului, în aşteptarea ospătarului care se apropia cu comanda pe care o făcuse.

Niema păşea alături de John, pe peluza de un verde crud. După ce în timpul mesei el aruncase acea veritabilă bombă, ea nu mai avusese când să-şi recapete cumpătul şi să-i ceară explicaţii detaliate. Mai întâi sosise chelnerul cu farfuriile cu mâncare şi îi întrebase dacă mai doreau ceva. În momentul în care acesta se pregătea să plece, „ca din pură întâmplare” a apărut şi Ronsard care n-a putut să nu se oprească la masa lor, pentru a mai sporovăi o vreme împreună cu ei.

Niema abia reuşise să lege două vorbe, pentru a-i răspunde lui Ronsard. Îşi simţise buzele amorţite şi îşi căutase în permanenţă refugiu apelând la paharul cu apă minerală.

După ce au terminat de mâncat, John şi-a îmbrăcat pantalonii peste costumul de baie, a luat-o de mână pe Niema şi au pornit la plimbare. Niema îşi simţea inima gata-gata să-i sară din piept. Ignoranţa se manifestă asemenea unei invizibile fortăreţe care te face să te simţi în siguranţă şi să nu te gândeşti la lucruri mult prea urâte pentru a putea fi suportate. Din păcate, ea nu mai beneficia acum de avantajele oferite de ignoranţă, de liniştea pe care i-o dăduse faptul că nu ştia adevărul; acum durerea şi groaza erau preţul certitudinii. Oare

ce simţise el când trecuse printr-o experienţă atât de traumatizantă?

— Iartă-mă, John, şopti ea. El o privi surprins. Era evident că se aşteptase ca ea să fie oripilată de ceea ce aflase, poate să se simtă chiar înspăimântată. Niema îşi alese, cu mare grijă, cuvintele. N-am vrut să te rănesc, continuă ea. N-am crezut nicio iotă din toate zvonurile acelea, pentru că altfel n-aş fi adus vorba despre ele.

— Să mă răneşti? John părea impasibil. Lentilele fumurii nu-i permiteau să-i vadă ochii, şi se simţi tentată să-i smulgă de pe nas ochelarii de soare. Ce e adevărat, e adevărat.

John o apucă de mână strângându-i-o atât cât să n-o doară. Niema îşi zise că el nu-i făcuse niciodată rău. Chiar confruntat cu neîncrederea şi ostilitatea ei, în Iran, avusese grijă de ea, îi salvase viaţa, o ţinuse în braţele lui în timp ce ea îşi plângea soţul pierdut.

— Uneori, ce e adevărat, e adevărat, dar există şi cazuri în care lucrurile stau puţin altfel. Ce s-a întâmplat, de fapt? A fost agent dublu, aşa cum se zvoneşte? John gemu resemnat. Exasperată, Niema îl strânse tare de mână. Povesteşte-mi, te rog!

John se opri din mers şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Şi dacă n-o să-ţi povestesc?

— Nu se va întâmplă nimic, însă aş vrea, totuşi, să-mi povesteşti.

Timp de câteva secunde, Niema crezu că el nu-i va povesti nimic. Apoi, John ridică din umeri şi începu să vorbească:

— Într-adevăr, a fost agent dublu. A făcut-o pentru bani. N- au existat niciun fel de circumstanţe atenuante; n-avea rude în Uniunea Sovietică sau în Germania de Est, care să poată fi ameninţate. Toată familia ei trăia în America. Au interesat-o doar banii.

Aşadar, el nu-i putuse găsi soţiei sale vreo scuză; şi trebuise să facă faţă realităţii, şi anume că era o trădătoare. Oare ce simţise el atunci, el care îşi pusese întreaga pricepere şi energie în slujba ţării sale?

— Cum ai aflat?

John reîncepu să păşească alături de Niema.

— N-a fost vorba de un moment al adevărului, ci de o serie întreagă de neînsemnate amănunte care, cumulate, mi-au trezit, la un momendat, suspiciuni. Atunci i-am întins o cursă, iar Veneţia a căzut în ea.

— Nu şi-a dat seama că tu bănuiai ceva?

— Ba da. Era deşteaptă. Însă pentru a o da în vileag m-am folosit de o informaţie la care ea nu putea rămâne insensibilă- numele a două persoane infiltrate în cadrul Kremlinului. Nici măcar Aldrich Ames nu avea acces la acea informaţie ultraconfidenţială, într-atât de secretă era. Buzele lui John se subţiară. I-am întins cursa în ultimul moment. Totul se întâmplă în plină desfăşurare a războiului rece, iar informaţia era atât de valoroasă şi de urgentă, încât ea s-a hotărât să n-o transmită prin metoda obişnuită. Soţia mea a pus pur şi simplu mâna

pe telefon şi a sunat direct la Ambasada sovietică. A cerut să i se acorde azil politic în sediul ambasadei, deoarece era sigură că o voi urmări până-n pânzele albe. Tocmai se pregătea să le comunice numele respective. John inspiră adânc şi prelung. Atunci am împuşcat-o, rosti el într-un târziu, privind zidul înalt care împrejmuia domeniul lui Ronsard. Aş fi putut doar s-o rănesc, dar n-am făcut-o. Ceea ce ştia ea era cu mult prea important ca să pot risca, iar cele două persoane mult prea sus infiltrate ca să mai poată fi rechemate în ţară. Trebuia să rămână acolo unde fuseseră infiltrate. Ea comunicase deja că ştia numele persoanelor, dar nu apucase încă să le rostească la telefon; cei cu care se afla în legătură Veneţia ar fi încercat să ia legătura cu ea indiferent de închisoarea în care ar fi fost dusă şi de gradul de securitate al acesteia. Iată de ce am ucis-o.

Niema nu scoase o vorbă. Pentru o vreme îşi continuară, în tăcere, plimbarea prin grădină, bucurându-se de peisajul superb. Niema încă îl mai ţinea de mână pe John, meditând la forţa interioară a bărbatului de lângă ea. El fusese forţat de împrejurări să facă ceva greu de imaginat, dar nu încerca să se scuze sau să-şi minimalizeze faptele. Trăia în suflet cu povara acelei zile, dar continua să facă ceea ce avea de făcut.

Unii l-ar fi putut considera un monstru pentru că îşi omorâse în mod deliberat soţia. După părerea lor nicio informaţie, oricât de importantă ar fi fost ea, nu-i justifica fapta. Numai cei care se aflau în prima linie ştiau cu adevărat cum stăteau lucrurile, în asemenea situaţii. Dallas îşi dăduse viaţa pentru ţara lui, într-o altă bătălie a aceluiaşi război.

Prin acţiunile sale, John salvase o mulţime de alte vieţi, nu numai pe ale celor două persoane infiltrate la Kremlin, ci şi pe ale altora implicaţi în evenimentele ulterioare. Uniunea Sovietică se dezmembrase, Zidul Berlinului fusese dărâmat şi, pentru o bună bucată de vreme, întreaga lume fusese ceva mai liniştită. Apoi John tot în prima linie a luptei s-a plasat, chiar în gura lupului, poate încercând să echilibreze propria lui scară de valori morale.

— Oare de ce n-o fi încercat să te vândă ruşilor? Ar fi obţinut o sumă mare de bani.

— Îţi mulţumesc pentru compliment, însă pe vremea aceea nu valoram chiar atât de mulţi bani ca acum. Pe atunci aveam acces la informaţii de primă mână şi îi eram folositor exact în postura în care mă aflam. De altfel şi ea avea acces la foarte multe documente secrete.

— Nu-mi pot închipui ce ai simţit atunci.

În glasul Niemei se putuse desluşi o uşoară tristeţe. Ea îl strânse din nou de mână, încercând să-i transmită, astfel, cât de rău îi părea că deschisese un subiect atât de delicat.

John o privi, se uită apoi înjur şi o trase mai aproape de un imens

boschet înflorit, de parcă ar fi încercat să caute un loc în care să nu poată fi văzuţi.

— Fă-ţi curaj, o avertiză el şi îşi apropie faţa de cea a Niemei.

Buzele lui se depărtară uşor, luară forma buzelor ei şi se contopiră cu ele. Ea se agăţă de umerii lui simţind că inima îi bate nebuneşte. Cotropită de dorinţă, îşi înăbuşi un geamăt. John îi cuprinse şoldurile, ridicând-o şi lipindu-şi trupul de al ei. Simţindu-i bărbăţia fierbinte, pe Niema o trecu un fior de plăcere, deşi clopoţelul ei de alarmă suna cu insistenţă. Ea se zbătu, încercând să atingă din nou pământul cu picioarele, pentru a nu rămâne atârnată de el.

John îşi desprinse gura de buzele ei şi o privi îndelung.

Niema se uită la el, uluită, dorindu-şi ca John să nu fi purtat ochelari de soare, pentru a-i putea vedea ochii. În continuare aninată de gâtul lui, ea întrebă:

— Se uita cineva la noi?

Amuzat de întrebarea ei, John râse:

— Nu se uita nimeni la noi. Am simţit doar nevoia acută să te sărut, pentru că eşti teribil de dulce.

Niema se îndepărtă brusc de el.

— Mare şmecher mai eşti! rosti ea respirând greu.

Ar fi vrut să-i ardă un pumn zdravăn în plină figură, dar în loc de asta îşi muşcă buzele ca să n-o apuce râsul.

— Mă recunosc vinovat de acuzaţia pe care tocmai mi-ai adus-o. John o luă din nou de mână şi îşi reluară plimbarea. Te-ai aşteptat la altceva, continuă el. Ţi-am mărturisit un lucru care îţi dovedeşte limpede că sunt un ticălos, aşa cum mă consideră toată lumea, iar rezultatul este că tu îţi ceri scuze, şi nu invers. Bineînţeles că a trebuit să te sărut.

— Credeam că m-ai sărutat întotdeauna doar pentru că aşa prevede scenariul.

— Nu întotdeauna, îi spuse el fără să o privească. Şi niciodată doar conform scenariului.

21

Tocurile înalte fac parte din ţinuta obligatorie ţinând de etichetă, se gândea Niema pe când scotocea prin garderoba ei, în speranţa că va găsi o pereche de pantofi care să fie în acelaşi timp eleganţi, dar şi cu toc jos. Pantofii cu tocuri înalte făceau prea mult zgomot când mergeai şi îţi era imposibil să alergi cu ei. Ar fi fost extrem de potriviţi nişte balerini, dar printre pantofii pe care i-i trimisese John nu se afla o asemenea pereche.

Niema se uită la rochia pe care intenţiona să o îmbrace în acea seară. Era din mătase neagră, cu nişte dungi înguste care se lăţeau în

sus, formând corsajul, adânc decoltat. În punctul strategic al decolteului, acolo unde începeau sânii, se afla o rozetă formată din perle negre de cultură, de sub care atârnau şiraguri micuţe de perle negre. Mai avea şi alte rochii de seară, însă hotărâse să se îmbrace în negru pentru a fi, la nevoie, mai bine camuflată în întuneric.

În afară de pantofii negri de seară, cu tocuri înalte, mai avea şi o altă pereche de sandale comode, de aceeaşi culoare. Niema le privi, întrebându-se cum ar putea să le modifice, pentru a le da un aspect mai elegant. Cu siguranţă că în aceste sandale s-ar fi simţit cu mult mai bine decât pe tocuri înalte, însă arătau ca simple încălţări de toată ziua. Niema Jamieson nu şi-ar fi permis să fie chiar atât de neglijentă. Ea se îmbrăca într-un stil clasic şi întotdeauna absolut impecabil.

— Nu puteai să fii şi tu puţin mai şleampătă? îi reproşă ea personajului pe care îl interpreta.

Niema se uită din nou la rochie. Era de o simplitate extrem de elegantă, chiar şi cu acele mici şiraguri de perle negre care străluceau. Niema le atinse uşor cu degetul, şi începură să se clatine. Mişcarea lor permanentă ar fi atras mereu atenţia asupra sânilor ei.

Niema privi lung sandalele negre şi apoi din nou rochia. Examină cu atenţie rozeta de perle. Micuţele şiraguri nu erau prinse de rozetă, ci de rochie, pe sub rozetă.

— O rezolvăm noi cumva, şopti ea şi se duse să aducă sculele trebuincioase. Era conştientă de ce se crampona de sandalele acelea: ocupându-se de ele nu s-ar mai fi gândit la John şi la mărturisirea lui potrivit căreia nu se manifestase, faţă de ea, numai de dragul planului lor, în felul în care se manifestase. Ce trebuia să înţeleagă din asta? Oare se referise la persoana ei, sau la cu totul altceva? Lui i se întâmplaseră atâtea, încât s-ar fi putut să se refere la ceva fără nicio legătură cu ea. Unii bărbaţi duceau o viaţă normală, o viaţă la vedere, neavând de tăinuit decât numărul de halbe de bere pe care le dăduseră pe gât, în drumul de întoarcere de la serviciu. Trecutul lui era atât de ascuns şi de complex, încât nimeni n- avea să ştie vreodată toate detaliile care făceau din el ceea ce era în prezent.

Preocuparea privind sandalele nu îşi atinse scopul, pentru că ea nu izbutise să nu se mai gândească la el. Pierderea lui Dallas fusese îngrozitor de grea, aproape de nesuportat. Se întreba ce o fi fost în sufletul lui John, care nu numai că-şi văzuse soţia murind, ci o ucisese chiar el. Niema încercă să-şi dea seama dacă avea vreun sentiment, vreo părere de rău pentru soţia lui şi ajunse la concluzia că nu simţea nimic. Femeia aceea îşi vânduse ţara, şi probabil că muriseră mulţi oameni din cauza ei. Niema îşi zise că femeia aceea nu se deosebise prea mult de teroriştii care asasinau oameni prin intermediul gazelor otrăvitoare şi al bombelor. Dallas murise tocmai pentru a opri astfel de acţiuni abjecte.

Seara aceea s-ar fi putut să fie ultima în care îl va vedea pe John. Gândul acesta o obsedă tot timpul cât meşteri la sandale. Folosind lipici din trusa ei de scule, îşi ornă comodele încălţări cu perle scoase de la rochie. Mai existaseră momente în care se gândise că îl vedea, probabil, pe John pentru ultima oară: atunci când el plecase, chiar înainte de a veni ea în Franţa, şi după ce John îi dăduse telefon, iar ea nu ştia dacă avea să fie invitată la vilă. Însă de această dată lucrurile erau ceva mai clare. Odată ce ar fi pus mâna pe fişierele din calculatorul lui Ronsard, John ar fi urmat să dispară imediat. În schimb, ea trebuia să rămână până se termina petrecerea. Apoi, în cursul săptămânii următoare, urma să ajungă şi ea acasă, să se întoarcă la serviciu, şi întreaga aventură să rămână doar o poveste fantastică pe care n-avea voie s-o relateze nimănui.

Pentru moment, Niema simţea că trăieşte pericolul cu toate fibrele fiinţei sale. Până şi pielea şi-o simţea mai sensibilă decât oricând. Îşi permise o baie prelungită şi relaxantă, într-o apă aromatizată. Apoi trase un pui de somn, lucru pe care arareori îl făcea, însă evenimentele aflate în curs îşi cereau tributul. Când se trezi, îşi făcu manichiura şi pedichiura, zicându-şi că dacă într-adevăr nu îl va mai revedea niciodată pe John, era cazul ca el să-şi amintească măcar cât de bine arăta ea.

Niema spera să nu fie nevoită să se întoarcă în cameră după cele necesare misiunii, însă constată că în poşetuţa ei de seară nu încăpeau decât o carte de credit, un ruj, o pudrieră şi o cheie. Nimic altceva. Încercă să identifice un loc sigur în care să-şi poată ascunde ustensilele şi pistolul, astfel încât să le aibă la îndemână, dar peste tot mişunau invitaţi de-ai lui Ronsard.

Nu avea altă soluţie; trebuia să se întoarcă în cameră, pentru a lua cele trebuincioase. Ea înveli sculele şi pistolul în eşarfa din mătase neagră, care se asorta cu rochia şi le ascunse sub lenjeria aranjată în sertarele imensului dulap de haine. Apoi, inspiră profund, se îndreptă de spate şi se pregăti pentru reprezentaţia finală.

John o aştepta lângă scară. În timp ce cobora, Niema remarcă cum o învăluia cu o privire de îndrăgostit. Cu coada ochiului, ea îl zări pe Ronsard care urmărea cu mare atenţie întreaga scenă, şi a cărui expresie trăda un amestec de tristeţe şi de îngrijorare. Când îi întâlni privirea, Niema îi transmise ceea ce spera ea să fie interpretat drept un surâs liniştitor. Ronsard îşi desfăcu braţele într-un gest de neputinţă, ca şi cum ar fi vrut să-i spună: „Eu am făcut tot posibilul”.

John urmări scena şi ochii lui se îngustară, aruncând priviri ameninţătoare. Doamne, ce bun actor era! Probabil că ratase o strălucită carieră la Hollywood; cu un asemenea talent, mai mult ca sigur că ar fi câştigat vreo două premii Oscar şi ar fi încasat mult mai mulţi bani decât primea ca slujbaş guvernamental.

Niema îşi spuse că ar fi fost cazul să dea şi ea un mic recital de măiestrie actoricească. În timp ce se îndrepta spre John, îşi încetini treptat mersul, de parcă ar fi ezitat să facă ultimii paşi care îi despărţeau. John se încruntă abia perceptibil şi întinse braţul, un gest plin de aroganţă, prin care o chema să vină la el mai repede. Şi ea se conformă poruncii lui nerostite abandonându-şi mâna în mâna lui. Apoi se lăsă condusă în sala de bal în care aceeaşi mulţime se îndeletnicea cu aceleaşi activităţi cu care se îndeletnicise şi în seara precedentă, cu singura deosebire că fiecare persoană purta acum altă toaletă. Pe ringul de dans, Niema se cuibări în braţele lui John, iar acesta o strânse la pieptul său puternic, în timp ce picioarele lor se mişcau în ritmul muzicii lente. John îşi înclină capul lipindu-şi obrazul de creştetul ei, oferind celor din jur imaginea bărbatului înrobit de farmecele femeii pe care doreşte s-o cucerească.

— A trebuit să las treburile alea în cameră, îi şopti ea. Nu încăpeau în asta. Niema îi făcu un semn discret către micuţa ei poşetă de seară.

— Ce spui? De ce nu le-ai ascuns pe toate în corsaj? John se uită la decolteul adânc al rochiei ei.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză ea. Am un cuţit pe care o să-l folosesc la nevoie. John zâmbi, iar ea simţi pe tâmplă buzele lui. Cum te-ai gândit să le distragi atenţia?

— Încă nu m-am hotărât. Mi-a fost teamă să nu mă scalpezi cu acel cuţit. O să riscăm.

— Mie-mi place riscul. Imediat ce rostise aceste cuvinte, Niema se crispă. De fapt acum nu-i mai plăcea să rişte. Cândva, demult, îi plăcuse, însă acum nu-i mai plăcea.

John o simţi cum se încordează în braţele lui şi o strânse la piept.

— Ce se întâmplă cu tine?

— Nimic, spuse ea repede.

— Sau mai bine zis nu vrei să-mi spui, o corectă el.

— Aşa este.

Niema simţi din nou pe tâmplă buzele bărbatului. După câteva clipe, John spuse:

— Eşti mai scundă decât aseară.

Era exclus ca să nu remarce acest lucru.

— Nu port tocuri înalte. Am aranjat o pereche de sandale ca să se asorteze cu rochia mea de seară. Ea ridică un picior, pentru ca el să poată vedea perlele care împodobeau acum baretele înguste ale sandalei.

John făcu o uşoară grimasă de nemulţumire.

— Ai distrus frumuseţe de bijuterie Dior doar pentru a-ţi orna sandalele?

— Nu-i nimic, îl linişti ea. Mai importantă decât rochia mi s-a

părut necesitatea de a purta nişte încălţări comode. Şi pe urmă, misiunile acestea „inexistente” se decontează de la buget fară să fii nevoit să dai socoteală pe ce s-au cheltuit banii, nu-i aşa?

— Aşa este, slavă Domnului.

— Când vom trece la treabă?

— N-avem un moment anume, dinainte stabilit. Stăm cu ochii pe Ronsard şi intrăm în acţiune doar atunci când o să vedem că este ocupat.

— Şi Cara?

— De ea am avut eu grijă.

— Îmi pare rău să ţi-o spun, dar este prezentă aici.

— Nu va mai fi prea multă vreme.

Cara purta o superbă rochie, de culoare albă, iar părul lung şi blond şi-l pieptănase peste cap. Ştia că apariţia ei era şocantă, ca cea a unei vedete de cinema, cu toate că nu putea concura cu aceşti bogătani în materie de bijuterii şi îmbrăcăminte de firmă. În schimb, adoptase un stil califonian sexy, care o prindea de minune. În jurul ei se adunaseră câţiva bărbaţi, însă franţuzul feroce pe care pusese ea ochii la tenis era acum ţinut foarte strâns în frâu, de către mult prea precauta lui nevastă. Hotărâtă să-şi încerce norocul cu orice preţ, ea începu să circule prin încăpere, oprindu-se doar ca să schimbe câte o vorbă cu potenţiale victime ale nurilor ei. N-avea de gând să-şi mai facă probleme în legătură cu Hossam; acesta nu avea niciun drept asupra ei.

Carei nici nu-i trecea prin minte ceea ce avea să i se întâmple. Cineva se întoarse mult prea brusc şi pe frumoasa ei rochiţă albă înfloriră dintr-o dată nişte maci de vin roşu. Ea se uită disperată la pete zicându-şi că va fi nevoită să arunce la gunoi rochia.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse cu un glas plângăreţ femeia care făcuse pocinogul. Nu-mi dau seama cum de s-a întâmplat. M-a împins cineva.

— Nu vă faceţi probleme, o linişti Cara. Deşi în sinea ei clocotea de furie, nu voia să supere pe niciunul dintre invitaţii lui Louis. Sunt convinsă că se poate curăţa. O să dau o fugă în camera mea, ca să mă schimb. Ea refuză cu îndârjire oferta femeii neîndemânatice de a o despăgubi pentru necazul pricinuit, păstrând pe faţă acelaşi zâmbet amabil, până ce ieşi din sala de bal.

Cara folosea foarte rar liftul, preferind scările, pentru a mai face puţină mişcare, însă de data aceasta apelă la modalitatea cea mai rapidă pentru a ajunge în camera ei.

Când ieşi din lift la etajul al treilea, faţa ei exprima o profundă nemulţumire. Lungile coridoare erau acum goale, iluminate doar de nişte aplice şi ea fu bucuroasă că nu se mai afla nimeni care să vadă nenorocirea care i se întâmplase. Scoase din poşetă cheia şi o introduse în broască, după care deschise brusc uşa şi aprinse lumina. În clipa în care încăperea fu inundată de lumină, o mână îi astupă gura şi un braţ vânjos o apucă pe după mijloc, ridicând-o ca pe o păpuşă. Uşa se închise cu zgomot în urma ei.

Cara, cuprinsă de panică, îşi auzi propriile gemete înfundate, dar era conştientă că ele nu aveau cum să fie auzite dincolo de pereţii camerei sale. Se prinse de mâna care îi acoperea gura şi începu să se zbată, dând din picioare, pentru a se elibera din strânsoare.

— Liniştеşte-te, iubirea vieţii mele. N-ai de ce să te temi.

Deci Hossam era! într-o fracţiune de secundă, panica ei se transformă în furie. Femeia lovi cu capul spre spate, încercând să-l nimerească pe bărbat în gură, însă acesta chicoti şi o aruncă pe pat, acoperind-o cu trupul lui, înainte ca ea să se dezmeticească.

— Ticălosule, şuieră ea, renunţând să mai ţipe.

Hossam râse şi o încălecă prinzând-o de mâini. Cu dexteritate, bărbatul îi legă încheieturile cu o eşarfă, după care îi ridică braţele deasupra capului şi i le legă de tăblia patului.

— Ticălosule, repetă femeia, de astă dată ţipând.

— Nu te agita degeaba.

— Pentru treaba asta o să te omor.

— Nu înţelegi să nu te mai agiţi inutil? îi şopti el, astupându-i gura cu o altă eşarfă. Apoi se ridică în şezut, admirându-şi opera şi pe faţa lui întunecată înflori un zâmbet de satisfacţie. Ei, iubirea mea, să vedem acum dacă magicianul mai cunoaşte şi vrăji mai noi.

Bărbatul scoase din buzunar un cuţit din al cărui mâner ţâşni o lamă lucioasă. Cara privi speriată de la Hossam la cuţit şi înapoi şi începu să se zbată, însă el o prinsese zdravăn între coapsele lui.

Ea încercă să ţipe, în timp ce bărbatul îi strecură lama cuţitului în decolteul rochiei şi i-o despică până la brâu, dându-i la iveală sânii.

Hossam se opri o clipă pentru a admira încântătoarea privelişte. Ţinând într-o mână cuţitul, el îi dezmierdă cu cealaltă sinii goi, apucându-i în palma lui uriaşă şi frecându-le sfârcurile cu degetul mare, fermecat de învârtoşarea acestora. După aceea, se ridică şi îi zise răstit:

— Să nu care cumva să te mişti, pentru că s-ar putea ca, din greşeală, să te tai.

Cara se strădui să nu se clintească, în vreme ce Hossam îi despică rochia până jos. Cara nu purta pe dedesubt absolut nimic. De felul ei nu era prea pudică, însă în circumstanţele date îşi ţinea coapsele strâns lipite, într-o zadarnică încercare de a se apăra.

Bărbatul făcu un pas înapoi şi începu să se dezbrace, în timp ce Cara scutura cu sălbăticie din cap.

— Nu te speria, îi repetă el, scoţându-şi chiloţii şi rămânând gol puşcă în faţa ei. Hossam, excitat, era gata de atac. Cara începu să dea din picioare în direcţia lui, încercând să-l lovească acolo unde-i este mai greu voinicului, deşi era conştientă că nu putea face nimic.

Reproşându-i din priviri purtarea cu totul reprobabilă, el o apucă de glezne şi îi legă picioarele. Acum Cara era ţintuită pe pat cu picioarele larg desfăcute, în cea mai obscenă manieră cu putinţă.

— Sălbăticiune mică ce eşti, o alintă bărbatul, aşezându-se pe pat între picioarele ei. Eşti dulce, eşti fioroasă şi eşti... a mea. Să nu uiţi asta niciodată. Tu îmi aparţii.

Cara se aştepta să fie violată cu brutalitate şi se resemnă, însă nu

se întâmplă aşa. Hossam se aplecă peste ea şi îşi apăsă gura între picioarele ei, începând s-o iubească pe îndelete.

Diferenţa dintre ceea ce se aşteptase ea să păţească şi ceea ce îi făcea el în realitate era atât de mare, încât femeia nu-şi putu reprima un uşor geamăt de plăcere. Ea se cabră, iar el îi prinse sânii în mâinile lui mari. Cara privea ţintă tavanul în timp ce nenumărate valuri de excitare îi străbăteau trupul. Totul era... era atât de complet neaşteptat, încât nici nu-i venea să creadă. El o aduse cu mare rapiditate la un orgasm puternic care o făcu să gâfâie şi să lăcrimeze de plăcere.

— Gândeşte-te că ăsta este doar primul, îi şopti Hossam, aplecându-se deasupra ei. Ştii bine că eu n-aş putea să-ţi fac, niciodată, nici cel mai mic rău. În noaptea asta, noi doi vom descoperi împreună toate modalităţile în care eu îţi pot produce plăcere, aşa cum n-a mai făcut niciun alt bărbat. Iar după aceea, poate că o să te las să mă legi şi tu pe mine.

Cara gemu şi se arcui, atunci când degetele lungi ale bărbatului o pătrunseră excitând-o. Teama îi dispăruse pentru că mâinile pricepute o mângâiau cu pricepere şi blândeţe. Cara trăia acum o stare de excitare din ce în ce mai profundă. De data aceasta totul părea altfel, plăcerea era mai mare ca oricând. Nu mai fusese niciodată imobilizată în timpul partidelor de sex, dimpotrivă, ea era aceea care prelua iniţiativa şi avea rolul dominant.

Cara constată acum că îi plăcea nespus de mult să fie în totalitate la discreţia lui. El îi putea face absolut orice, căci imaginaţia ei o luase razna de-a binelea. Hossam era atât de mare şi atât de puternic şi nu se grăbea deloc atunci când făceau dragoste. Urma o noapte de dragoste lungă.

— A venit momentul, şopti John la urechea Niemei.

Pulsul Niemei se acceleră. Inspiră adânc şi îi zâmbi lui John. Acesta avu o ezitare şi o privi curios.

Pe cine voia să păcălească? Era clar că încă îi plăcea să rişte. Trăia cu intensitate fiecare clipă de risc. Nu voia să se întoarcă acasă şi să-şi reia munca în birou; dorea să rămână la munca de teren, acolo unde îi era locul. Cinci ani de zile plătise tribut durerii, însă John o readusese în cele din urmă la viaţa pentru care era făcută.

Niemei aproape că i se tăiase răsuflarea, în momentul în care avusese această revelaţie. O uriaşă bucurie interioară i se răspândea cu repeziciune în tot corpul, de parcă s-ar fi reîntors în sfârşit la viaţă, la felul ei adevărat de a fi.

John şi Niema urcară până la etajul doi. Culoarul era gol şi se grăbiră spre camera ei. Niema luă din dulapul de haine pacheţelul, îl lipi de trupul ei şi lăsă capetele eşarfei în care
acesta era învelit să îi atârne peste braţ.

— Ce zici, e bine aşa? îi ceru ea părerea lui John.

— E bine. Hai să mergem!

Se întoarseră grăbiţi pe coridor, dar în loc să coboare scara, pătrunseră în aripa de vest.

— Am dat târcoale pe-aici şi am găsit un traseu ceva mai ascuns, îi explică John.

— Şi apartamentele personale ale lui Ronsard se află tot în direcţia asta.

— Ştiu. Traseul despre care ţi-am vorbit trece chiar prin apartamentele lui.

Niema dădu ochii peste cap, dar nu se mai osteni să întrebe cum reuşise John să pătrundă în apartamentele lui Ronsard. O încuietoare nu însemna pentru el un obstacol de netrecut.

Traseul ales nu era total lipsit de riscuri. Aici se aflau mai puţini oameni, însă cei prezenţi aparţineau personalului din zona privată; aceştia şi-ar fi dat imediat seama că ei nu aveau ce căuta acolo. Ronsard n-ar fi permis nimănui să-i deranjeze fiica.

John se opri în faţa unei uşi din lemn lăcuit. Apăsă pe clanţă şi se strecurară în încăpere. Era un dormitor, unul imens şi foarte luxos.

— E al lui Ronsard, îi şopti John. De aici pleacă un lift privat, care coboară până în holul unde se află biroul lui.

Liftul de dimensiuni mici, surprinzător de silenţios, se opri fără să facă zgomot. Din fericire, în holul în care ajunseseră nu se afla nimeni. Dacă s-ar fi întâlnit cu cineva le-ar fi fost imposibil să dea o explicaţie plauzibilă privind prezenţa lor acolo.

John se opri în faţa uneia din uşi, scoase din buzunar un mic casetofon audio, îl ţinu în dreptul încuietorii electronice şi apăsă pe un buton. Imediat se auzi o succesiune de tonuri. Pe panoul încuietorii se aprinse o luminiţă verde, după care se auzi un uşor declic şi uşa se deschise. După ce intrară, John închise fără zgomot uşa în urma lor şi îşi mai făcu puţin de lucru la încuietoare.

— Ce mai meştereşti acolo?

— Dezactivez încuietoarea. În cazul în care vom fi cumva prinşi, am putea invoca scuza că încuietoarea nu funcţionează şi am găsit uşa descuiată. Mai greu va fi să explicăm de ce am intrat.

— Dar ştiu că ai plănuit absolut totul.

— Nu vreau să fim prinşi. Haide, mişcă-ţi funduleţul şi treci la treabă.

22

Niema aruncă o privire prin cameră, în timp ce John se aşeză la biroul lui Ronsard şi porni computerul. O altă instalaţie, cu mult mai sofisticată, era montată pe un pupitru, de pe cealaltă latură a

încăperii, însă el nu îi acordă atenţie. Niema începu să verifice conectorii aflaţi pe masa de lucru care se presupunea că aparţine Carei Smith. În biroul lui Ronsard intrau trei cabluri telefonice, însă aparatele erau de tipul celor cu două linii. John trase concluzia logică că cea de-a treia linie era destinată în exclusivitate computerului. Niema cercetă şi telefonul aflat pe biroul lui Ronsard; acesta avea doar două linii telefonice. Ea presupuse că prima trebuia să fie destinată afacerilor, în timp ce a doua era destinată numărului privat de telefon al lui Ronsard. Pe biroul acestuia se mai afla şi un sistem de televiziune în circuit închis, pe monitorul căruia se vedea imaginea holului pe care veniseră. Niema urmări traseul firului care pleca de la acest aparat, pentru a descoperi locul în care era conectat. Obişnuia să-şi formeze în minte o imagine de ansamblu a cablajului electric al întregii încăperi, pentru a şti exact cu ce avea de-a face şi la ce se putea aştepta să găsească.

Conectorul de la masa de lucru a lui Ronsard nu se afla în spatele acesteia; probabil că omul nu dorise ca firele să-i stea în drum. Niema cercetă din nou traseul cablurilor; conectorul se afla îndărătul unei canapele din piele, aşezată cu spatele la perete. Trase cu multă grijă canapeaua, ridicând unul dintre capetele acesteia, pentru a nu face niciun zgomot şi a nu lăsa eventuale urme incriminatoare.

Îngenunchind pe podea, Niema desfăcu eşarfa şi scoase la iveală punguţa de catifea neagră în care îşi ţinea sculele. Puse pistolul alături, pe podea, şi deşurubă rapid conectorul; apoi desfăcu toţi conductorii şi tăie o porţiune din învelişul de plastic care îi ţinea împreună, pentru a-i putea separa.

Obişnuitele dispozitive de ascultare a convorbirilor telefonice aveau întotdeauna în apropiere un receptor radio şi un aparat de înregistrare. În cazul de faţă, un asemenea dispozitiv n-ar fi servit la nimic, deoarece nu ar fi avut cine să asculte convorbirile şi să le înregistreze. Agentul CIA infiltrat printre angajaţii de la vila lui Ronsard nu avea acces în zona biroului acestuia. John însă îi strecurase agentului un minireceptor radio digital, codificat; omul urma să declanşeze emiterea unui semnal de comandă a recuperării datelor audio. Odată dobândite, trebuia să le trimită, prin canalele lui obişnuite, la sediul central CIA, din Langley. Chiar dacă s-ar fi descoperit asupra lui radioreceptorul, nimeni n-ar fi bănuit nimic, deoarece toate informaţiile erau codificate digital, iar aparatul arăta aidoma unui comun radio de buzunar şi funcţiona ca atare.

Niema montă cu rapiditate traductorul inductiv, doar la una dintre cele două terminaţii ale liniei; în felul acesta nu se forma nicio buclă completă de circuit şi, prin urmare, senzorul nu avea cum să fie detectat prin baleierea generală a circuitelor. Ea intercală la conexiune terminalele dispozitivului, lăsându-le sub şapte centimetri lungime.

Faptul că acestea erau atât de scurte făcea imposibil de descoperit, prin sesizarea modificărilor electrice, puntea formată împreună cu telefonul. Apoi ea ataşă două minibaterii de câte nouă volţi, ca sursă de alimentare pentru minusculul receptor- emiţător. Când termină reintroduse totul în carcasa conectorului din perete.

— Eu sunt aproape gata, îl anunţă ea pe John. Niema estimă cam la douăzeci de minute timpul pe care i-l luase instalarea dispozitivului de interceptare a convorbirilor telefonice ale lui Ronsard. Tu ai izbutit să intri?

— Încă lucrez la asta, murmură îngândurat John. Fişierele sunt protejate prin parolă.

— Ai încercat şi parola „Laure”?

— Cu ea am început.

— În birou n-ai descoperit nimic? Niema înregistrase faptul că el deschisese şi închisese la loc diversele sertare ale biroului.

— Nimic. John examinase cu de-amănuntul tot ce se afla pe masa de lucru, în speranţa că va găsi ceva care ar fi putut conţine parola de acces.

Niema înşurubă la loc capacul conectorului, după care trase canapeaua exact pe locul în care se aflase înainte.

— Şi dacă el nu şi-a notat-o nicăieri?

— Ar trebui să fie un mare naiv, dacă nu şi-ar schimba-o periodic. Dacă o schimbă mereu, atunci parola aflată în vigoare trebuie să fie notată, pe-aici pe undeva. Caută tu un seif de perete ori de podea.

— Să nu-mi spui că ştii să deschizi şi seifuri.

— Bine, dacă nu vrei, nu-ţi spun.

Niema se grăbi să se uite în spatele tablourilor care atârnau pe pereţi, însă nu găsi nimic. Apoi ridică marginile covorului gros, dar nu descoperi niciun fel de seif.

Niema scoase apoi o şurubelniţă şi examină toate prizele şi întrerupătoarele, deoarece şi acestea ar fi putut servi drept ascunzători.

— Nimic, spuse ea. Apoi îşi adună sculele şi pistolul, învelindu-le în eşarfa de mătase.

John luă de pe birou o carte şi o răsfoi, după care o ţinu de cotor şi o scutură, pentru a vedea dacă nu cumva cade ceva din ea. Dezamăgit, privi îndelung la cartea jerpelită. Niema i se alătură, lăsând pe birou pacheţelul învelit în eşarfă. Povestea celor două oraşe, citi ea în gând titlul cărţii cu pricina.

John ajunse la o pagină cu colţul întors.

— Aici trebuie să fie. Nimeni nu ar citi cartea asta de mai multe ori, dacă n-ar fi obligat să o facă.

— Este clasică, rosti ea amuzată.

— N-am spus că nu e bună, ci că nu este genul de carte pe care te-

ai simţi tentat să o reciteşti. John parcurse cu degetul pagina respectivă căutând un cuvânt care să-i spună ceva. „Ghilotină”, citi el cu glas tare şi introduse cuvântul respectiv. Pe ecran apăru din nou mesajul ACCES INTERZIS.

John înălţă din umeri şi reveni la pagina cu pricina.

— Multe cuvinte mai ştia şi Dickens ăsta, mârâi el. Ne poate lua o întreagă zi. Bărbatul încercă apoi cuvântul „monarh”. Rezultatul: ACCES INTERZIS.

În continuare au fost respinse, pe rând, cuvintele: „monstru” şi „vrăjitor”.

Accesul la lista fişierelor lui Ronsard fu însă permis imediat ce introduse cuvântul „cotigi”.

— Ei, ce spui de asta? rosti el încet. Uite că am nimerit-o!

— Ai avut noroc. De fapt, îşi zise Niema, nu fusese doar norocul. John era atât de bine instruit, încât instinctul şi experienţa îl plasau cu mult peste nivelul altor agenţi, permiţându-i să sesizeze posibila semnificaţie a prezenţei acelei cărţi pe biroul lui Ronsard.

John introduse în calculator o dischetă şi începu să apeleze pe rând fişierele, pe măsură ce le copia. Nu pierdu timpul cu cititul, ci le copie pur şi simplu în timp ce cu un ochi supraveghea în permanenţă monitorul sistemului de televiziune cu circuit închis.

Niema înconjură biroul şi se opri lângă John.

— Mă uit eu la monitor, tu copiază mai repede fişierele.

John dădu din cap, Tar inscriptorul de dischete începu să bâzâie aproape încontinuu.

După câteva clipe, Niema observă pe ecranul monitorului că se deschide uşa de la capătul holului.

— Vine cineva, şopti ea.

John se uită şi el la monitor, fără să-şi încetinească ritmul în care lucra.

— Este unul dintre membrii personalului de pază, îi spuse el.

— Obişnuiesc să controleze uşile?

— Posibil. Glasul bărbatului trăda încordare. Dezactivase încuietoarea de la uşă, şi aceasta s-ar fi deschis în faţa oricărei persoane care ar fi încercat să între.

Niema îşi strecură mâna între faldurile eşarfei şi pipăi metalul rece al pistolului. Paznicul începu să înainteze pe hol, apropiindu-se de biroul lui Ronsard. Inima Niemei începu să bată mai repede, gura i se uscă.

Culoarul era destul de lung; pe ecranul mic al monitorului, părea că se întinde la nesfârşit, în timp ce paznicul devenea din ce în ce mai mare, pe măsură ce se apropia. Niema se surprinse numărându-i în gând paşii. Nouăsprezece, douăzeci, douăzeci şi unu...

— Nu te pierde cu firea! o sfătui în şoaptă John, fără a-şi lua ochii

de la lista fişierelor lui Ronsard. Aproape că am terminat.

Paznicul trecu de biroul lui Ronsard, fără a se opri în faţa uşii. Urmărindu-l pe ecran şi auzindu-i paşii dincolo de uşă, Niema constată cu uimire că sunetul venea dintr-o cu totul altă direcţie decât te-ai fi aşteptat, privind imaginea.

— Asta-i tot. John scoase discheta şi o introduse într-un etui de protecţie, pe care şi-l strecură în buzunarul interior al sacoului. Apoi el opri computerul, aranjă totul la loc pe birou în poziţia iniţială şi atinse uşor cotul Niemei. Eşti gata de plecare?

— Cred că da.

Ea făcuse un pas spre uşă, când John o prinse de braţ şi o reţinu.

— Vine cineva, şopti el.

Niema privi la ecranul monitorului. Uşa din capătul coridorului era deschisă şi un bărbat stătea în cadrul ei, întors pe jumătate cu spatele, ca şi cum ar fi vorbit cu cineva care rămăsese în partea cealaltă. Silueta de pe ecran avea un păr lung şi negru.

— Este Ronsard, şopti ea, speriată. Ronsard n-avea ce să caute pe holul acesta lung, decât dacă avea intenţia de a intra în propriul său birou.

John se puse brusc în mişcare, luând-o pe Niema pe sus.

Din două salturi, el o aşeză pe canapea, şi îşi scoase haina smochingului, aruncând-o neglijent pe podea.

— Dă-ţi jos chiloţeii şi întinde-te pe canapea, spuse el pe un ton hotărât.

Cei doi nu aveau decât câteva secunde la dispoziţie, înainte ca Ronsard să între pe uşă. Mâinile Niemei tremurau, în timp ce îşi ridica poalele rochiei, bâjbâind apoi după bentiţa elastică de la chiloţi. A îndruga nişte scuze, prefăcându-te că ai fost surprins făcând sex, era un clişeu atât de folosit în filme, încât nimeni nu ar fi crezut într-o asemenea bazaconie, şi cu atât mai puţin un tip atât de inteligent precum era Ronsard. John miza pe faptul că un astfel de tertip avea cele mai multe şanse de a fi crezut, deoarece Ronsard nu putea crede că Temple ar fi recurs la ceva atât de pueril.

Bineînţeles că John, meticulos cum era, nu voia să se rezume la o simplă îmbrăţişare, care să lase doar impresia dorită. Nu, el voia chiloţei dezbrăcaţi de-a binelea, haine aruncate, de parcă s-ar fi pregătit cu-adevărat să facă amor.

Inima Niemei bătea atât de tare, încât îşi simţea venele pulsând pe sub piele. Ea îşi scoase chiloţii, îi lăsă să cadă pe podea şi se lungi pe canapea.

Aplecându-se, John îi ridică rochia până la brâu, îi depărtă picioarele, puse între ele un genunchi şi în acelaşi timp îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni. Niema rămăsese uluită. Doar aerul rece pe care îl simţea pe pielea dezgolită îi spunea că ceea ce se petrecea era

cât se poate de real. John exagera, în mimarea autenticităţii, exagera mult prea mult. Nu se putea ca ea să stea întinsă acolo, pe jumătate goală, cu John între picioarele ei, în timp ce dintr-o clipă-ntr-alta puteau intra martori.

John se aplecă şi începu să o sărute între picioare, desfăcându-i şi mai mult coapsele. Corpul Niemei zvâcni în sus, însă John, cu mâinile sale vânjoase, o lipi din nou de canapea şi continuă să o sărute între picioare. Niema îşi înăbuşi un ţipăt. Vai, Doamne, acum avea să dea peste ei Ronsard. Apoi înţelese. Pe asta mizase John, să fie surprins într-o postură atât de intimă, încât lui Ronsard să nu-i treacă măcar prin cap că era vorba de o simplă simulare. Dar cum sar fi putut numi aşa ceva o simulare, atâta vreme cât John nu simula nimic?

Niema începu să scâncească încetişor şi mâinile îi alunecară prin părul bărbatului. Ar fi vrut să-l împingă, dar nu era în stare. Pur şi simplu mâinile nu voiau să-i dea ascultare. Fiori de plăcere îi cuprinseră trupul care fremăta sub mângâierile lui John. Cât timp va mai putea îndura toate astea? Cât timp? Cinci secunde? Zece?

Timpul devenise dintr-odată elastic, dilatându-se într-un mod inimaginabil. Niema scutură din cap într-un protest mut, sfâşiată fără putinţă de scăpare între dubla excitare produsă de plăcere, dar şi de frică. Nu putea să facă asta, nu putea suporta aşa ceva, se gândea ea, în timp ce buzele lui îi alintau trupul făcând-o să tresară spasmodic.

Niema găsi totuşi puterea de a-l împinge puţin. John însă o stăpâni repede şi se propti bine cu genunchii între picioarele ei.

— Uşurel, îi şopti el şi se împinse cu blândeţe în ea.

Nu, nu era posibil ca el să-i facă una ca asta. Nu acum, nu acolo, nu într-o astfel de situaţie. Totul se întâmplă prea repede; trupul ei nu avusese timp să se pregătească. Dar cum putea să fie pregătită, atâta vreme cât ei nu-i venea să creadă că tot ce se petrecea era real.

John o penetră cât putu de încet, însă ea nu era pregătită.

— Ţipă, îi şopti el de-abia auzit.

Să ţipe? Cu siguranţă că asta i-ar fi atras atenţia lui Ronsard, ceea ce John urmărea. Mintea ei tulburată continuă totuşi să raţioneze. Nimeni n-ar face atâta zgomot doar dacă ar vrea să atragă atenţia. De fapt nimeni n-ar face tot ce făceau ei acum şi aici.

John nu avea limite în alegerea mijloacelor întrebuinţate pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea.

El se retrase puţin, apoi se împinse din nou, mai puternic, intrând tot mai adânc în ea.

— Ţipă, repetă John, de data asta pe un ton poruncitor.

Niema nu putea s-o facă. Nu avea destul aer, plămânii îi erau ca paralizaţi, şi întregul trup cuprins de senzaţia aceea atât de excitantă, aproape brutală. Fiecare terminaţie nervoasă capta senzaţiile, în timp ce ea încerca să se împotrivească valurilor neîncetate de plăcere care o

inundau. Opunea rezistenţă nu cu pumnii, ci prin crisparea muşchilor din pântecele ei, care încercau să-l oprească, să-l împiedice să între mai adânc şi s-o facă să-şi piardă cu desăvârşire controlul.

Niema nu se dovedi îndeajuns de puternică şi el izbuti să treacă dincolo de rezistenţa ei, apucând-o de şolduri cu ambele mâini şi aplecându-se peste ea. Printre buzele lui desfăcute ieşeau scurte icnituri; ochii i se îngustaseră şi albastrul lor devenise mai intens ca oricând. Cu o mişcare rapidă el îi dădu jos breteaua stângă, dezgolindu-i sânul cu sfârcul înmugurit şi intens colorat.

— Ţipă, insistă el, împingându-se în ea şi mai tare. Ţipă odată!

Capul Niemei se legăna în neştire pe pernă. Ea îşi înăbuşi un strigăt şi-l lovi pe John, încercând să scape din strânsoarea lui. Nu voia, vai Dumnezeule, nu voia să se lase pradă orgasmului tocmai în clipa în care ar fi intrat Ronsard pe uşă. John o prinse de încheieturi şi o ţintui de canapea, penetrând-o şi mai adânc, din ce în ce mai adânc, mişcându-se în ea fără încetare.

Niema simţi că nu-şi mai poate stăpâni trupul. Câteva convulsii, valuri de plăcere i-l străbătură şi ea se scufundă într- un orgasm puternic, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi şi cu respiraţia blocată. Totul în jurul ei dispăru, ca şi cum unicul scop al existenţei sale devenise acea plăcere sfâşietoare. Şi atunci ţipă, încet, dincolo de disperare, aşteptând cu resemnare să se deschidă uşa.

Dar uşa nu se deschise. Pe hol domnea o linişte mormântală.

Paroxismul simţurilor începu să dispară, încordarea să se estompeze din carnea ei tremurătoare, şi ea rămase lipsită de vlagă sub povara bărbatului. Nu mai putea gândi, nu se mai putea mişca. Se simţea seacă, golită, de parcă John îi supsese toată energia.

Apoi umilinţa începu să clocotească în ea, precum lava. Niema întoarse capul într-o parte, nefiind în stare să-l privească. Se condamna pentru plăcerea pe care o simţise în acea situaţie penibilă. Ce fel de femeie era? Iar el ce fel de bărbat, dacă putuse să-i facă aşa ceva? Ochii i se umplură de lacrimi, însă nu putea să şi le şteargă, pentru că el continua să o ţină strâns de încheieturi.

Timpul parcă se oprise în loc.

Ronsard nu intenţionase să între în biroul lui. Ea nu ştia unde se dusese, însă în birou nu intrase. Niema aşteptă ca John să se retragă, dar el întârzia s-o facă. Incapabilă să mai suporte încordarea îi căută privirea, hotărâtă să-l înfrunte.

Expresia lui John era aproape sălbatică, iar ochii lui parcă o ardeau. John părea că aşteptase ca ea să se uite la el.

— Iartă-mă, spuse el, reîncepând să se mişte în interiorul ei, dar nu pentru a se îndepărta, ci, într-un ritm alert, străpungând-o până în adâncul fiinţei. Brusc se crispă, în timp ce zvâcnea în neştire şi gemea cu capul dat pe spate, scrâşnind din dinţi ca să-şi reţină sunetele

guturale care îi ieşeau din gâtlej. Apoi John se prăvăli peste ea, gâfâind.

Niema nu scoase o vorbă. Nici nu ştia ce-ar mai putea spune. Avea mintea golită, era năucită de uimire. Niciun capitol din nicio carte despre bunele maniere nu se referea la o asemenea situaţie. Gândul acela atât de bizar aproape că o făcu să râdă, dar râsetul se transformă într-un hohot de plâns, pe care şi-l reprimă cu hotărâre.

John se ridică cu mare grijă, o ridică în şezând şi-o întrebă grijuliu:

— Te simţi bine?

Ea se mulţumi să dea din cap, îşi lăsă picioarele pe podea şi îşi trase poalele rochiei în jos, ca să-şi acopere coapsele. John îşi aranjă ţinuta cu mişcări rapide.

Chiloţeii ei rămăseseră aruncaţi pe podea, în faţa biroului. John îi ridică şi îi întinse Niemei. Ea îi luă fără să spună nimic. Îşi simţea picioarele mult prea moi ca să poată avea încredere în ele, aşa că rămase aşezată pe canapea, în timp ce se îmbrăca.

John dădu ocol mesei de lucru a lui Ronsard, pentru a se uita la ecranul monitorului de supraveghere a coridorului.

— Drumul e liber, spuse el calm de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu am idee de ceea ce a intenţionat să facă Ronsard.

Niema se ridică cu greu în picioare şi îşi luă eşarfa. John îşi îmbrăcă sacoul, îşi strânse nodul cravatei şi îşi trecu degetele prin păr. Părea cât se poate de detaşat şi de stăpân pe sine.

— Eşti gata de plecare? o întrebă el. Niema dădu din cap, şi John verifică din nou monitorul. Hai să mergem, zise el luând- o de braţ şi conducând-o spre uşă.

Niema izbuti să-şi controleze vocea şi să-şi găsească cuvintele. Reuşi chiar să pară la fel de degajată ca şi el.

— Ce faci cu încuietoarea dezactivată? O repui în funcţiune?

— N-are rost. Ronsard o să creadă că a funcţionat defectuos. Din când în când, se mai întâmplă la tipul acesta de încuietoare.

John deschise uşa şi scoase capul afară, după care îi făcu semn Niemei să iasă în holul pustiu. Era încă cu mâna pe clanţă, când se deschise brusc uşa din capătul coridorului şi apăru un paznic. Văzându-i, acesta se opri, strigă ceva şi îşi duse în mod reflex mâna la armă.

John se pusese în mişcare înainte de a-i vedea paznicul. El o împinse pe Niema lângă perete şi se lăsă pe un genunchi, ca să-şi scoată arma din tocul fixat la gleznă. Luat prin surprindere, paznicul trase imprecis şi glonţul lovi pardoseala, la trei metri în faţa lui John. Calm, acesta trase două focuri de armă, unul în piept, iar al doilea în capul paznicului care căzu pe spate asemenea unei marionete căreia i s-au rupt sforile.

John o prinse de mână pe Niema care se ghemuise, ridicând-o în picioare. În spatele uşii deschise a coridorului începură să se audă ţipete şi zgomot de paşi care se apropiau.

— Vino! îi spuse el Niemei şi o împinse către ieşirea din partea stângă a coridorului, în timp ce oamenii începuseră să dea năvală prin uşa din spatele lor.

La etaj, zgomotul celor trei împuşcături îl ţintui locului pe Hossam. Acesta sări din pat, îşi luă pantalonii de pe podea şi îi îmbrăcă în timp ce alerga către uşă înşfăcând tocul de umăr, din care îşi scoase arma.

— Hossam! Nu mă lăsa aşa! Vocea Carei sună ascuţit, dar bărbatul nu-i dădu nicio atenţie şi ţâşni pe culoar. El avu totuşi prezenţa de spirit să trântească uşa în urma lui.

În picioarele goale, Hossam alergă până la scara din capătul coridorului dar, în loc să coboare pe trepte, se sprijini de balustradă şi sări peste ea, la fiecare palier, până ajunse la parter. Împuşcăturile păreau să fi venit de jos şi din partea dreaptă, unde se afla biroul lui Ronsard.

Coridorul era plin de oameni, unii dintre ei oaspeţi de-ai lui Ronsard, care ţipau îngroziţi. Cei din personalul de pază încercau să-i evacueze. Văzându-l pe zdrahonul înarmat şi pe jumătate gol, oaspeţii se îmbulziră singuri spre uşă.

— Pe unde? strigă Hossam.

— Prin uşa aceea, îi răspunse imul dintre paznici, arătându-i uşa cu pricina. Era Temple împreună cu o femeie.

Hossam ieşi în goana mare, în întunericul nopţii, întrebându-se încotro o fi luat-o Temple. Se opri o clipă, pentru a se orienta. Probabil că Temple va încerca să facă rost de un mijloc de transport, nu să fugă pe jos. Automobilele oaspeţilor erau parcate într-o zonă îngrădită şi păzită, în schimb, cele care aparţineau casei nu erau păzite. Hossam traversă în picioarele goale peluza umedă, îndreptându-se către garaj.

Proiectoare puternice iluminau întreaga zonă.

Nenumăraţi bărbaţi înarmaţi viermuiau pe peluză. Hossam urlă în direcţia acestora:

— Automobilele oaspeţilor. Verificaţi acolo!

Hossam continua să fugă spre garaj cu arma pregătită. La dracu', tocmai acum îşi găsise şi Temple ăsta momentul! Exact când o adusese pe Cara în preajma celui de-al zecelea orgasm, se auziseră împuşcăturile şi el fusese nevoit s-o lase aşa, nerezolvată şi legată încă de pat.

În garajul lung şi întunecat domnea o tăcere deplină. Hossam înainta tiptil printre şirurile de maşini.

— Eşti aici? rosti el.

— Aici sunt.

Hossam se întoarse spre Temple, care ieşea din umbră, cu o femeie după el.

— Pleacă omule! îl îndemnă Hossam, scoţând din buzunar un set de chei şi aruncându-i-le lui Temple, care le prinse cu mâna stângă. Mercedes-ul verde, cel pe care îl vezi acolo!

— Mulţumesc. Acum întoarce-te!

Oftând resemnat, Eric Govert se întoarse cu spatele la Temple dornic să ajungă cât mai repede la Cara. El nu-l auzi pe Temple mişcându-se şi nici nu sesiză lovitura care îl lăsă lat pe pardoseala rece, de beton.

23

John se aplecă, luă arma uriaşului şi i-o aruncă Niemei.

— Uite, ţine asta. Niema puse pistolul lângă celelalte lucruri pe care le ţinea învelite în eşarfă. Ar fi dat de bănuit dacă John nu i-ar fi luat lui Govert arma. John descuie maşina. Lasă-te jos pe podea, îi spuse el Niemei după ce se urcară.

Niema se ghemui pe podea, în timp ce el porni maşina şi acţionă telecomanda pentru deschiderea uşii garajului. Când aceasta începu să se ridice, se aprinse automat lumina. John se uită la Niema, îi zâmbi şi acţionă schimbătorul de viteze. Maşina puternică ţâşni înainte, dar fără să se audă scrâşnetul.

Primul glonţ făcu praf geamul de deasupra capului Niemei, împrăştiind bucăţi de sticlă în interiorul maşinii. Femeia îşi reţinu un strigăt de spaimă şi îşi acoperi capul cu braţele, în timp ce un al doilea glonţ intră prin portiera din dreapta şi trecu prin spătarul scaunului, la mai puţin de zece centimetri de braţul lui John.

John apăsă pedala de acceleraţie, schimbând rapid vitezele.

— Rămâi jos, îi spuse el, aplecându-şi capul doar cu o fracţiune de secundă înainte ca geamul de pe partea lui să fie făcut ţăndări.

John conducea maşina spre poarta masivă, cu bare din oţel. Niema apucă să se sprijine bine în mâini, înainte de impact. Se auziră scrâşnete metalice, zgomot de sticlă spartă şi alte câteva împuşcături. Femeia se trezi aruncată într-o parte, şi se lovi cu capul de schimbătorul de viteze. Jumătate din poartă fii smulsă din balamale şi ateriză pe maşină.

— Ai păţit ceva? o întrebă John băgând maşina în marşarier. Jumătatea de poartă de pe maşină se roti şi căzu la pământ. John băgă din nou schimbătorul în viteza întâi şi maşina ţâşni înainte, trecând peste poartă.

— Nu, strigă Niema care nu era sigură că el o auzise, deoarece se trăgea în draci. John se concentrase asupra condusului şi Niema bâjbâi după cele două arme din eşarfă; prima pe care puse mâna se dovedi a

fi pistolul uriaş care aparţinuse agentului infiltrat. Se înălţă în genunchi şi ridică piedica pistolului.

— Ce dracului faci? Rămâi jos! zbieră John, întinzând o mână pentru a o împinge pe podea.

— Vezi-ţi de condus! Niema se feri, apucă arma cu ambele mâini şi începu să tragă prin lunetă. Chiar dacă nu nimerea pe nimeni, faptul că se trăgea din maşină trebuia să-i facă pe inamici să se ferească din calea gloanţelor. Dacă nu făcea şi ea ceva, maşina, cu ei cu tot, putea fi făcută ciur de tirul urmăritorilor.

Arma grea se opintea în mâinile ei, bubuiturile o asurzeau, iar tuburile goale şi fierbinţi ale cartuşelor căzeau în maşină. Unul sări direct pe braţul ei gol, producându-i o arsură usturătoare.

Maşina nu mai mergea la fel de lin ca la început, deoarece motorul îi funcţiona cu întreruperi. Probabil că gloanţele îl atinseseră. Bine cel puţin că izbutiseră să iasă de pe proprietatea lui Ronsard. Mai auzeau în urma lor împuşcături, dar urmăritorii lor nu-i mai puteau ajunge.

— Trebuie să scăpăm de maşină, spuse John, întorcând capul pentru a vedea care mai era situaţia în spatele lor, deoarece din oglinda retrovizoare nu mai rămăsese decât o ramă metalică.

— Cum?

— O vom lăsa într-un loc în care nu va putea fi văzută. Dacă avem puţin noroc, nu o vor găsi până dimineaţă.

Niema aruncă o privire peste ceea ce mai rămăsese din bancheta din spate a maşinii. Domeniul lui Ronsard era împânzit de luminile reflectoarelor, şi părea un oraş în miniatură. În urma lor străluceau fasciculele a zeci de luminiţe mobile, grupate în perechi - erau farurile automobilelor plecate în urmărirea lor.

— Vin după noi, spuse ea.

Maşina intră într-o curbă şi proprietatea fu ascunsă vederii de un şir lung de arbori. John scoase maşina de pe şosea, încetini pentru a nu rămâne împotmoliţi în pământul moale şi pătrunse printre copaci. Maşina trecea peste ramuri rupte şi peste pietre. John nu se atinse de pedala frânei, pentru a evita aprinderea lămpilor roşii din spate, în eventualitatea că ar mai fi funcţionat vreuna dintre ele.

Când se îndepărtaseră îndeajuns de mult de şosea, astfel încât farurile urmăritorilor să nu bată până la ei, iar lumina lor să nu se reflecte de suprafeţele metalice ale maşinii, John reduse viteza şi opri motorul. Pentru o vreme cei doi păstrară tăcerea, ciulind urechile la zgomotul maşinilor care îi urmăreau şi care treceau în viteză pe şosea.

Se aflau cam la un kilometru distanţă de proprietatea lui Ronsard.

— Şi acum ce facem? întrebă Niema. În maşină mirosea puternic a metal încins şi a praf de puşcă.

— Nu te simţi tentată de o mică partidă de jogging?

— Este exact ce-mi doresc acum, în toiul nopţii, încălţată cu

sandale, cu o rochie de două mii de dolari pe mine şi cu o ceată de hăitaşi întărâtaţi pe urmele noastre.

— Zi mersi că sandalele au tocuri joase.

John sparse cu patul pistolului lămpile din habitaclu pentru a nu se aprinde la deschiderea portierelor.

Niema se urni, ridicându-se încet de pe podeaua automobilului. Pe scaune, pe umerii şi în părul ei era o mulţime de cioburi minuscule de sticlă. Sub copaci întunericul era de nepătruns. Portiera de pe partea ei nu voia să se deschidă; probabil că un glonţ atinsese mecanismul broaştei. Niema se strecură peste schimbătorul de viteze.

John ieşi din maşină, întinse mâinile şi o înşfacă pe Niema, scoţând-o din automobil şi punând-o, în picioare, pe pământ.

— Scutură-te bine, o sfătui el.

Se aplecară, îşi scuturară amândoi părul, mâinile şi îmbrăcămintea, pentru a scăpa de cioburile de sticlă. Pe Niema o cam usturau braţele şi umerii, dar după ce se pipăi constată că buricele degetelor îi rămăseseră uscate, ceea ce însemna că nu sângera. Scăpaseră ca prin urechile acului, şi fără nicio rană, ceea ce reprezenta un adevărat miracol.

Niema se îndreptă de spate. Ochii ei se mai acomodaseră cu întunericul şi ea observă că o parte a feţei lui John părea mai întunecată decât cealaltă.

— Eşti rănit, zise ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Ea refuza însă să creadă că John fusese atins de vreun glonţ.

— Doar de la cioburi, zise John furios şi îşi tamponă fruntea însângerată cu batista. Mai ai amândouă pistoalele?

— Sunt în maşină, zise Niema şi le aduse. Ce să fac cu sculele mele? Să le las aici?

— Dă-mi-le. Ea îi dădu săculeţul de catifea. John scoase pe rând uneltele şi le aruncă cât putu mai departe, printre copaci şi tufişuri. În cazul în care ar fi fost găsite, Ronsard s-ar fi întrebat la ce ar fi putut fi folosite. Cum ei fuseseră observaţi în momentul în care ieşeau din biroul lui, cu siguranţă că el ar fi ordonat verificarea cablajului electric, ceea ce s-ar fi soldat cu descoperirea dispozitivul plantat de Niema.

— Eşarfa ţi-ai luat-o? o mai întrebă el.

— La ce mi-ar folosi?

— E neagră şi, pe întuneric, îţi va masca, parţial, pielea. Niema pipăi prin maşină şi îşi scoase eşarfa şi poşetuţa. De aceasta din urmă nu mai avea nevoie, nu conţinea nimic care să-i poată folosi; nici măcar bani. Banii, paşaportul şi toate celelalte lucruri ale ei rămăseseră în cameră. Niema nu-şi făcea griji în legătură cu paşaportul deoarece numele era fals, iar John va face în aşa fel încât să între amândoi în ţară fără paşaport. Banii însă ar fi putut să se

dovedească utili.

John luă poşetuţa din mâna femeii, dar în loc să o arunce cât colo, şi-o îndesă în buzunar.

— Hai să mergem, o îndemnă el.

Ar fi fost mult prea periculos să înceapă imediat să alerge prin pădure; riscau să-şi scrântească vreo gleznă sau, şi mai rău, să-şi rupă şi vreun picior. În consecinţă, porniră cu grijă printre copaci şi arbuşti, oprindu-se destul de des, pentru a asculta dacă nu-i urmărea cineva. Zgomotul traficului intens de pe şosea se auzea tot mai slab, pe măsură ce se îndepărtau. Cu toate acestea, nu-şi făceau iluzii că oamenii lui Ronsard nu-şi vor da seama că au fost păcăliţi.

După o vreme ajunseră la un drum lăturalnic.

— O s-o luăm pentru o vreme pe-aici, spuse John. Este mai uşor de mers şi cât timp mai este întuneric noi vom fi în avantaj.

— Mergem undeva anume, sau doar fugim pentru a scăpa de ei?

— Mergem la Nisa.

— De ce tocmai la Nisa? De ce nu la Lyon? Este mai aproape.

— Ronsard va supraveghea aeroportul din Lyon, şi toate centrele de închiriat autovehicule. Se aşteaptă să ne îndreptăm într-acolo.

— Atunci de ce nu mergem la Marsilia?

— Pentru că iahtul nostru se află ancorat la Nisa, nu la Marsilia.

— Nu mai spune! Nu ştiam că avem şi un iaht.

— CIA are un iaht, iar pe acesta se află un computer cu o linie de telecomunicaţii prin satelit. De acolo voi putea transmite la Langley datele de pe dischetă, pentru ca ei să înceapă imediat studierea şi prelucrarea lor.

— Atunci, mergem la Nisa.

John scoase din buzunar un briceag, îngenunche la picioarele Niemei, apucă marginea rochiei, băgă lama în pânză cam la nivelul genunchiului şi tăie cam jumătate din jupă.

— Ai în buzunarele smochingului mai multe drăcovenii decât are Snoopy în coteţul lui, glumi Niema. Mă întreb cum de nu se vede nimic.

— Am un croitor foarte bun.

Acum că ieşiseră dintre copaci, Niema observă că rana lui John continua să sângereze. El tăie o fâşie îngustă din bucata decupată din rochia ei de seară şi îşi bandajă fruntea cu ea. Bucata rămasă şi-o înfăşură în jurul gâtului. Smochingul lui era murdar şi rupt, dar nici rochia ei nu arăta mai bine.

Începură să alerge uşor, deoarece impactul tălpilor subţiri ale pantofilor lor de seară cu asfaltul tare le provoca dureri.

— Ai de gând să alergăm până la Nisa? îl întrebă ea după ce parcurseseră vreun kilometru.

— Nu, am de gând să fur o maşină.

— Când?

— Imediat ce se iveşte ocazia.

Niema încercă să găsească un ritm de alergare mai potrivit şi să se concentreze asupra clipei prezente. Cât timp se trăsese asupra lor, nu-i fusese greu să se concentreze, însă acum nu mai existau decât tropăitul ritmic al pantofilor pe şosea, sunetul molcom al respiraţiilor şi banalele zgomote ale nopţii. În lipsa unei ameninţări iminente, îi reveniră în minte cele întâmplate în biroul lui Ronsard.

Nu voia să se gândească la asta, dar nu se putea împiedica să o facă. Poate că fusese inevitabil să se întâmple aşa, dată fiind atracţia pe care John o exercita asupra ei, atracţie pe care o simţise încă din clipa în care îl reîntâlnise, pe neaşteptate, în biroul lui Frank Vinay. John o făcea să se simtă atât de plină de viaţă, încât uneori simţea că nu-şi mai poate încăpea în piele. Sărutările acelea fuseseră minunate, ea nu mimase nimic. Fiecare atingere, fiecare dans, fiecare sărut nu făcuseră decât să-i sporească dorinţa într-o asemenea măsură, încât fusese o adevărată minune că nu avusese un orgasm chiar din primul moment în care el atinsese părţile intime ale corpului ei.

Niema şi-ar fi dorit ca totul să nu se fi întâmplat în felul în care se întâmplase. Şi-ar fi dorit ca el să facă dragoste cu ea, nu să recurgă la sex pentru acoperire. Ceea ce se petrecuse reprezenta pentru ea ceva deosebit, în vreme ce pentru el nu fusese decât o simplă sarcină de serviciu.

Poate că asta o durea cel mai mult. Şi-ar fi dorit să însemne pentru el mai mult decât o simplă sarcină de serviciu, mai mult decât un mijloc prin intermediul căruia să-şi atingă scopul. Adevărul era că... Dumnezeule, îl iubea.

Trebuie să fii cea mai mare proastă ca să te îndrăgosteşti de John Medina.

Să iubeşti un bărbat care călătoreşte ar fi fost normal; mii de femei făceau asta. Să iubeşti un bărbat care este în permanenţă în pericol tot un lucru normal ar fi fost. Poliţiştii, pompierii, oţelarii, sondorii - cu toţii aveau meserii periculoase şi lipseau mult de-acasă. Dar cel puţin aceştia trăiau pe faţă, sub propria lor identitate, în vreme ce John era mereu în câte o misiune, juca mereu în alte scenarii, vâna mereu pe cineva. Şi de fiecare dată era un alt personaj. Ea n-ar fi avut de unde să ştie dacă mai trăia ori dacă murise, şi nici măcar dacă, viu fiind, sar întoarce la ea.

Nu, ea n-ar fi putut trăi în felul acesta.

— Vine o maşină, spuse el, întrerupându-i gândurile. O apucă de braţ şi o trase în afara şoselei ordonându-i să se culce la pământ. Prin întuneric, luminile farurilor se apropiau rapid, demonstrând că autovehiculul se deplasa cu mare viteză.

Niema se aruncase pe burtă, în bălăriile de pe marginea drumului.

John se interpusese între ea şi şosea. Maşina trecu fulgerător prin dreptul lor şi se îndepărtă cu mare zgomot.

Cei doi se ridicară încet, în şezând. Până să se oprească din alergare, Niema nu-şi dăduse seama cât de tare o dureau picioarele. Ea îşi masa uşor gambele.

— Decât cu aşa încălţări, poate că ar fi mai bine să alerg în picioarele goale.

— Poate pe pământ moale, dar nu pe asfalt.

Baretele subţiri ale sandalei o jenau. Niema le schimbă poziţia.

— Cred că o să am probleme.

John se apropie de ea.

— Ai deja băşici?

— Nu încă, dar nici mult nu lipseşte!

— În cazul acesta, nu mai alergăm. Va trebui să găsim un mijloc de transport chiar în noaptea asta, pentru că le va fi mult mai uşor să ne depisteze dacă vom merge pe jos în timpul zilei. Am vrut să ne îndepărtăm cât mai mult înainte de a face rost de o maşină, însă acum n-avem încotro.

— Ce importanţă mai are?

— Crezi că dacă dispare o maşină din curtea lui Ronsard, acesta nu-şi dă seama de lipsa ei şi nu-şi închipuie cine a furat- o? Ştiind marca şi numărul maşinii cu care ne deplasăm, ne poate da în urmărire.

— Atunci, mergem pe jos, oftă Niema.

John îi luă cu delicateţe piciorul în mână.

— Nu cred că e o soluţie. Curând, vom da peste vreo fermă sau peste vreun sat şi voi lua orice maşină voi găsi, chiar şi camion cu remorcă.

— Dar până atunci mergem pe jos, spuse ea, ridicându-se în picioare.

24

Ronsard spumega de furie, însă era furios mai mult pe sine decât pe altcineva. Trădarea nu era ceva inimaginabil, mai ales într-un domeniu de activitate ca acela în care lucra el, însă ceea ce nu putea să-şi ierte era faptul că se lăsase totalmente îmbrobodit. Nu-şi închipuise că oamenii de pază angajaţi pe proprietatea lui se vor dovedi incapabili să împiedice un automobil să iasă pe poartă. Crezuse că personalul său de
securitate era compus din adevăraţi profesionişti, însă aceştia se comportaseră cu mult sub aşteptări.

Unul dintre paznici fusese omorât, iar altul, Hossam, suferise o comoţie de toată frumuseţea. Omul fusese găsit zăcând fără cunoştinţă

pe pardoseala garajului, pe jumătate dezbrăcat. El presupusese că Temple va încerca să fure una dintre maşinile domeniului, dar fusese atacat, în mod evident, pe la spate. Ronsard se întreba de ce Hossam avea pe el doar pantalonii, într-un moment în care ar fi trebuit să se afle la datorie. Ronsard dezlegase enigma când sesizase lipsa Cărei şi trimisese pe cineva în cercetare. Femeia fusese descoperită în patul ei, legată şi înfuriată la culme. Ronsard se întreba dacă să-l ucidă sau nu pe Hossam pentru modul în care o tratase pe Cara, însă îngrijorarea manifestată de ea la aflarea veştii că bărbatul fusese rănit îl convinse că indiferent de ce se petrecuse în dormitorul Cărei, avusese consimţământul ei.

Musafirii lui Ronsard erau şocaţi şi neliniştiţi. Evenimentele violente din cursul nopţii îi convinseseră pe mulţi dintre ei de lumea în care trăia gazda lor. Multora le făcuse plăcere să cocheteze cu pericolul şi să se poată fuduli în faţa prietenilor lor că fuseseră oaspeţi pe luxoasa proprietate a faimosului Louis Ronsard. Ei nu pregetaseră să-i ofere acestuia anumite informaţii care-i puteau face să se simtă la fel de periculoşi şi de faimoşi ca gazda lor, însă realitatea era mult mai dură decât şi-ar fi putut imagina.

Ronsard presupunea că niciunul dintre invitaţii săi nu mai văzuse un om împuşcat în cap. Apoi se dezlănţuise un adevărat infern, o rafală de arme automate, de parcă pe pajiştea din faţa vilei s-ar fi declanşat un mic război. Apoi maşina zdrobise porţile de la intrarea pe proprietate, iar
paznicii domeniului porniţi în urmărirea ei fuseseră întâmpinaţi cu focuri de revolver. Se aflase sub semnul întrebării nu numai securitatea lui Ronsard, ci şi aceea a invitaţilor lui. Oamenii nu se mai simţeau în siguranţă. Cei mai mulţi hotărâseră să plece, imediat ce se lumina de ziuă.

Pentru Ronsard, în calitate de gazdă, noaptea aceasta se dovedise un fiasco, iar ca om de afaceri, situaţia lui se contura în culori şi mai sumbre.

Temple şi Niema fuseseră în biroul său. Ce căuta Niema acolo, nu-şi putea imagina. Poate că era partenera lui Temple, sau poate că nu. Martori ai scenei împuşcăturilor din coridor afirmaseră că bărbatul o forţa să-l urmeze, împingând-o pe hol şi târând-o afară. Pe de altă parte, Temple condusese maşina şi atunci cine altcineva, dacă nu femeia, ar fi putut trage în urmăritori? Mai era şi varianta ca Temple să le fi făcut simultan; ar fi fost dificil, dar nu şi imposibil, pentru că Temple era un criminal versat.

Oare ce făcuseră ei, în biroul lui ?

Încuietoarea uşii nu funcţiona. Şi totuşi ea funcţionase, atunci când părăsise el biroul. Era sigur de acest lucru, deoarece avea obiceiul de a încerca clanţa uşii de fiecare dată când pleca.

Ronsard stătea în mijlocul biroului şi privea în jur încercând să-şi închipuie ce anume căutase Temple acolo. Ce l-ar fi putut interesa? Cele două calculatoare, fără îndoială, în calculatorul Cărei nu se afla nimic care să-l fi putut tenta, iar informaţiile din calculatorul lui erau protejate de parolă.

Parola. Ronsard se duse la masa lui de lucru şi examină obiectele care se aflau pe ea. Toate se aflau la locul lor, inclusiv exemplarul din Povestea celor două oraşe.

Şi totuşi, instinctul îi spunea că Temple izbutise să spargă sistemul de securitate al computerului său, aşa cum izbutise să treacă şi de sistemul de securitate al proprietăţii. Ronsard nu-şi putea permite să rişte. Nu-şi putea permite nici să-şi subestimeze adversarul, care apărea şi dispărea după propria sa voinţă şi avea acces la documente guvernamentale, mai înainte ca acestea să fie făcute publice. Un astfel de individ ori era sprijinit, ori era periculos de capabil.

Cei doi trebuia găsiţi de urgenţă. Cu un singur telefon dat autorităţilor din Lyon, el reuşi să obţină stricta supraveghere a aeroportului din localitate. Între timp, imul dintre cei mai vigilenţi oameni ai săi descoperise Mercedes-ul abandonat şi Ronsard extinse aria supravegheată la toate agenţiile de închiriere de autovehicule.

Probabil că cei doi se deplasau acum pe jos, dacă nu cumva Temple furase deja o maşină. Ronsard făcu toate demersurile pentru a fi anunţat imediat ce ar fi fost reclamat un furt auto. El se instală apoi la biroul său, şi căzu pe gânduri. Logic, destinaţia fugarilor trebuia să fie Lyon, dar poate că tocmai din această cauză Temple nu se va duce în direcţia respectivă. El va face mişcările cele mai neaşteptate. Îşi va ţine adversarul în şah, obligându-l să-i ghicească intenţiile.

Totul aducea cu o partidă de şah, cu ofensive şi contraofensive. Câştiga gel care vedea mai multe mutări în perspectivă şi anticipa toate mişcările adversarului.

Marsilia se afla la sud - era un oraş mai mare decât Lyon-ul şi un imens port maritim foarte aglomerat. Se afla la distanţă mai mare, dar odată ajunşi acolo, şansele de scăpare ar fi crescut vertiginos.

Portul. Asta era: Temple intenţiona să o şteargă de-acolo pe calea apei.

Satul nu avea decât vreo cincisprezece case, risipite de o parte şi de alta a şoselei. John ochi un model destul de vechi de Renault, parcat în faţa unei căsuţe. Modelele mai vechi erau mai uşor de pornit, dacă n-aveai cheia de contact. Niema se uită la el cum deschide portiera maşinii şi pipăie pe sub bord căutând firele electrice. În interior se aprinsese lumina şi John riscă să fie văzuţi umblând la maşină, pentru că trebuia să vadă, cât de cât, ce făcea. Cu un briceag, el desizolă firele necesare.

La trei case distanţă, un câine care se trezise scoase un lătrat

stingher, după care se aşternu din nou tăcerea. Ferestrele căsuţei rămăseseră întunecate.

— Urcă în maşină, îi şopti John Niemei, dându-se la o parte pentru ca ea să se poată strecura peste scaunul şoferului, pentru a nu mai pierde timp cu forţarea uşii din dreapta. Niema nu mai avea dimensiunile unui copil de patru anişori, iar Renault-ul era destul de mic; ea se lovi la genunchi de maneta schimbătorului de viteze, şi cu cotul de volan. Blestemând pe înfundate, reuşi în cele din urmă să se aşeze pe scaunul din dreapta.

John se abţinu şi râse doar pe sub mustaţă. Micuţa lampă din habitaclu îi oferi Niemei posibilitatea de a-i vedea mai bine faţa şi ea simţi o strângere de inimă. În partea dreaptă, John avea pe faţă dâre de sânge închegat. Cămaşa, cândva de un alb imaculat, era acum murdară şi plină de sânge, părul îi era năclăit, iar bărbia ţepoasă. Cu faşa neagră de mătase legată în jurul capului, semăna cu un pirat îmbrăcat într-un costum Armâni. Dacă i-ar fi văzut cineva în ce hal arătau acum, ar fi încurcat-o, cu siguranţă.

John legă două fire şi motorul maşinii începu să dea semne de viaţă. După două-trei icnituri, o porni de-a binelea. John se aşeză la volan şi motorul porni cu un bâzâit ascuţit. Fără să închidă portiera, el apăsă pedala de ambreiaj şi introduse schimbătorul în viteza întâi; maşina o luă din loc, în timp ce John elibera treptat pedala de ambreiaj. După câteva zeci de metri, închise portiera.

— Cât să fie ceasul? întrebă Niema. Picioarele o dureau cumplit. Îşi scoase sandalele, conştientă că nu le va mai putea încălţa deoarece i se umflaseră picioarele. Gemu de plăcere, aşezându-se mai bine în scaun.

John se uită la ceas.

— E abia trecut de ora trei. Cu puţin noroc, timp de două sau trei ore nimeni nu va remarca lipsa maşinii. Încearcă să aţipeşti puţin.

— Nu mi-e somn. Se simţea extenuată, dar nu-i era somn. În schimb, îi era foame şi sete, şi simţea nevoia de a sta cu picioarele într-un lighean cu apă rece.

— O să ti se facă. Când o să-ti scadă nivelul adrenalinei din sânge, te vei prăbuşi epuizată.

— Dar tu? Ţie n-o să-ţi scadă adrenalina? Era arţăgoasă şi nu-şi explica de ce.

— Eu sunt obişnuit. Am învăţat să trec peste punctul critic.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. Mă simt bine.

În realitate, nu se simţea chiar aşa de bine. Îl privi pe John. Acesta ţinea volanul în mâinile lui puternice, şi părea relaxat, de parcă ar fi ieşit la o plimbare de duminică. Poate că şi ea părea la fel de calmă, însă pe dinăuntru se simţea dărâmată.

— Vrei să discutăm?

— Nu, zise Niema, îngrozită de o asemenea perspectivă. Nu simţea nevoia să-l întrebe despre ce anume intenţionase să discute cu ea. N-avea chef de explicaţiile raţionale ale lui John, care intenţiona să o facă să înţeleagă că tot ce se întâmplase în biroul lui Ronsard fusese parte integrantă din misiunea lor. Tot ce voia ea acum era să depăşească situaţia şi ei doi să se despartă păstrând în suflet o urmă de demnitate.

— Va trebui, la un moment dat.

— Ba nu va trebui. Vreau să uit episodul acela.

John tăcu o vreme, cu maxilarele încleştate, după care zise:

— Eşti furioasă pentru că ai avut tu orgasm, sau pentru că am avut şi eu?

Niema simţi că îi vine să urle. Dumnezeule, de ce se încăpăţâna să-i răsucească cuţitul în rană?

— Nu sunt furioasă pentru niciunul din motivele amintite, dar în acelaşi timp sunt furioasă din ambele motive.

— M-ai lămurit buştean.

— Dacă ai nevoie să te lămureşti, pune mâna pe un dicţionar.

Tăcerea se aşternu din nou, ca şi cum John ar fi vrut să-i testeze puterea de stăpânire.

— Bine, rosti el într-un târziu. Pentru moment nu mai insist pe tema asta, dar de discutat tot va trebui să discutăm, până la urmă.

Niema tăcu. Oare el chiar nu înţelegea? A discuta despre cele întâmplate era ca şi cum şi-ar pune sare pe o rană deschisă. Dar cum ar fi putut el înţelege, atâta vreme cât nu era animat de aceleaşi sentimente?

— Câţi kilometri mai sunt până la Nisa?

— Vreo două sute, pe autostradă, şi ceva mai puţini dacă trecem peste munţi. Cred că drumul drept nu este şi cel mai rapid, mai ales cu o asemenea maşină. Este insuficient de puternică şi s-ar târî ca un melc pe drumul care traversează munţii.

— Pe autostradă, n-am putea ajunge mai repede de şase şi jumătate sau şapte.

— Cam aşa ceva. Trebuie să mai oprim o dată, ca să furăm o altă maşină.

— Altă maşină?

— Suntem prea aproape de proprietatea lui Ronsard. El va afla despre această maşină imediat ce proprietarul va reclama furtul. Trebuie să renunţăm la ea, după o vreme.

— Unde anume?

— Cred că la Valence. O să caut acolo alta.

Erau pe cale să devină hoţi de maşini. Nu-şi dorise ea să aibă parte de aventură? John Medina i-o oferea acum, cu vârf şi îndesat. În compania lui, nu avea timp să se plictisească.

Niema îşi dorea acum să fie acasă, ca să poată găsi, în linişte, un antidot la sentimentele ei pentru John. Cât de proastă fusese să se îndrăgostească de el.

— Dacă mi-aş putea cumpăra un bilet de avion, mâine cam pe la ora asta aş putea fi acasă, începu ea, după care îşi aminti de paşaport. Nu, nu se poate. Am rămas fără paşaport. Cum o să mă mai întorc în ţară?

— Probabil că ne vom întoarce cu un avion militar.

Ne vom întoarce? El intenţiona să călătorească împreună cu ea? Asta era o noutate.

— Te întorci şi tu la Washington?

— Pentru moment.

John nu-i dădu alte lămuriri, iar ea nu-i mai puse întrebări, ci îşi rezemă ceafa de tetieră şi închise ochii. Nu putea dormi, dar cel puţin se putea odihni.

— Un brutar a reclamat furtul maşinii sale, în zorii zilei de azi... în acest loc. Şi Ronsard puse degetul pe un punct de pe hartă. Sătucul se găsea la treisprezece kilometri depărtare de vilă, pe o şosea secundară, scurtă şi îngustă, care ducea în direcţia sud-vest şi se intersecta, la un moment dat, cu autostrada. Câţiva dintre oamenii de pază erau adunaţi în jurul mesei sale de lucru. Ronsard vorbea la telefon cu un amic care făcea parte din cadrul autorităţilor locale.

În cazul în care Temple o luase spre sud, trebuia să se fi aflat în zona satului cu pricina.

— Ce marcă şi ce culoare are maşina? Ştii cumva şi numărul de înmatriculare? Ronsard ascultă cu atenţie şi îşi notă ceva într-un carneţel. Bine. Mulţumesc. Ţine-mă la curent. Bărbatul închise telefonul şi rupse pagina din carneţel. Găsiţi această maşină, spuse el, dând hârtiuţa unuia dintre oameni. Se află pe autostrada care duce la Marsilia.

Aduceţi-mi-l viu, dacă va fi posibil. Dacă nu. Ronsard tăcu, ridicând din umeri.

— Şi cu femeia ce facem?

Ronsard avu o ezitare. Nu ştia în ce măsură era implicată Niema. Îi percheziţionase camera, dar nu găsise nimic suspect. Oare să o fi răpit Temple? Cert era doar că acesta era obsedat de ea. Interesul cu care o urmărise nu putea fi simulat. Nu excludea posibilitatea simulării în situaţia în care cei doi ar fi fost parteneri, dar în cazul în care nu erau, Temple nu s-ar fi dat înapoi de la o răpire, dacă ea ar fi refuzat să-l însoţească.

Niema pe care o ştia el era simpatică, puţin cam rea de gură, dar bună la suflet. Ronsard îşi amintea că îi arătase lui Laure cum să aplice machiajul, îşi amintea de delicateţea ei, de faptul că nu o tratase pe fiica lui ca pe o bolnavă.

De dragul lui Laure, Ronsard spuse:
— Aduceţi-o la mine, dar încercaţi, pe cât posibil, să nu o răniţi.

25

Ajunseră în localitatea Valence, înainte de ivirea zorilor. John înainta încet pe străzi, căutând o maşină potrivită. Oraşul avea peste şaizeci de mii de locuitori, aşa că trebuia să găsească o maşină ca lumea.

John o privi pe Niema care şedea cu spatele drept, ca un soldat, şi pe buzele lui apăru un zâmbet. În noaptea aceea o pusese în situaţia de a fi omorâtă. Fusese atât de sigur că treaba va fi simplă ca bună-ziua, şi în realitate abia scăpaseră cu viaţă. De altfel continua să-i pună viaţa în primejdie. Ştia foarte bine acest lucru, şi totuşi nu se putea decide să dea acel telefon, în urma căruia ar fi fost preluaţi imediat; nu putea să-l dea mai ales din cauza situaţiei jenante în care se aflau după scena din biroul lui Ronsard. Ceea ce se întâmplase acolo stătea acum între ei precum un şarpe încolăcit, gata oricând să atace, dacă ar fi încercat să pună mâna pe el.

Un simplu telefon. Doar atât şi într-o oră ar fi fost preluaţi şi transportaţi la Nisa, de unde el putea transmite prin satelit fişierele, încheind astfel cu succes misiunea lor. Însă aşa cum se prezenta situaţia, Niema ar fi făcut orice pentru a se întoarce cât mai repede acasă, pentru a fugi de el. Nu putea lăsa să se întâmple asta. Trebuia să lămurească lucrurile.

John se străduise ca ea să nu-şi dea seama cât de mult o dorea, iar acum acest lucru se întorcea împotriva lui. Ea credea că o considera doar un mijloc pentru a-şi atinge scopul. Oare cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi mărturisit adevărul, şi anume că partida amoroasă din biroul lui Ronsard care începuse ca o simulare* îi dăduse nesperatul prilej de a o poseda? Cu atât mai grav era faptul că el nu s-ar putea abţine să nu repete oricând ceea ce făcuse. O dorea din tot sufletul şi ar iubi-o în toate felurile posibile.

Tot ce spusese la vila lui Ronsard, tot ce făcuse, era cât se poate de adevărat. De aceea Ronsard fusese păcălit de acoperirea lor. Niema nu părea să-şi fi dat seama de sentimentele lui, dar îl dorea la fel de mult. Era atât de puternic atrasă fizic de el, încât atinsese orgasmul cu o rapiditate uimitoare. Poate că era cu mult prea bun în meseria lui, şi reuşea să interpreteze convingător orice rol, însă se cam săturase. Atunci când o sărutase, John ar fi vrut ca ea să ştie că o face pentru că aşa simte şi nu pentru a da curs unui scenariu.

O maşină a poliţiei venea spre ei, pe cealaltă bandă de circulaţie. John era atât de cufundat în gânduri încât nu remarcă faptul că aceasta reducea viteza, pe măsură ce se apropia. Apoi instinctul său

dădu alarma.

— Am fost reperaţi, spuse el, frânând şi virând, pe două roţi, pe primul drum din dreapta. Nu mai era timp pentru subtilităţi. Nu conta dacă poliţiştii îşi dădeau seama că el îi zărise, important era să scoată cât mai repede maşina de pe şosea, înainte de a fi opriţi. John apăsă pedala de acceleraţie până la podea, încercând să treacă de prima curbă înainte ca maşina de poliţie să apuce să întoarcă şi să pornească în urmărirea lor.

Niema se trezise din picoteală.

— Chiar atât de repede ne-au găsit? întrebă ea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Ronsard are foarte mulţi bani. El poate transforma un banal furt al unei maşini într-o chestiune de primă importanţă.

John forţă la maximum motorul micuţului automobil. Următoarea curbă era la stângă şi el o luă, ca şi la cea dinainte, tot pe două roţi, după care stinse farurile şi, la următoarea intersecţie, vira din nou la stângă, pe o alee care îi scotea în strada de pe care ieşiseră cu puţin timp în urmă.

Niema încerca să se ţină de bord, de uşă, de orice ar fi ajutat-o să nu mai fie azvârlită dintr-o parte în alta.

John execută un viraj la dreapta. Cu puţin noroc puteau reuşi să scape de maşina poliţiei. Strada îngustă pe care înaintau acum era şerpuită şi întunecoasă. Dacă nu apăsa pedala de frână, poliţiştii nu mai aveau nicio şansă de a-l repera.

John ştia să conducă fară să folosească frânele. De câte ori era nevoit să încetinească pentru a lua o curbă, el băga schimbătorul într-o treaptă inferioară de viteză şi lăsa motorul să frâneze.

— Şi acum, ce facem? întrebă Niema care renunţase la încercările de a se mai agăţa de ceva şi se lăsase în genunchi pe podea. În ciuda tuturor celor prin care trecuseră, glasul Niemei îşi recăpătase vioiciunea. John îşi aminti de felul în care înşfăcase ea pistolul greu şi trăsese asupra paznicilor, când zdrobiseră porţile domeniului; departe de a se panica, acţionase prompt.

— Rămânem la planul iniţial. Abandonăm maşina asta şi facem rost de alta.

— Dar între timp, n-am putea să mâncăm ceva?

— Nu înainte de a găsi un pârâu, în care să ne spălăm puţin. În halul în care arătăm, am trezi suspiciuni.

Privind în jos, Niema îşi examină picioarele goale şi rochia zdrenţuită; apoi se uită şi la smochingul însângerat al lui John şi ridică din umeri.

— Hainele noastre arată ca dracu' şi mă îndoiesc că spălându-ne pe faţă şi pe mâini am realiza ceva.

În privinţa asta avea toată dreptatea. Era obligatoriu să-şi schimbe

hainele înainte de a apărea în public, altfel ar atrage prea tare atenţia asupra lor. John îşi aminti de fâşia neagră cu care se legase la cap. Oricum n-o putea scoate până nu găseau nişte apă, deoarece sângele închegat lipise pânza de rană şi dacă ar fi tras de bandaj, ar fi sângerat din nou.

Ideal ar fi fost ca următoarea maşină pe care o va fura să aibă rezervorul plin, iar el să poată face rost de ceva mâncare şi apă. În felul acesta n-ar mai fi fost nevoie să oprească motorul înainte de a ajunge la Nisa. Ajunşi pe iaht, aveau tot timpul să se spele şi să-şi schimbe îmbrăcămintea.

— În afară de asta, şi din cu totul alte motive, a ajuns prioritară nevoia de a găsi o zonă izolată şi pustie, adăugă Niema.

— Am înţeles şi mă supun.

John lăsă Renault-ul parcat în spatele unui magazin, după ce îi scosese plăcuţele cu numărul de înmatriculare. Le scoase şi pe cele ale următoarei maşini furate, înlocuindu-le cu cele ale Renault-ului. Apoi se întoarse la Renault şi montă plăcuţele celeilalte maşini. Spera ca atunci când poliţia locală va descoperi Renault-ul şi îi va compara numărul cu acela al automobilului furat, să creadă că era vorba despre o altă maşină. Până la urmă, poliţiştii îşi vor da seama de stratagemă, însă povestea asta i-ar fi întârziat puţin.

— Unde mergem acum? întrebă Niema. Era obosită, dar cel puţin John îi descoperise un tufiş stingher, în spatele căruia femeia izbutise să se uşureze şi acum n-o mai supărau decât picioarele.

— O să mergem pe jos, până vom găsi o altă maşină.

— Îmi era mie teamă că asta vei spune. De ce n-am luat automobilul căruia i-ai montat plăcuţele Renault-ului?

— Fiindcă cele două maşini se aflau prea aproape una de cealaltă. Am fi fost imediat suspectaţi şi reperaţi. Trebuie să luăm o maşină din cealaltă parte a oraşului.

Niema suspină. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în acea clipă era să meargă pe jos. Nu - ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era acela de a fi capturaţi. Ea îşi muşcă limba, pentru ca nu cumva să-i scape vreun cuvânt de protest.

După trei sferturi de oră de mers pe jos, John găsi maşina ideală - un Fiat, parcat în vârful unei mici pante, cu portiera descuiată.

— Urcă, îi spuse el Niemei, şi aceasta se strecură în maşină, recunoscătoare. În loc să mai bâjbâie pe la fire, John aduse maneta schimbătorului de viteze la punctul mort şi începu să împingă automobilul. Apoi sări în maşina care rula fără zgomot, în josul pantei, tot mai departe de casa prezumtivului proprietar. John o lăsă să ruleze silenţios, până se opri singură. Abia după aceea începu să umble la fire. Motorul porni torcând mai domol decât celălalt, lucru care îl mulţumi pe

John.

*

Ronsard umbla în tăcere de colo-colo, mimând un calm desăvârşit. Nu-i plăcea să lase totul în seama oamenilor lui. El ştia cum gândeşte Temple, şi nu-l subestima.

Telefonul sună, aducându-i o altă noutate. Renault-ul fusese găsit în oraşul Valence, însă nici urmă de Temple sau de vreo doamnă Jamieson. Plăcuţele automobilului Renault fuseseră schimbate cu cele ale unui Volvo, însă acesta nu fusese furat.

— Ce alte furturi de maşini au fost raportate, în ultimele douăzeci şi patru de ore?

— Un Peugeot a dispărut din spatele unei case, la un kilometru distanţă de Renault. A mai fost furat şi un Fiat, însă acesta era mult prea departe. Mai lipseşte un Mercedes, dar proprietarul a fost plecat din localitate şi nu ştie cu exactitate de când i-a dispărut maşina.

Peugeot-ul era, probabil, maşina pe care o furaseră. Se afla cel mai aproape de locul în care fusese abandonat Renault-ul. Şi totuşi... poate că tocmai asta dorise Temple să-l facă să creadă.

— Concentraţi-vă asupra Mercedes-ului şi a Fiat-ului, spuse el. În două ore o să ajung şi eu acolo cu un elicopter. Localizaţi cele două maşini.

— Am înţeles, domnule.

*

Niema şi John ajunseră la Nisa în jurul prânzului. Ea se simţea atât de obosită, încât abia de-i mai funcţiona creierul, însă trupul continua să răspundă la comenzi. La debarcader au fost întâmpinaţi de un bărbat cu o mică ambarcaţiune, care urma să-i ducă până la iahtul ancorat în port. Niema presupuse că acesta era un agent CIA. Bărbatul nu le puse nicio întrebare, şi se rezumă la a dirija cu abilitate micuţa ambarcaţiune prin labirintul portului, până o aduse lângă un imaculat iaht alb, de circa douăzeci de metri lungime.

În ciuda oboselii, Niema rămase uluită de ceea ce vedea

— Iahtul era prevăzut cu o mulţime de antene. Când John pomenise de „iaht”, ea îşi imaginase o ambarcaţiune de maximum zece metri lungime, cu o cabină de comandă şi cu nişte paturi de campanie înghesuite sub punte. Ambarcaţiunea pe care o avea în faţă făcea parte dintr-o cu totul altă categorie.

John schimbă în şoaptă câteva cuvinte cu însoţitorul lor, dându-i instrucţiuni cu privire la Fiat-ul furat: automobil trebuia să dispară imediat. Apoi i se adresă cu voce tare:

— Să stai cu ochii pe noi. Dacă vezi că se apropie cineva de iaht,

avertizează-ne.

— Am înţeles.

John privi către Niema.

— Te simţi în stare să urci pe scăriţa aceea?

— Dacă mă voi dovedi în stare, voi putea face după aceea un duş ca apoi să mă culc?

— Bineînţeles.

— Atunci cred că mă simt în stare să urc pe scăriţa aceea. Niema procedă în consecinţă, făcând apel la ultimele picături de energie pentru a se urca pe puntea iahtului. John o urmă căţărându-se cu uşurinţă, de parcă de-abia se trezise dintr-un somn odihnitor.

John deschise o uşă şi o conduse pe Niema înăuntru. Interiorul era surprinzător de spaţios, şi dispunea de toate facilităţile. Mobilierul era modern şi extrem de elegant. Salonul mare avea mobila din lemn auriu, tapiţată cu stofă bleumarin. Din salon se intra în bucătărie. Cei doi trecură de bucătărie şi intrară într-un hol îngust.

— Aici se află grupul sanitar, îi spuse el deschizând o uşă. Găseşti tot ce ai nevoie. După ce termini, alege-ţi una dintre cele două cabine. El îi arătă alte două uşi de pe coridor, aflate dincolo de grupul sanitar.

— Tu unde o să fii?

— În birou, pentru a stabili conexiunea prin satelit, în vederea unei transmisiuni de date. Pe iaht se mai află încă alte două grupuri sanitare, aşa încât nu trebuie să te grăbeşti.

Să mă grăbesc? îi ardea de glume?

Grupul sanitar era la fel de luxos ca restul iahtului. Dulapurile fuseseră îngropate în pereţi, pentru a nu ocupa din spaţiu. Cabina de duş, spaţioasă, era prevăzută cu accesorii. Lângă uşă, atârnat de un cârlig, se afla un halat flauşat alb, gros şi pufos. Pe gresia de pe podea, se afla un covoraş de baie atât de gros, încât tălpile Niemei se îngropară în el. Ea cercetă conţinutul dulăpiorului de toaletă şi găsi tot ce i-ar fi fost necesar: săpun, şampon, balsam de păr, pastă de dinţi, o periuţă de dinţi nouă-nouţă, cremă hidratantă. Într-un sertar, descoperi un uscător de păr şi mai mulţi piepteni.

Niema era atât de obosită, încât singura ei dorinţă era să se arunce în pat şi să doarmă tot restul zilei. În fond, se aflau acum în siguranţă, şi misiunea fusese îndeplinită.

Ar fi trebuit să se simtă mulţumită, sau cel puţin uşurată, însă în clipa aceea simţea doar un gol în stomac, gol care ameninţa să se extindă curând în tot corpul. Se sfârşise. John. Misiunea. Totul.

— Nu-l pot lăsa să plece, şopti ea, sprijinindu-şi capul în mâini. Îl iubesc prea mult. Niema încercase să se împotrivească acestui sentiment. Era total lipsit de înţelepciune să iubească un asemenea bărbat. O mai făcuse o dată. Pierderea lui Dallas o distrusese. Era cumplit până şi gândul referitor la ceea ce risca acum, însă nu mai

exista cale de întoarcere.

Niema nici măcar nu întrezărea vreun viitor comun. Prin însăşi natura muncii sale, John era silit să fie o persoană extrem de retrasă. Ei lucraseră împreună în această misiune, însă acest lucru putea să nu se mai repete. El era obligat să limiteze drastic numărul celor care îi cunoşteau adevărata identitate şi să fie foarte prevăzător de fiecare dată când lua contact cu unul dintre aceştia. Încă nu înţelegea de ce fusese aleasă să facă parte din acest atât de restrâns grup de persoane. El îi spusese că fusese luat pe neaşteptate şi că doar din greşeală îi scăpase adevăratul său nume. Lui John Medina nu-i scăpa nimic din greşeală: tot ce făcea, tot ce spunea avea un anumit scop.

Şi atunci, ce anume urmărise deconspirându-se? Ea era o persoană neînsemnată, o specialistă oarecare în domeniul dispozitivelor de ascultare. Ar fi putut foarte bine să tacă şi s-o lase să creadă că numele lui era Tucker sau să-şi dea un altul dintre cele multe pe care le deţinea. Ea n-ar fi avut cum să afle adevărul.

Niema îşi zise că va înnebuni dacă va continua să-şi pună întrebări despre el, despre ceea ce făcea şi despre motivele care îl determinau să facă ceea ce făcea. Nicio femeie zdravănă la minte nu ar fi putut să iubească o asemenea persoană. Această misiune îi demonstrase faptul că nu era zdravănă la minte. Era dependentă de adrenalină, iubea riscul şi, cu toate că în ultimii cinci ani îşi biruise propria natură, autopedepsindu-se pentru moartea lui Dallas şi încercând să-şi compună o viaţă comună, acum simţea că nu va mai putea trăi în continuare cu acea iluzie. John nu trebuia decât să între pe uşă şi să-i facă un semn din cap, ca ea să îl urmeze, oriunde şi oricând.

O enerva faptul că era atât de neajutorată în faţa lui. Dacă el ar fi dovedit o slăbiciune asemănătoare, ea n-ar mai fi fost atât de deznădăjduită. John o plăcea, ştia acest lucru. Fizic, el îi răspunsese atunci când se sărutaseră, şi se dovedise la înălţime, în biroul lui Ronsard, dar o reacţie fizică din partea unui bărbat putea fi instinctuală şi ea nu-şi putea permite să-i dea o prea mare importanţă. După cum el însuşi o asigurase, bărbaţii erau nişte creaturi simple. Ei nu aveau nevoie decât de un trup cald, ori ea îndeplinise cu brio această cerinţă.

Niema ar fi fost în stare să stea toată ziua să rumege în mintea ei aceleaşi gânduri referitoare la o situaţie aparent fără ieşire, ajungând de fiecare dată la una şi aceeaşi concluzie: nu putea întrezări niciun viitor alături de John. Acesta se ocupa cu ceea ce se ocupa. El trăia doar în umbră şi îşi risca viaţa în permanenţă, astfel încât nu putea fi vorba despre o relaţie. Ea îl admira, pentru că nu erau în lume mulţi oameni capabili să facă ceea ce făcea el, să fie gata să se sacrifice. Nu putea decât să spere că îl va mai vedea, din când în când. Chiar şi o dată la cinci ani i-ar fi fost îndeajuns, dacă ar fi avut între timp

posibilitatea să ştie că e teafăr.

Niema se scutură alungind acel ultim gând şi, punându-se în sfârşit în mişcare, se dezbrăcă de zdrenţele murdare şi intră sub duşul cald. Se săpuni şi se frecă, insistând asupra unei pete care se încăpăţâna să nu iasă de pe coapsa ei, până când îşi dădu seama că era o vânătaie.

Senzaţia că e curată o făcea să se simtă mult mai bine, deşi chipul reflectat de oglindă era tot palid şi încordat, iar ochii purtau pecetea epuizării. Ea profită din plin de toate cosmeticalele pe care le avea la îndemână, se spălă pe dinţi, îşi unse pielea cu cremă hidratantă şi îşi uscă părul. Exista acolo chiar şi un tub de unguent antiinflamator, cu care ea îşi unse pielea sensibilizată a picioarelor. Acest adevărat ritual de curăţare avu un efect calmant, îndepărtându-i încordarea nervoasă. Îşi zise că acum va putea să doarmă şi speră că somnul ei va dura cel puţin zece ore.

Îmbrăcă halatul de baie pufos, dornică să ajungă cât mai repede în pat, dar când deschise uşa camerei de baie înlemni. John stătea în faţa uşii, înfăşurat cu un prosop în jurul mijlocului. Picături de apă îi străluceau încă în păr şi pe piept. Niema simţea cum inima începe să-i bată mai puternic.

— Ai terminat ce aveai de făcut? întrebă ea surprinsă.

— Mi-a luat doar câteva minute ca să introduc discheta în calculator, să stabilesc legătura prin satelit şi să iniţiez transmiterea datelor. Transmisia s-a efectuat deja.

— Perfect. Probabil că şi tu te simţi la fel de obosit ca şi mine.

Bărbatul îi blocă ieşirea din baie, fixând-o cu ochii lui de un albastru intens.

— Niema...

— Da? rosti ea pe un ton întrebător, când văzu că el nu mai spunea nimic.

John întinse către ea o mână cu palma orientată în sus.

— Vrei să faci dragoste cu mine?

Niema tresări şi îl privi, întrebându-se ce se petrecea oare îndărătul acelei indescifrabile priviri albastre. Apoi îşi dădu seama că nu mai avea nicio importanţă. De acum înainte, nimic nu mai conta în afară de dorinţa ei de a fi împreună cu el. Ea îşi puse mâna în mâna lui, şoptind:

— Da.

El o cuprinse şi o ridică în braţe. Gura lui flămândă, sălbatică, fierbinte puse stăpânire pe buzele ei. Niema îi încolăci gâtul cu braţele şi se lăsă în voia lui, copleşită de plăcerea sărutului.

Prosopul de la brâul lui John căzu pe pardoseală. Halatul Niemei rămase undeva pe scurtul traseu până la cea mai apropiată cabină. Ea nici nu-şi dăduse seama când o dezbrăcase. Înlănţuiţi, se prăvăliră pe pat. Înainte ca Niema să-şi fi putut recăpăta răsuflarea, John se

rostogolise deasupra, făcându-si loc între coapsele ei. El o penetră brusc şi puternic. Un ţipăt ieşi dintre buzele Niemei, care-şi arcui spatele şi îşi înfipse unghiile în umerii bărbatului care pătrundea în trupul ei nepregătit încă să-l primească. Trupul lui John era fierbinte, muşchii lui vibrau în timp ce o străpungea tot mai adânc.

Gura lui îi acoperea gura, înăbuşindu-i gemetele de satisfacţie, pe măsură ce excitarea ei devenea mai intensă. Ceea ce se întâmplă nu mai făcea parte din niciun fel de scenariu, nu mai era o sarcină de serviciu, John o dorea cu adevărat. El îşi îngropă capul în umărul Niemei, abandonându- se simţurilor dezlănţuite.

Acest bărbat care o dorea cu disperare nu era acel John Medina pe care îl ştia ea, bărbatul care reuşea să se controleze în permanenţă.

— Aş vrea să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că mai există şi ceea ce se numeşte „preludiu", îi şopti ea la ureche.

John o privi zâmbind vinovat. Proptindu-se în coate, el îi prinse faţa în mâini şi o sărută apăsat pe gură.

— Sunt şi eu doar un biet bărbat cuprins de deznădejde. Ori de câte ori mă vei lăsa să te ating, eu voi pătrunde în tine cât de repede voi putea, pentru a nu-ţi lăsa timp să te răzgândeşti.

Cuvintele lui John o şocară, sugerându-i o vulnerabilitate pe care nu şi-ar fi putut-o închipui.

El făcu o uşoară mişcare de avans, care răscoli toţi drăcuşorii din ea. Niemei i se tăie răsuflarea şi ea încolăci, cu picioarele, şoldurile bărbatului.

— De ce crezi că m-aş putea răzgândi? izbuti ea să-l întrebe.

— Între noi doi au existat nişte... tensiuni.

De fapt ele existau şi acum - o încordare surdă şi o nesiguranţă, o atracţie sexuală exacerbată şi explozivă, ba chiar şi o scânteie de ostilitate cauzată de încleştarea dintre două personalităţi puternice. Nu era nimic senin şi liniştit în relaţia dintre ei, niciodată nu existase aşa ceva.

Niema îşi trecu degetele prin părul lui umed, îl strânse în braţe, îşi încordă şoldurile şi începu să se mişte provocator sub el.

— Dacă mi-aş dori o detensionare, mi-aş face programare la masaj.

Trupul lui John se încordă, şi o clipă îşi pierdu respiraţia. Niema începu să se mişte din nou pentru a-l simţi tot mai adânc în ea, după care se încordă, strângându-l cu întreaga forţă de care era capabilă şi retrăgându-se fără a-l elibera din strânsoare. John gemu.

— Atunci, ţine-te bine, iubito, pentru că o s-o facem lată.

— De fapt, aş zice că este deja îndeajuns de lată, începu ea să gângurească.

— Nu la asta m-am referit, chicoti el răguşit.

— Atunci lămureşte-mă ce ai vrut să spui.

Privirea lui redeveni enigmatică.

— M-am referit la o grămadă de lucruri foarte diverse, îi şopti John. Dar pentru moment, să ne concentrăm asupra unuia dintre ele.

26

În dimineaţa următoare, Niema se trezi în braţele lui John. Ea rămase nemişcată, pe jumătate conştientă, pe jumătate adormită. Era ghemuită pe partea stângă. Trupul lui John se mulase după al ei, iar braţul lui o cuprinsese peste şold. Îi simţea răsuflarea pe umăr.

Nu mai dormise astfel cu niciun bărbat, de la Dallas încoace, îşi zise ea somnoroasă. Ba nu -John fusese ultimul bărbat alături de care dormise. Amintirea o şocă. Rememoră clipele îngrozitoare petrecute în Iran, felul în care el o ţinuse în braţe, ajutând-o cu delicateţe să adoarmă, îşi aminti cum o îmbrăţişase în dimineaţa următoare, când se trezise şi îşi dăduse seama că bărbatul de lângă ea nu era Dallas.

Niema nu putea vedea ceasul, dar îşi dădea seama că se apropiau zorile; cerul începuse să se lumineze. Oare de cât timp erau în pat? De şaisprezece, de şaptesprezece ore? făcuseră dragoste, dormiseră şi din nou făcuseră dragoste. John se ridicase la un moment dat din pat şi adusese o tavă cu pâine, brânză şi fructe. În asta constase cina.

Niema se simţea moleşită, dar mulţumită că se afla acolo unde se afla. Întregul ei corp era relaxat, satisfăcut, sătul.

Buzele lui John îi mângâiară ceafa, dându-i de veste că se trezise şi el. Niema se cuibări mai bine la pieptul lui, suspinând de plăcere. Adora să se trezească dis-de-dimineaţă, în braţele bărbatului pe care îl iubea. Puţine lucruri în viaţă puteau fi mai plăcute.

Erecţia lui matinală o îmboldea. Niema vru să se răsucească cu faţa la el, însă John o opri cu o şoaptă, corectându-şi poziţia şi croindu-şi drum către sexul ei. Niema îşi arcui spatele, oferindu-i un unghi mai favorabil de intrare. John îi puse o mână pe pântece, fixând-o, după care o penetră cu blândeţe. Niema simţi un amestec de durere şi de plăcere. Ea îşi ridică pe umărul lui capul, străduindu-se să înlăture durerea şi în acelaşi timp să-i permită o penetrare cât mai adâncă. Când John se mişcă din nou, Niema gemu.

— Te doare? Glasul îi era uşor răguşit de somn şi de dorinţă.

— Nu, şopti ea.

John îi mângâie cu mâna dreaptă sânii. Mângâierea aceea uşoară aprinse în Niema scânteia plăcerii, pregătindu-i sfârcurile pentru o atingere mai directă. Degetul mare al lui John le atinse pe rând, într-o mângâiere care o excită puternic. Cât de rapid aflase John toate zonele în care îi plăcea să fie atinsă. Atenţia lui fusese concentrată întreaga noapte asupra ei, astfel încât nu îi scăpase nici cea mai mică reacţie. După o singură noapte, el îi cunoştea trupul la fel de bine cum şi-l cunoştea ea însăşi.

John îşi strecură pe sub mijlocul ei braţul stâng şi îi cuprinse în palmă sexul, apăsându-i uşor clitorisul, după care începu să se împingă în ea, cu mişcări prelungi şi line. Niema gemea de plăcere. El îi şopti, oprindu-se pentru o clipă:

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Dumnezeule, cât de mult îl invidiam pe Dallas! M-am ţinut la distanţă de tine, timp de cinci ani. Ţi-am oferit şansa de a te aşeza la casa ta, alături de un bărbat cumsecade, însă tu n-ai profitat, iar eu m-am săturat să tot aştept. Acum eşti a mea, Niema. A mea.

Niema era uluită. John nu obişnuia să rostească vorbe mari. Mărturisirea lui reda doar intensitatea reală a sentimentelor lui.

— John? bâigui Niema, care nu bănuise nimic din ceea ce se petrecuse în sufletul lui. Cum să-şi fi dat seama? John era un actor mult prea bun.

John se retrase puţin şi începu o mişcare alternativă domoală şi constantă, care contrasta cu ritmul nebunesc în care îi bătea inima Niemei.

— M-am străduit să te conving să vii cu mine în această misiune, fiindcă nu voiam să te mai pierd. John îi mângâie ceafa cu buzele, pentru a găsi locul dintre gât şi umăr care la cea mai mică atingere o făcea să cadă în extaz, iar o mică muşcătură o făcea să se aprindă precum un pom de Crăciun. Bărbatul o sărută, îmbrăţişându-i trupul fremătător. Ea încercă să-şi aşeze coapsa peste coapsa lui, însă el o împiedică.

Niema vibră, înnebunită de dorinţa de a-l simţi cât mai adânc în ea. Prin atingeri şi cuvinte, el o adusese într-o stare de excitaţie puternică, însă nu voia s-o lase să depăşească acel moment.

— Ai avut dreptate. Aş fi putut găsi şi pe altcineva care să planteze acolo dispozitivul de ascultare. La dracu', l-aş fi putut planta chiar eu, dar te voiam alături de mine. Îmi doream să am şansa de a te cuceri.

— Lasă-mă să-mi pun piciorul peste al tău, îl imploră ea, înnebunită. Mişcă-te mai repede, te rog, fă ceva!

— Nu încă. El o sărută din nou pe gât. În biroul lui Ronsard...

— Pentru Dumnezeu, lasă confesiunile pentru mai târziu!

— Atunci n-am intenţionat să merg chiar atât de departe. Niciodată nu mi-am pierdut controlul în felul acesta. O sărută pe ureche. A trebuit să te simt, a trebuit să te sărut - şi după aceea nu m-am mai putut abţine, a trebuit să te şi posed. Aş fi vrut ca prima noastră întâlnire intimă să aibă loc într-un pat, aş fi vrut să avem la dispoziţie tot timpul necesar să te iubesc pe îndelete, dar nu m-am mai putut stăpâni, nu m-am mai putut opri. Am uitat de orice şi m-am dezlănţuit. Nu mai conta decât dorinţa de a face dragoste cu tine.

John spunea lucruri pe care orice femeie cu mintea întreagă ar fi vrut să le audă din partea bărbatului pe care îl iubea, îşi zise Niema cu

ciudă. Dar, la dracu', se găsise să i le spună tocmai acum, când ea nu mai avea mult şi îşi dădea duhul. Probabil că ceea ce îi spunea el avea darul de a o excita şi mai tare, pentru că fiecare cuvinţel ajungea drept la ţintă.

— Tu crezi că sfârşitul acestei misiuni va însemna şi sfârşitul relaţiei noastre, continuă John. Nici vorbă, iubito. Tu eşti a mea, şi a mea vei rămâne.

— John, rosti ea printre suspine. Te iubesc. Dar dacă nu începi chiar în clipa asta să dai din fund...

El râse şi se supuse îndemnului ei. Îi ridică peste şoldul lui coapsa şi începu să se mişte rapid şi puternic. Niema se crispă, picioarele începură să-i tremure şi fu brusc inundată de un violent orgasm. John i se alătură.

După o vreme Niema încă tremura. Plăcerea fusese mult prea intensă, mult prea prelungită, însă tot nu-i venea să creadă ceea ce auzise. Ea se întoarse cu faţa către John, a cărui expresie deveni prudentă.

Niema zâmbi, însă inima îi bătea atât de tare, încât de-abia reuşi să vorbească.

— Să nu crezi că poţi rosti asemenea lucruri doar atunci când sunt cu spatele la tine. Niema îi luă obrajii în palme. Ai vorbit serios?

— Până la ultimul cuvânt.

John îi sărută degetele, după care i le strânse în palma lui mare. O vreme, păru că nu-şi găseşte cuvintele. Niema îl sărută pe bărbie.

— Nu mă aştept să-mi oferi mai mult decât poţi. Nu uita că ştiu cine eşti. Tu ai munca ta, iar eu nu îţi voi cere să renunţi la ea. Probabil că mă voi întoarce şi eu la munca de teren...

— Nu ştiu de ce, dar nu sunt deloc mirat să aud asta, spuse el uşor crispat.

Niema simţi nevoia să-l atingă. Toate acele ore petrecute în pat cu el nu făcuseră decât să-i sporească dorinţa, în loc să i-o potolească. Ea îi mângâie pieptul musculos şi îl sărută pe gât— O vom scoate noi cumva la capăt. Nu trebuie să luăm o hotărâre definitivă, nici acum, nici mâine.

John înălţă din sprâncene şi, rostogolindu-se, o prinse sub el. Sprijinindu-se în coate, el îi spuse amuzat:

— Te porţi foarte drăguţ cu mine.

— Nu vreau să te alung.

— După ce te-am aşteptat cinci ani? Iubita mea, nu m-ai putea alunga de lângă tine. Ai dreptate: nu trebuie să luăm nicio hotărâre, cu excepţia meniului pentru micul dejun. Am putea să ne luăm câteva zile libere, doar pentru noi, înainte de a ne întoarce la Washington.

— Crezi că ar fi posibil? Perspectiva era încântătoare - să nu facă altceva decât să doarmă până târziu, să facă dragoste, să zacă toată

ziua la soare. Niciun rol de interpretat, nicio dischetă de furat. Ar fi fost oare posibil?

Niema nu îndrăznea să creadă ceea ce îi spusese el: cum de nu-şi dăduse seama de atracţia pe care o exercitase asupra lui? Sau în subconştientul ei sesizase şi de aceea fusese atât de stingherită, când se aflau amândoi în Iran. Dar ce importanţă mai avea? Acum erau împreună şi nimic altceva nu mai conta.

27

John transmise un apel prin radio şi, după vreo două ore, omul cu ambarcaţiunea de legătură le aduse pe iaht nişte haine: blugi, tricouri, lenjerie intimă, şosete şi tenişi.

— Ai mai auzit ceva despre Ronsard? îl întrebă John, luând pachetul cu îmbrăcăminte.

Bărbatul scutură din cap. El era îmbrăcat la fel ca şi în ziua precedentă, în pantaloni se bumbac şi o cămaşă care se încheia cu doi nasturi la gât, purtând şi nişte ochelari de soare cu lentile foarte închise la culoare, pentru a nu i se vedea ochii.

— Până acum, n-am auzit nimic în plus. Oamenii lui au împânzit toată Marsilia. Se pare că s-au împotmolit acolo, însă, pentru orice eventualitate, vom supraveghea cu atenţie iahtul.

Niema aşteptă ca agentul să plece, după care ieşi pe punte.

— Haine, exclamă ea veselă, luând din braţele lui John pachetul. Slavă Domnului. Când eşti gol dar ai haine cu care să te poţi îmbrăca, e una, însă când eşti gol şi nici nu ai cu ce să te îmbraci, e puţin cam stresant.

John întinse mâna şi atinse halatul de baie pe care Niema şi-l strânsese cu cordonul, după ce făcuse duş.

— Mie mi se pare că eşti îmbrăcată, poate chiar prea îmbrăcată, după gustul meu.

— Vezi, asta este! Când trebuie să te zbaţi pentru ceva, apreciezi mai mult lucrul pe care l-ai obţinut. Niema se dădu puţin înapoi pentru a scăpa de atingerea lui şi coborî sub punte.

— Atunci, ar trebui să te consideri cea mai apreciată femeie din lume, mormăi el.

Poate că John nu intenţionase ca ea să îl audă, însă ea îl auzise şi i se muiară picioarele. De fiecare dată când îşi aducea aminte de cele spuse de el în acea dimineaţă, inima începea săi bată nebuneşte. Se simţea în al nouălea cer. Parcă îi era teamă de atâta fericire.

Niema nu excludea posibilitatea de a se confrunta cu probleme în viitor, probabil chiar în viitorul apropiat. De asemenea, nu-şi dădea seama ce formă avea să îmbrace relaţia lor, dacă va exista vreun angajament oficial sau doar o înţelegere tacită, ca între doi

îndrăgostiţi. Însă asta ţinea de viitor. Deocamdată, în acele câteva zile libere, înainte de a fi preluaţi de avionul militar şi transportaţi în ţară, nu aveau altceva de Scut decât să se iubească.

John nu-i declarase că o iubeşte, dar nici nu era nevoie să o facă. Niema simţea acest lucru de fiecare dată când o atingea. Era un amestec răscolitor de tandreţe şi pasiune sălbatică ce făcea ca mâinile să-i tremure. John era un bărbat stăpân pe sine, şi simplul fapt că o lăsase să-i citească simţămintele îi spunea mai mult decât ar fi reuşit vorbele. Ea n-avea nevoie de niciun fel de promisiuni, şi nici de planuri. Nu în clipa aceea. Şi nici în ziua următoare. Poate că pierderea lui Dallas o determina să nu facă planuri de viitor. Ştia doar că se simţea fericită avându-l pe John alături.

John coborî sub punte şi, sprijinindu-se de tocul uşii, se uită la Niema care despachetase hainele şi le punea pe pat, separându-le în două teancuri: ale lui şi ale ei.

— Te pregăteşti să mergi undeva?

— Nu, dar vreau şi eu să mă îmbrac. Nu pot fi sigur că Ronsard a renunţat, iar dacă se iscă vreun tămbălău, aş vrea ca acesta să nu mă prindă îmbrăcat doar cu un halat de baie.

John înaintă spre ea şi îi agăţă cu un deget cordonul halatului, trăgând-o mai aproape de el. Niema nu opuse rezistenţă, ci îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui John.

— Aici, pe iaht, suntem oarecum în siguranţă, spuse el. Unica modalitate prin care cineva ar putea ajunge la noi, fără să fie zărit, ar fi aceea de a veni pe sub apă. Suntem încontinuu supravegheaţi, iar vasul este protejat, prin intermediul unui sistem electronic, împotriva curioşilor care ar încerca să tragă cu urechea.

— Prin urmare, ar fi bine să nu părăsim iahtul, până ce vom fi preluaţi?

— Ca să fiu sincer, pe mine personal nu m-ar deranja prea mult să petrecem câteva zile la orizontală. Pe de altă parte, chiar taur comunal nu sunt, aşa că nu mă deranjează prea tare ideea de a pune ceva pe noi.

John îşi scoase pantalonii de la smoching, unicul articol de îmbrăcăminte pe care îl purta în clipa aceea, după care îşi trase pe el un tricou şi nişte blugi. În timp ce Niema îşi îmbrăca chiloţeii, el se uită la picioarele ei.

— Trebuie să-ţi lipeşti peste băşici nişte leucoplast, înainte de a-ţi trage şosetele şi de a te încălţa. Îţi aduc eu trusa de prim ajutor.

Niema se aşeză pe pat şi îşi privi picioarele. Băşicile nu arătau prea rău şi nu o deranjau. O ajutase mult unguentul antiinflamator cu care se unsese, dar şi faptul că, de când ajunsese pe iaht, mersese numai în picioarele goale. Şi totuşi, John avea dreptate; trebuia să şi le protejeze. Cei obişnuiţi să alerge ştiau să aibă grijă de picioarele lor.

John reveni cu o mică trusă albă şi se aşeză lângă ea.

— Ridică picioarele, spuse el, făcându-i semn să şi le pună în poala lui.

Încântată de perspectiva unui asemenea răsfăţ, Niema se întoarse, se rezemă de perne şi îşi încredinţă picioarele lui John. Mâinile lui puternice şi îndemânatice îi cuprinseră cu delicateţe tălpile, ungându-i cu alifie băşicile şi acoperindu-se cu fâşii adezive. El execută acea simplă operaţiune cu meticulozitatea care-l caracteriza.

Ţinându-i în continuare picioarele în mâini, el o privi zâmbind.

— Ştiai că picioarele constituie o importantă zonă erogenă a organismului uman?

Cu o umbră de îngrijorare în glas, Niema îi răspunse:

— Ştiu că ele reprezintă o zonă în care omul se gâdilă. Ea încercă să-şi retragă picioarele din poala lui, dar nu reuşi.

— Crede-mă, nu am nici cea mai mică intenţie de a te gâdila, îi spuse el, pe un ton blând.

Niema tocmai încerca să se ridice în şezut, când John îşi apăsă buzele pe talpa piciorului ei drept. Ea se lăsă înapoi pe perne; răsuflarea i se opri şi o străbătură fiori de plăcere. Inspirând profund, şopti:

— Mai fă-mi.

— Cu mare plăcere, murmură el, alintând-o în talpă cu limba şi urmărind cu mare atenţie sfârcurile femeii, care începuseră să se întărească.

Niema închise ochii. Senzaţia pe care i-o provoca era incredibil de plăcută. Atingerea era fermă, aproape ca un masaj. Limba lui găsi cu precizie punctul cel mai sensibil din talpă şi insistă asupra lui, până când Niema gemu de plăcere. Apoi îşi îndreptă atenţia şi către piciorul stâng, întorcându-se şi ajungând faţă în faţă cu Niema. John acordă fiecărei tălpi tratamente identice, sărutându-le şi masându-le cu limba, până când Niema îşi arcui trupul, şi respiraţia îi deveni sacadată. Apoi John o dezbrăcă de chiloţi cu îndemânare şi ea se trezi pradă gurii lui lacome.

Niema era foarte excitată, şi ajunse la orgasm în câteva clipe. Plăcerea fusese atât de intensă încât pierdu contactul cu realitatea, copleşită de acea senzaţie incredibilă pe care n-o mai trăise niciodată.

Când într-un târziu izbuti să deschidă ochii, John îi zâmbi şi o întrebă:

— Ei, înţelegi acum ce am vrut să spun?

— Şi-ncă cum! Ea se întinse leneşă. Mai ştii şi alte asemenea şmecherii?

John se ridică în picioare, râzând.

— Mai ştiu vreo câteva, dar nu e cazul să ne grăbim.

Niema reuşi până la urmă să se îmbrace şi urcă pe punte după

John. Razele strălucitoare ale soarelui se reflectau pe suprafaţa apei. Niema privi plaja aglomerată şi oraşul care se întindea dincolo de ea.

— Mi-aş dori mult să putem ieşi în oraş, spuse ea, punându- şi ochelarii de soare.

— Poate puţin mai târziu. Mai întâi să vedem ce putem afla despre Ronsard. El luă un binoclu şi îl orientă spre plajă.

— Te uiţi după nudiste? îl întrebă ea ciupindu-l. Credeam că eşti un tip serios.

— Un bărbat nu poate fi mereu serios, zise John şi râse când ea îl ciupi din nou.

După-amiază, John primi mi raport din partea agenţilor de pe ţărm. Se părea că Ronsard îşi retrăsese oamenii. Deşi aeroporturile mai erau încă supravegheate, nimeni nu părea să dea târcoale iahtului.

— Cred că putem merge liniştiţi să vizităm oraşul, spuse el.

Niema era conştientă că el îi îndeplinea un capriciu.

— Dar tu ai mai fost la Nisa, nu-i aşa?

— Eu am fost cam peste tot.

— Ce faci tu ca să te relaxezi, în asemenea ocazii?

John se gândi îndelung la ceea ce ar fi putut să-i răspundă.

— Mă ascund pe un iaht, pe Coasta de Azur, şi fac dragoste cu tine.

— Vrei să spui că niciodată nu te urci în maşină ca să faci o plimbare? Nu închiriezi niciodată vreo cabană pe undeva prin munţi, nu mergi la pescuit, nu admiri şi tu priveliştile? Niema se întreba cum de putea cineva să trăiască sub permanenta apăsare a pericolului.

— Ca o persoană oarecare? Nu.

Domnule Medina, lucrurile se vor schimba radical, îşi spuse Niema, uitându-se lung la el. Când va fi liber, ea va face tot posibilul ca el să se relaxeze undeva unde nu va fi nevoit să-şi apere spatele ori să-şi ia o acoperire. Probabil că asta va fi singura modalitate în care ei vor putea fi împreună, undeva, într-un loc atât de izolat, încât cu greu putea întâlni alţi oameni.

John anunţă prin radio că intenţionau să coboare pe uscat.

— Doriţi supraveghere?

— De câţi oameni dispuneţi?

— Putem să asigurăm supravegherea iahtului, sau putem să vă protejăm pe voi. Nu cred că ne-am descurca mulţumitor dacă ar trebui să rezolvăm concomitent ambele situaţii.

Era un risc asumat, Niema înţelegea foarte bine asta. Faptul că oamenii lui Ronsard nu mai fuseseră zăriţi nu însemna că nu se aflau pe undeva la pândă. Însă totul în viaţa lui John era un risc calculat - iar în ultima vreme, la fel se întâmplă şi cu ea. Acesta era genul de viaţă pe care alesese să o ducă în continuare, viaţa pe care şi-o dorea.

— Pune un singur om să ne asigure spatele, rosti în cele din urmă John.

— Aşa voi face.

John îşi puse pistolul în tocul de la spate, şi îmbrăcă o geacă uşoară. Niema găsise în cabină o traistă împletită din pai şi îşi puse pistolul în ea.

Iahtul avea propria lai bărcuţă cu motor, pe care o folosiră pentru a ajunge la ţărm. Soarele era la zenit. Începea să se însereze. Niema şi John se plimbară o vreme, amestecându-se cu mulţimea de turişti. Se opriră să bea o cafea, la o cafenea cu mese pe trotuar, apoi ea intră în câteva magazinaşe şi fu cât pe ce să-şi cumpere o eşarfă albastră, dar îşi dădu seama că nu are la ea niciun ban.

— N-am niciun chior la mine, îi spuse ea lui John, râzând şi trăgându-l afară din magazin.

— Îţi cumpăr eu eşarfa aceea.

— N-am nevoie să-mi cumperi tu eşarfa, vreau să am şi eu bani la mine.

— Fiinţă independentă ce eşti! comentă el, eliberându-se din strânsoarea ei şi intrând înapoi în magazin.

Niema aşteptă pe trotuar, cu braţele încrucişate, bătând din picior, până când el ieşi cu eşarfa împachetată într-o foiţă subţire de hârtie. Puse eşarfa în sacoşă şi o sărută pe Niema pe nas.

— E din partea mea. În privinţa banilor, o să cer mâine să ni se trimită.

— Mulţumesc. Niema se uită peste umăr şi zări un bărbat care îi urmărea cu privirea. Apoi omul se întoarse brusc şi intră într-un magazin. Ştii cumva cum este îmbrăcat agentul care ne asigură paza? îl întrebă ea pe John.

— L-am zărit atunci când am coborât pe mal. Are pantaloni kaki şi cămaşă albă.

— Ne urmăreşte un bărbat îmbrăcat în pantaloni negri, cămaşă albă şi o jachetă bej. A intrat într-un magazin, când şi- a dat seama că mă uit la el.

Fără a da impresia că se grăbeşte, John acţionă imediat, luând-o pe Niema pe după mijloc şi intrând împreună cu ea. În cel mai apropiat magazin. Odată ajunşi înăuntru, traversară rapid magazinul, ieşiră pe uşa din spate şi ajunseră pe o alee pietruită, îngustă şi întunecată, care avea ieşiri la ambele capete. John o luă la dreapta, înspre magazinul în care intrase necunoscutul.

În cazul în care omul intrase după ei în magazin şi urma să iasă prin spate, ar fi luat-o, instinctiv, la stângă, în direcţia opusă celei din care venise. Dacă ei ar fi reuşit să iasă din alee înainte ca acesta să-şi dea seama că fusese păcălit, ar fi scăpat de el.

Stratagema lor fu cât pe ce să reuşească. Bărbatul se năpusti pe

alee în clipa în care ei doi mai aveau de trecut de două intrări pentru a ajunge la capătul aleii. Proprietara magazinului vocifera de mama focului în spatele individului, supărată nevoie-mare de faptul că oamenii îi foloseau magazinul doar ca să scurteze drumul. Omul o ignoră, dar femeia ţipă când el îşi scoase pistolul.

John o împinse pe Niema sub o arcadă şi ţâşni în direcţie opusă, răsucindu-se pe călcâie şi scoţându-şi în acelaşi timp pistolul. Primul glonţ lovi o pubelă metalică de gunoi, scoţând un zgomot ascuţit. Al doilea glonţ fu tras de către John, dar adversarul se adăpostise în magazin.

— Fugi! răcni John către Niema, trăgând încă un foc de armă spre intrarea în magazin. Eu îl ţin pe loc.

Niema cotrobăia în sacoşă după pistol, dar la îndemnul lui o luă la sănătoasa, conştientă că orice întârziere i-ar fi făcut lui John sarcina cu mult mai grea. În faţa ei oamenii fugeau împrăştiindu-se în capătul aleii, strigând şi încercând care mai de care să se adăpostească. Ajunsă în capătul aleii, Niema se refugie după colţ, lipindu-se de zid şi trăgând cu ochiul pe lângă el. John se retrăgea cu spatele, trăgând la intervale regulate. Când ajunse aproape de capătul aleii, el se năpusti spre Niema, o prinse de încheietura mâinii şi amândoi începură să alerge pe stradă, făcându-şi loc printre pietonii înspăimântaţi şi derutaţi.

— Mergem la şalupă? îl întrebă ea.

— Mai întâi trebuie să scăpăm de urmăritori. Nu vreau să fie identificat iahtul.

Niema înţelese că iahtul nu era doar un loc în care ei se ascunseseră. Probabil că la bordul lui se aflau materiale secrete, şi iahtul însuşi era un loc conspirativ.

În timp ce alergau, femeia îşi trase traista de pe umăr şi scotoci în ea după pistol.

— Ce tot faci acolo? o întrebă el, aruncând o privire înapoi. La dreapta!

Niema se conformă.

— Vreau să am pistolul la îndemână, zise ea, înfigându-şi arma la spate, sub curea, şi trăgându-şi tricoul deasupra.

În urma celor doi se auzeau strigăte. Din nefericire, străzile încă mai erau pline de turişti, care-i priveau curioşi.

Cei ce îi urmăreau se puteau lesne orienta după larma iscată în spatele lor.

— La stângă, zise John. Acum la dreapta! Dacă ar fi reuşit să-i facă pe trecători să se uite în mai multe direcţii, ar fi stârnit o confuzie de moment, suficientă pentru a câştiga teren şi a scăpa de urmăritori.

Niema şi John ajunseră pe o străduţă laterală, plină cu flori sădite în ghivece şi în jardiniere; uşile caselor erau vopsite în culori vii, iar

copiii se mai bucurau de ultimele raze de soare. John mări viteza; trebuia să iasă urgent de acolo, pentru a nu fi rănit din greşeală vreun copil. O luară la dreapta, pe o alee atât de îngustă încât trebuia să alerge unul după altul. Strada din faţa lor era plină de lume. Începuseră să se aprindă luminile.

Cineva se ciocni cu John, în clipa în care acesta ieşise din aleea îngustă. John şi Niema se treziră dintr-o dată la pământ. O fracţiune de secundă Niema îşi zise că era un accident întâmplător, dar imediat după aceea cineva o apucă pe la spate, iar ea reacţionă, izbind zdravăn cu cotul în stomacul agresorului, luându-l prin surprindere. Individul icni şi Niema, scăpată din strânsoare, se răsuci fulgerător şi îl lovi pentru a doua oară, de data asta în tâmplă. Nu dispusese de unghiul cel mai potrivit, şi totuşi atacatorul se prăbuşi.

John o apucă de mână şi amândoi o luară din nou la fugă. Niema aruncă o privire peste umăr şi-l văzu pe cel care o agresase zăcând nemişcat. Nici individul care îl atacase pe John nu se mai mişca.

— Nu te mai uita înapoi, îi spuse John. Fugi cât poţi de repede!

Niemei i se pusese un nod în stomac, după ce văzuse că cel care o atacase nu mai mişca.

— N-am vrut să...

— Însă el a vrut, replică sec John. A căutat-o cu lumânarea.

Ajunseră pe o altă stradă şi se treziră într-o zonă a oraşului în care străzile păreau a se intersecta unele cu altele formând o adevărată reţea. În faţa lor, la o răspântie, se aflau trei bărbaţi cu armele pregătite. Unul dintre ei îi zări şi le făcu semn celorlalţi. John o trase pe Niema pe cea mai apropiată stradă laterală.

— Câţi naiba or fi? întrebă Niema gâfâind.

— Mulţi. Glasul lui John avea o sonoritate sumbră. El o conduse în direcţia în care îi zărise pe cei trei bărbaţi, intenţionând să le cadă în spate. Alergară de-a lungul unei străzi înguste ale cărei case aveau flori la ferestre. La porţi femei în vârstă ofereau spre vânzare şaluri brodate şi alte nimicuri. O bătrână ţipă, zărind arma din mâna lui John. Apoi o cotiră la stângă, şi ajunseră într-o fundătură. Niema se răsuci, dând să o ia la fugă înapoi, dar John o prinse de braţ şi o trase lângă el. Ea auzi ceea ce a auzit şi el. Pe strada din spatele lor se lăsase liniştea. Bătrânele dispăruseră în grabă în casele lor. În depărtare se auzeau zgomotele traficului, însă în jur domnea o linişte totală.

Brusc, în faţa lor apăru Louis Ronsard, cu un zâmbet încremenit pe buze şi cu un pistol Glock-17 în mână. Pistolul acela uriaş era îndreptat spre capul Niemei.

John făcu repede un pas lateral, îndepărtându-se de ea, dar arma din mâna lui Ronsard nu se abătu de la ţinta iniţială.

— Stai pe loc! ordonă Ronsard, şi John se supuse. Dragii mei

prieteni, începu el jovial, aţi plecat fără să vă luaţi rămas-bun.

— Rămâi cu bine! spuse John. El nu schiţă nicio mişcare deoarece pistolul acela mare era aţintit către fruntea Niemei.

— Aruncă arma, îi ordonă Ronsard. Ochii lui de un albastru închis deveniseră reci ca gheaţa. John se supuse şi aruncă pistolul pe caldarâm. Aţi abuzat de ospitalitatea mea, continuă Ronsard. Dacă paznicul acela nu v-ar fi surprins în clipa în care ieşeaţi din biroul meu, aţi fi scăpat basma curată. N-aş fi aflat niciodată că aţi pătruns în computerul meu. Cred că aţi reuşit, nu-i aşa? Altfel n-aţi fi plecat atât de repede din biroul meu.

John înălţă din umeri. Nu mai avea niciun rost să nege.

— Am obţinut ceea ce doream să obţin. Am copiat totul; acum ştiu ceea ce ştii şi tu.

— În ce scop, prietene? Ca să mă şantajezi? Sau ţi-ai dorit să ai un acces nemijlocit la RDX-a?

De data asta Temple fu cel care răspunse. Niema văzu cum expresia lui John se modificase uşor, devenind placidă.

— Oricine deţine secretul acestei substanţe poate câştiga o căruţă de bani, într-un scurt interval de timp. În plus... am în vedere şi vreo câteva obiective unde vreau s-o folosesc.

— Ai fi putut cumpăra orice cantitate ai fi avut nevoie.

— Dar banii i-ai fi câştigat tu.

— Aşadar, numai despre asta este vorba? Doar despre bani?

— Întotdeauna este vorba numai despre bani.

— Dar cu femeia ce este? arătă Ronsard în direcţia Niemei. Presupun că ea este partenera ta.

— Eu nu am parteneri.

— Atunci ce amestec are în treburile noastre?

— Nu are nicio legătură cu toate astea. Las-o să plece, rosti John cu calm.

Într-o clipă, Ronsard schimbă direcţia pistolului ţintindu-l pe John.

— Nu mă lua drept cel mai mare fraier, spuse el cu o voce scăzută, dar ameninţătoare.

Niema îşi duse mâna dreaptă la spate şi apucă pistolul pe care-l avea acolo. Ronsard observă cu coada ochiului mişcarea şi dădu să reacţioneze, însă era prea târziu: Niema ridicase arma şi o ţinea îndreptată spre capul lui.

— Poate că mie ar trebui să-mi pui toate întrebările astea, murmură ea, în cel mai pur stil „Medina”. Aruncă imediat pistolul!

— N-aş crede, spuse Ronsard, ţinând arma îndreptată în direcţia lui John. Eşti dispusă să rişti viaţa amantului tău? El nu a îndrăznit să te pună în pericol.

Niema dădu nepăsătoare din umeri, ca şi cum pentru ea n-ar fi avut nicio importanţă şi ordonă:

— Treci imediat lângă el!

Din motive total diferite, ambii bărbaţi o priveau uluiţi. John era alb ca varul la faţă. Ronsard o privea stupefiat. Niema nu îndrăznea să-şi ia nicio clipă ochii de la Ronsard, înspăimântată de riscul pe care şi-l asumase. John îşi ucisese soţia pentru că îl trădase şi o altă trădare din partea femeii pe care o iubea putea fi atât de şocantă încât să-şi piardă autocontrolul şi să fie depăşit de situaţie. Credibilitatea reacţiei pe care urma să o aibă era de o importanţă crucială deoarece trebuia să-l convingă pe Ronsard că şi el fusese tras pe sfoară.

— Sincerele mele felicitări, domnule Temple! spuse ironic Ronsard. Mi se pare limpede ca lumina zilei că nu sunt eu singurul care a fost păcălit.

— Îmi pare nespus de rău, dragul meu. Niema îi aruncă lui John un surâs ironic. Discheta se află la mine. Azi-noapte, în timp ce dormeai dus, ţi-am cam subtilizat-o, dacă mă pot exprima astfel. John ştia că ea minte, deoarece nu părăsise cabina decât pentru a merge la baie, iar discheta nu mai prezenta niciun interes, odată ce informaţiile fuseseră deja transmise către sediul CIA din Langley.

Niema i se adresă din nou lui Ronsard, pentru a-l face să-şi concentreze atenţia asupra ei:

— Ax trebui să mă prezint, însă cred că n-ar fi bine. Vreau să-ţi fac o propunere, Louis - una profitabilă atât pentru mine, cât şi pentru tine.

— În ce sens profitabilă?

Niema zâmbi.

— CIA ar fi extrem de interesată să. cadă la o înţelegere cu tine. Nu vrem să te scoatem din afacere. Ai putea să ne fii de folos, iar noi te-am proteja şi te-am ajuta. Ai acces la informaţii cât se poate de interesante şi am fi dispuşi să te răsplătim cum se cuvine, în schimbul lor.

— Şi alte guverne ar fi la fel de interesate, replică Ronsard, calm.

În vreme ce se tocmea cu Ronsard, Niema nu-l scăpa din ochi pe John, rugându-se ca acesta să nu strice cumva eşafodajul pe care îl clădea ea acum.

— Nu chiar atât de interesate încât să-ţi ofere cât îţi oferim noi. Şi ar mai fi un premiu suplimentar.

— Ce fel de premiu?

— O inimă.

Cuvintele rostite de ea aproape în şoaptă avură efectul unei explozii. John fu cât pe ce să intervină, însă izbuti să se abţină. Chipul lui Ronsard se schimonosise de ură.

— Îndrăzneşti, şuieră el. Îndrăzneşti să faci negoţ cu viaţa fiicei mele?

— Îţi ofer serviciile Guvernului Statelor Unite pentru găsirea unei

inimi care să i se potrivească. Sunt lucruri pe care nu ţi le poţi permite, indiferent câţi bani ai. Poate că o inimă nouă nu i-ar salva viaţa, însă măcar i-ar prelungi-o până la descoperirea unor tratamente mai eficiente.

Ronsard rămăsese fără grai, cu chipul marcat de durere.

— Accept, spuse el într-un târziu, fără a mai pune şi alte condiţii, fară a-l mai interesa alte avantaje. Îşi iubea atât de mult fiica, încât şi-ar fi vândut sufletul diavolului pentru a o salva. A lucra pentru CIA era, prin comparaţie, un preţ mult mai mic. Ronsard lăsă arma în jos şi făcu un gest din cap în direcţia lui John: Şi cu el ce facem?

— Cu domnul Temple? Niema ridică din umeri, şi lăsă pistolul în jos, ceea ce constituia un risc, însă unul pe care era obligată să şi-l asume, pentru a confirma înţelegerea încheiată cu Ronsard. El este, ca să zic aşa, un fel de. bonus. Nu m-aş fi aşteptat ca în misiunea asta să primesc ajutor tocmai din partea lui, dar cum tot se afla prin zonă, n-am avut nimic împotrivă să mă folosesc de priceperea lui. Era obligată să nu dezvăluie acoperirea lui John.

John se aplecă şi îşi culese pistolul de pe caldarâm. Niema nu-şi dădea seama ce gândea. Era palid şi avea o privire inexpresivă. El o porni spre Ronsard.

— Temple! strigă ea cu un glas ascuţit, căci un zgomot venind din dreapta îi atrăsese atenţia.

De după colţ îşi făcuseră apariţia doi dintre oamenii lui Ronsard. Ei observară pistolul din mâna lui John şi deplasarea acestuia în direcţia lui Ronsard. Niema anticipă ceea ce urma să se întâmple. Ea îi văzu îndreptându-şi armele în direcţia lui John care, preocupat de Ronsard, nu reacţionă la fel de rapid cum reacţiona de obicei.

Niema nu îşi auzi propriul strigăt, un sunet gâtuit de furie şi de groază. Ea reacţionă în mod reflex, ridicând mâna în care ţinea pistolul. În clipa aceea îşi dorea cu disperare ca istoria să nu se repete. Nu ar fi suportat ca şi John să moară sub ochii ei. Pur şi simplu, refuza să accepte. Ea mai apucă să vadă primul firicel de fum ieşit din armă. Izul de praf de puşcă îi ardea nările. Simţea în mâna ei reculul pistolului, în timp ce trăgea cartuş după cartuş. Apoi ceva o izbi şi o trânti pe pavaj. Încercă să se ridice, însă picioarele nu o mai ascultau.

Mai trage şi altcineva, se gândi ea. Da, trăgea şi John. Deci, nu păţise nimic.

Brusc avu impresia să se stinseseră toate luminile. Auzea un zgomot nedefinit, care încetul cu încetul se concretiza în cuvinte. Ceva trăgea de ea şi Niema simţea o durere atât de acută şi de mistuitoare, încât de-abia mai putea să respire.

— ... la naiba, să nu care cumva să-mi faci pocinogul ăsta şi să mori, urla John în timp ce îi sfâşia hainele. M-ai auzit? Să nu te pună dracu!

John nu prea înjura, îşi zise ea epuizată de durere; probabil că este furios. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Era rănită. Acum îşi amintea foarte bine, îşi amintea de acea izbitură care o trântise la pământ. Fusese lovită de ceva.

Împuşcată. Fusese împuşcată. Deci aceasta era senzaţia. Era mai rău decât îşi închipuise vreodată.

— Să nu mori, striga John, în timp ce o apăsa cu putere într-o parte.

Niema îşi umezi buzele şi izbuti să îngaime:

— Poate că n-o să mor, dacă te grăbeşti să chemi ajutoare. John tresări violent şi se uită fix la ea. Pupilele lui se micşoraseră de spaimă, faţa îi era albă şi crispată.

— Rezistă! îi spuse el îngrijorat. O să-ţi opresc sângerarea. John privi pe deasupra ei, cu o expresie sălbatică pe figură. Să faci bine şi să-ţi foloseşti toată influenţa de care dispui, ca să aibă parte de cei mai buni medici din Europa, se răsti el la Ronsard. Dacă moare, am să fac din tine momeală pentru peşti.

Washington, D.C., trei săptămâni mai târziu

Niema se ridică cu greutate şi merse până la singurul fotoliu existent în salon. Acum se ţinea ceva mai bine pe picioare, făcea plimbări din ce în ce mai lungi, „mai lungi” însemnând câteva minute în plus. I se făcuse lehamite de statul în pat, şi îşi petrecea în fotoliu tot mai mult timp. Faptul că şedea în fotoliu o făcea să se simtă mai puţin invalidă.

Ultima perfuzie îi fusese scoasă în acea dimineaţă. A doua zi urma să fie externată, urmând să-şi petreacă convalescenţa acasă. Frank Vinay, care trecuse pe la ea, îi spusese că îi va găsi pe cineva s-o ajute până când va reuşi să se descurce de una singură.

De-abia aştepta să ajungă acasă. Acţiunea şi riscul erau nemaipomenite, dar o femeie avea nevoie şi de tihnă, măcar în convalescenţa după o rană produsă de un glonţ. Îşi amintea vag că fusese internată în secţia de terapie intensivă a unui spital din Franţa. O vizitase şi Ronsard. Îşi amintea că odată el îi ţinuse mâna în mâna lui.

Apoi, fusese transportată cu avionul în Statele Unite, la Washington, şi fusese internată în spitalul în care se afla acum. Nu-şi amintea de călătoria cu avionul, însă asistentele îi spuseseră că adormise pe teritoriul Franţei şi se trezise abia la Washington.

De câte ori îşi revenise avusese dureri cumplite, dar cu o săptămână în urmă, când fusese mutată de la terapie intensivă într-un salon obişnuit încetase să mai ia analgezice. Primele două zile fuseseră ceva mai dificile, dar, încet, încet începuse să se simtă mai bine.

Ultima oară îl văzuse pe John atunci când zăcea în fundătura

aceea sinistră de la periferia Nişei. Bineînţeles că el trebuise să dispară. Nu mai putea să dea târcoale, nici ca Joseph Temple şi nici ca John Medina. De altfel, nu îl întrebase pe domnul Vinay despre John. O să apară el, odată şi-odată, sau poate că nu.

În salon lumina era difuză. După luminile orbitoare din secţia de terapie intensivă, care fuseseră aprinse zi şi noapte, îi făcea bine o iluminare mai discretă. Niema deschise radioul, şi, aşezându-se mai confortabil în fotoliu, închise ochii lăsându-se purtată pe aripile muzicii.

Nu auzi niciun zgomot şi nici nu simţi vreun curent de aer când se deschisese uşa, dar deveni conştientă de prezenţa lui John în încăpere. Niema deschise ochii şi îi zâmbi, deloc mirată că îl vede acolo.

— În sfârşit, rosti ea întinzând o mână spre el.

John se apropie păşind fără zgomot, de parcă ar fi plutit. Privirea lui exprimă durere atunci când constată cât de mult slăbise. Îi prinse faţa în palme şi o sărută cu duioşie. Niema îl cuprinse cu o mână pe după gât, şi se învioră brusc.

— N-am mai putut să stau departe de tine, rosti el în şoaptă. Frank m-a ţinut la curent, dar nu era ca şi cum aş fi fost aici.

— Am înţeles situaţia. Niema încercă să-i netezească ridurile recent apărute în jurul gurii.

— Când vei ajunge mâine acasă, eu voi fi acolo.

— Urmează să stea cineva cu mine pentru o vreme.

— Ştiu. Eu voi fi acel cineva. John îi prinse mâna între mâinile lui.

— Foarte bine. O să mă ajuţi să-mi revin. Fizioterapeuţii de- aici nu mă lasă să fac suficientă mişcare.

— Dacă tu crezi că eu o să te las să faci altceva decât să mănânci şi să dormi, atunci te înşeli amarnic.

— Chiar aşa? Credeam că eşti interesat să mă antrenezi, pentru a-mi reveni cât mai repede.

— Adică?

— Credeam că arzi de nerăbdare să-mi arăţi şi celelalte şmecherii pe care le cunoşti. Niema îi zâmbi. Eu de-abia aştept. Zac aici şi îmi muncesc creierii încercând să-mi imaginez ce şmecherii ar mai putea fi.

Încordarea dispăru de pe faţa lui John, făcând loc unui zâmbet luminos.

— O să mai treacă destul timp până să ajungi la forma fizică necesară pentru aşa ceva.

— Asta depinde şi de talentul antrenorului de a-şi readuce eleva cât mai repede la forma care a consacrat-o.

— O vom lua încetişor. După o ruptură de ficat, nu te poţi face bine peste noapte. Glonţul îi mai atinsese splina şi două coaste. Din fericire, John era sănătos, şi acesta era lucrul cel mai important. Dacă

Niema nu le-ar fi abătut atacatorilor atenţia, aceştia l-ar fi ucis.

— Ce intenţionai tu să faci în clipa aceea? îl întrebă ea, retrăgându-se puţin şi încruntându-se. În sfârşit avea ocazia să-i pună întrebarea care o chinuise de când îşi recăpătase cunoştinţa. De ce te îndreptai atât de înverşunat către Ronsard? Parcă îţi ieşisei din fire.

— Ticălosul te ameninţa cu arma, iar eu mi-am pierdut cumpătul. Mi se întâmplă destul de des când e vorba despre tine.

— Asta nu trebuie să se mai întâmple.

— O să mă străduiesc. Tonul lui era sec.

— Trocul pe care l-am făcut cu Ronsard. Nu i-am vorbit domnului Vinay despre asta. Oare va rămâne în picioare?

— Dacă va rămâne în picioare? Toţi au fost de-a dreptul entuziasmaţi de iniţiativa ta.

— În momentul acela, mi s-a părut o idee bună. El vrea să câştige suficienţi bani pentru a o putea trata pe Laure; nu-i pasă de unde îi vin. Niema tăcu o vreme, după care îl întrebă: Puteţi găsi o inimă pentru transplant?

— Încercăm. N-avem prea multe speranţe. John oftă. Dacă vom găsi o inimă pentru ea, înseamnă că vom priva de o astfel de şansă un alt copil, cu mai puţine probleme decât ea.

— Dar pe de altă parte, cu ajutorul informaţiilor furnizate de Ronsard, vor putea fi salvate mult mai multe vieţi.

Rămaseră tăcuţi o vreme, preocupaţi de aspectul moral al situaţiei. Ea înţelegea devotamentul lui Ronsard faţă de fiica sa, dar un părinte al cărui copil ar aştepta şi el o inimă n-ar fi fost la fel de înţelegător ca ea.

Niema se sprijini de braţele fotoliului şi se ridică, încet, în picioare. John o privi îngrijorat, cu mâinile întinse, ca să o prindă la nevoie. Niema îi zâmbi.

— Nu sunt chiar aşa de fragilă.

— Pentru mine eşti, spuse el, amintindu-şi clipele îngrozitoare prin care trecuse. La naiba, să nu te mai prind că faci asemenea acte de bravură.

— Adică să le las pe toate în seama ta?

John inspiră adânc.

— Da. Lasă-le în seama mea.

— Nu pot. Ea îl îmbrăţişă, rezemându-şi capul de pieptul lui. Sunt puţini eroi. Când dai peste unul, trebuie să ai mare grijă de el.

John o mângâie uşor pe spate, având grijă să nu îi producă, din greşeală, vreo durere.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

— La ce anume?

— Atunci când găseşti o eroină, trebuie să ai mare grijă ea. Cu un deget, John îi ridică bărbia. Suntem parteneri?

Pe faţa Niemei înflori un zâmbet.
— Suntem, spuse ea, şi cei doi bătură palma.

Sfârşit